

2013/1 LSF 46 (Gældende)

Forslag til Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel stabilitet og lov om tingslysning (Styrkelse af markedet for erhvervsobligationer med indførelse af regler om repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelser og mulighed for at pengeinstitutter kan oprette refinansieringsregistre, adgang til at andre end låntagerne i et realkreditaktieselskab kan udøve indflydelse på den forening, der ejer realkreditselskabet, m.v.)

Ministerium: Erhvervs- og Vækstministeriet

Journalnummer: Erhvervs- og Vækstmin.,
Finanstilsynet, j.nr. 1911-0025

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om finansiel stabilitet og lov om tingslysning

(Styrkelse af markedet for erhvervsobligationer med indførelse af regler om repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelser og mulighed for at pengeinstitutter kan oprette refinansieringsregistre, adgang til at andre end låntagerne i et realkreditaktieselskab kan udøve indflydelse på den forening, der ejer realkreditselskabet, m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 948 af 2. juli 2013, som ændret senest ved § 25 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, ændres »finansielle holdingvirksomheder« til: »finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder«, og »§ 71, stk. 1, nr. 9, og stk. 2« ændres til: »§§ 70 og 71«.

2. I § 1, stk. 2, udgår »§ 124, stk. 2, nr. 1, § 125, stk. 2, nr. 1,«.

3. I § 1, stk. 2, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»For finansielle holdingvirksomheder finder § 124, stk. 2, nr. 1, og § 125, stk. 2, nr. 1, desuden anvendelse. For forsikringsholdingvirksomheder finder § 126 desuden anvendelse.«

4. I § 1, stk. 17, ændres »nr. 24 og 25,« til: »nr. 27 og 28,«.

5. I § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, ændres »jf. dog stk. 7, eller« til: »jf. dog 2. pkt. og stk. 7. En modervirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle virksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder.«

6. I § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, ændres »en modervirksomhed« til: »En modervirksomhed«.

7. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 12 som nye numre:

»13) *Forsikringsholdingvirksomhed:*

En modervirksomhed, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, når disse dattervirksomheder udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder, tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomheder, og mindst én af disse dattervirksomheder er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed. En forsikringsholdingvirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, jf. nr. 10.

14) *Blandet forsikringsholdingvirksomhed:*

En modervirksomhed, som hverken er en finansiel virksomhed, en tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed og som ejer mindst én dattervirksomhed, der er forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed.«

Nr. 13-22 bliver herefter nr. 15-24.

8. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 22, der bliver nummer 24, som nyt nummer:

»25) *Formålsbestemt selskab:*

Et selskab hvis væsentligste formål er udstedelse af værdipapirer eller på anden vis at skaffe finansiering til køb af aktiver indført i et refinansieringsregister og omfattet af § 152 p fra pengeinstitutter med tilladelse fra Finanstilsynet til at oprette et refinansieringsregister.«

Nr. 24-30 bliver herefter nr. 24-31.

9. I § 5, stk. 3, § 61 a, stk. 1, nr. 2, § 61 c, stk. 2, tre steder i § 63, stk. 4, og i § 347, stk. 3, ændres »den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed« til: »den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden«.

10. I § 14, stk. 1, nr. 4, ændres »nr. 17,« til: »nr. 19,«.

11. I § 43, stk. 1, § 61 c, stk. 2, § 63, stk. 2, § 77 c, stk. 1, § 77 d, stk. 3, § 183, stk. 1, 1. pkt., og stk. 4, § 198, stk. 1, § 199, stk. 1, 1. pkt., og § 361, stk. 1, nr. 10, ændres »Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder« til: »Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder«.

12. I § 61, stk. 1, 1. pkt., § 61 b, § 61 c, stk. 1, § 62, stk. 1, § 120, stk. 1, 1. pkt., § 199, stk. 2, § 373, stk. 3, og § 374, stk. 4, 1. pkt., ændres »en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed« til: »en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

13. I § 61 a, stk. 1, nr. 3, ændres »den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed« til: »den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden«.

14. I § 63, stk. 1, 1. pkt., § 77 a, stk. 1, 1. pkt., og § 197 ændres »finansielle virksomheders og finansielle holdingvirksomheders« til: »finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders«.

15. I § 64, stk. 4, og § 77 c, stk. 2, 2. pkt., ændres »en finansiell holdingvirksomhed« til: »en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

16. I § 70, stk. 1, og § 71, stk. 1, indsættes efter »finansiell virksomhed«: », en finansiell holdingvirksomhed, og en forsikringsholdingvirksomhed«.

17. I § 70, stk. 3, § 70, stk. 4, og to steder i § 70, stk. 2, ændres »den finansielle virksomhed« til: »virksomheden«.

18. I § 70, stk. 2, nr. 4, ændres »den finansielle virksomheds« til: »virksomhedens«.

19. I § 71, stk. 2, ændres »en finansiell virksomhed og finansielle holdingvirksomheder« til: »en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed«.

20. § 71, stk. 3, ophæves.

21. I § 75, stk. 4, § 77 a, stk. 2, § 77 b, stk. 1, og § 345, stk. 2, nr. 1, ændres »finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder« til: »finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder«.

22. I § 77 a, stk. 3-5, og stk. 6, 1. pkt., og § 374, stk. 5, ændres »Den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed« til: »Den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden«.

23. I § 77 d, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., ændres »en finansiell virksomhed eller finansiell holdingvirksomhed« til: »en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

24. I § 77 d, stk. 4, ændres »de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheders« til: »de finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheders«.

25. I § 117, stk. 1, 2. pkt., ændres »finansielle holdingvirksomheder« til: »finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder«.

26. I § 120 a, stk. 1, 2. pkt., tre steder i § 343 q, stk. 1, i § 346, stk. 5, og § 347, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »finansielle holdingvirksomheder«: », forsikringsholdingvirksomheder«.

27. I § 145, stk. 1, 1. pkt., ændres »nr. 16« til: »nr. 18«.

28. Efter § 152 h indsættes før overskriften før § 153:

»Refinansieringsregister

§ 152 i. Finanstilsynet kan tillade, at pengeinstitutter efter ansøgning kan oprette et refinansieringsregister.

Stk. 2. En ansøgning om tilladelse skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om pengeinstituttet har en tilstrækkelig organisation og ressourcer til at udføre opgaven med at føre og opretholde et refinansieringsregister. Til ansøgningen skal følgende dokumenter vedlægges:

- 1) Bestyrelsesinstruks til direktionen om opgaver og ansvarsfordeling for drift af refinansieringsregisteret.
- 2) Direktionsgodkendt forretningsgang for drift af refinansieringsregisteret.
- 3) Driftsplan for refinansieringsregisteret.
- 4) Forretningsgang for it-, sikkerheds- og kontrolfunktioner til understøttelse af driften af refinansieringsregisteret.
- 5) Erklæring fra pengeinstituttets uafhængige revisor om, at denne ikke på baggrund af en gennemgang af pengeinstituttets planlagte organisering og forretningsgange, herunder dokumenterne i nr. 1-4, har grund til at antage, at pengeinstituttets organisation, personale- og it-mæssige ressourcer ikke er tilstrækkelige til at føre og opretholde refinansieringsregisteret i overensstemmelse med kravene hertil.

Stk. 3. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over pengeinstitutter med tilladelse til at oprette et refinansieringsregister. Registeret skal indeholde oplysninger om pengeinstituttet, de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. § 152 j, den tilsynsførende, der er knyttet til de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. § 152 r, samt repræsentanter tilknyttet obligationer udstedt i forbindelse med de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. § 4 a i lov om værdipapirhandel m.v. Finanstilsynet kan med henblik på at kontrollere, at oplysningerne i registret er korrekte og ajourførte, samkøre og sammenstille oplysninger fra registret med oplysninger fra Finanstilsynets øvrige registre.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indberetning af oplysninger til brug for førelse af registeret over refinansieringsregistres indhold, jf. stk. 3, og nærmere betingelser i forbindelse med ansøgning om tilladelse til at oprette refinansieringsregistre, jf. stk. 2.

§ 152 j. Et pengeinstitut, der har fået tilladelse til at oprette et refinansieringsregister, skal i registeret registrere aktiver, som er solgt af pengeinstituttet til den i refinansieringsregisteret anførte berettigede enhed, jf. § 152 k, stk. 1. Refinansieringsregisteret skal indeholde et separat afsnit for hver refinansieringstransaktion.

Stk. 2. Refinansieringsregisteret skal indeholde oplysninger, der gør det muligt klart og entydigt at identificere de registrerede aktiver, herunder prioritetsstilling på tilhørende sikkerheder, og den berettigede enhed. Registeret skal endvidere for hvert enkelt aktiv indeholde oplysning om datoen for indførsel af aktivet og en eventuel dato for sletning af aktivet.

Stk. 3. Et pengeinstitut kan outsource førelsen af hele eller dele af refinansieringsregisteret.

Stk. 4. Der skal føres kontrol med tilstedeværelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret af en tilsynsførende, jf. §§ 152 r og 152 s.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indretning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret.

§ 152 k. Pengeinstitutet kan alene sælge aktiver til en berettiget enhed, der er et formålsbestemt selskab, et andet pengeinstitut, et fællesejet sektorselskab, et forsikringsselskab eller en firmapensionskasse.

Stk. 2. Et pengeinstitut kan kun sælge aktiver til en berettiget enhed, hvis pengeinstitutet eller selskaber, der er koncernforbundet med pengeinstitutet, ikke udøver væsentlig indflydelse over den berettigede enhed. Ved pengeinstitutets udøvelse af væsentlig indflydelse over den berettigede enhed forstås den situation, jf. dog stk. 3, hvor:

- 1) pengeinstitutet eller selskaber, der er koncernforbundet med pengeinstitutet, enten
 - a) direkte eller indirekte ejer mere end 20 pct. af stemmerettighederne,
 - b) har råderet over mere end 20 pct. af stemmerettighederne i kraft af en aftale, eller
 - c) kan udskifte flertallet af medlemmerne i det øverste ledelsesorgan i den berettigede enhed, eller
- 2) et eller flere medlemmer af bestyrelsen eller direktionen for pengeinstitutet eller selskaber, der er koncernforbundet med pengeinstitutet, bortset fra den berettigede enhed, er medlem af bestyrelsen eller direktionen eller tilsvarende ledelsesorganer for den berettigede enhed.

Stk. 3. Kravet i stk. 2 om, at selskaber koncernforbundet med pengeinstitutet ikke må udøve væsentlig indflydelse over den berettigede enhed, udelukker ikke, at pengeinstitutet kan være koncernforbundet med den berettigede enhed som følge af regnskabsmæssig konsolidering. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Finanstilsynet kan påbyde pengeinstitutet inden for en af tilsynet fastsat frist at foretage de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af stk. 1 og stk. 2, 1. pkt.

Stk. 5. Udstedelse af værdipapirer fra den berettigede enhed udstedt med sikkerhed i aktiver i et refinansieringsregister skal have en stykstørrelse på minimum 100.000 euro.

§ 152 l. Sælger pengeinstitutet via refinansieringsregisteret aktiver til en berettiget enhed, der udsteder værdipapirer med sikkerhed i aktiverne, er pengeinstitutet ansvarlig for de dele af prospektet eller tilsvarende udbudsmateriale, der beskriver disse aktiver.

§ 152 m. Har den berettigede enhed udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område for værdipapirer, eller for hvilke der er indgivet anmodning om optagelse til handel på et sådant marked, skal pengeinstitutet, der administrerer aktiverne i refinansieringsregisteret, hurtigst muligt videregive væsentlig viden om aktiverne i refinansieringsregisteret til den berettigede enhed.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om pengeinstitutets videregivelse af væsentlig viden efter stk. 1.

§ 152 n. En aftale om salg af aktiver omfattet af § 152 p, stk. 1, indgået mellem et pengeinstitut som sælger og en berettiget enhed som køber, hvor aktiverne indføres i et refinansieringsregister, udgør en overdragelse til eje.

Stk. 2. Salg af aktiver fra et pengeinstitut til den berettigede enhed har retsvirkning over for pengeinstitutets kreditorer fra tidspunktet for indførsel i refinansieringsregisteret.

Stk. 3. Aktiver fra et pengeinstitut, der er indført i et refinansieringsregister, jf. stk. 1, tilhører den til enhver tid registrerede berettigede enhed og skal holdes adskilt fra pengeinstitutets øvrige aktiver.

Stk. 4. Efter salg af aktiver, der indføres i et refinansieringsregister, står pengeinstitutet fortsat for administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret i forhold til lån- og leasingtagere og andre tred-

jeparter, herunder skattemyndigheder. Pengeinstituttet er berettiget til at modtage betalinger vedrørende aktiverne og til at gøre krav i anledning af aktiverne gældende.

Stk. 5. Låntageres og andre tredjemænds adgang til at gøre indsigelser gældende vedrørende aktiverne i refinansieringsregisteret eller foretage modregning over for pengeinstituttet berøres ikke af indførslen af et aktiv i refinansieringsregisteret. Låntager kan også i afviklingssituationerne, jf. § 152 w, stk. 1, modregne over for den berettigede enhed i samme omfang som over for pengeinstituttet.

Stk. 6. Pengeinstituttet vil kunne foretage modregning over for låntager, selv om aktivet er indført i et refinansieringsregister.

Stk. 7. Hvis det ikke er muligt at identificere et aktiv i refinansieringsregisteret, anses aktivet ikke for at være indført i registeret.

Stk. 8. Aktiver kan alene slettes fra refinansieringsregisteret med den berettigede enheds samtykke.

§ 152 o. En berettiget enhed kan alene sælge eller pantsætte aktiver erhvervet ved en refinansieringstransaktion til tredjemand samlet, jf. dog stk. 2 og § 152 w, stk. 10. Aktiverne kan alene sælges samlet til et selskab, der opfylder kravene til en berettiget enhed i § 152 k, stk. 1, forudsat at pengeinstituttet, der indførte de pågældende aktiver i et refinansieringsregister, ikke yder væsentlig indflydelse på den nye berettigede enhed, jf. § 152 k, stk. 2.

Stk. 2. En berettiget enhed kan dog sælge aktiver erhvervet via et refinansieringsregister enkeltvis til det pengeinstitut, der oprindeligt indførte aktivet i et refinansieringsregister.

Stk. 3. En berettiget enheds samlede salg eller pantsætning af aktiverne, jf. stk. 1, har ikke retsvirkning over for den berettigede enheds kreditorer, medmindre pengeinstituttet har fået underretning om overdragelsen. Pengeinstituttet skal registrere en sådan overdragelse i refinansieringsregisteret hurtigst muligt. Underretningen mister sin retsvirkning, hvis pengeinstituttet ikke inden 7 dage efter underretningen har registreret erhververens ret i refinansieringsregisteret.

Stk. 4. Har en berettiget enhed foretaget samlet overdragelse af aktiverne, jf. stk. 1, til flere forskellige erhververe, går en senere erhverver, der har fået aktiverne i registeret overdraget, forud, når pengeinstituttet først har fået underretning om overdragelsen til denne, og den senere erhverver på tidspunktet for underretningen var i god tro.

§ 152 p. Følgende aktivtyper kan indføres i et refinansieringsregister, jf. dog stk. 2:

- 1) Rettigheder i henhold til lån og kreditter ydet af pengeinstitutter til erhvervsvirksomheder eller ydet til brug for erhvervsmæssig virksomhed.
- 2) Rettigheder i henhold til sikkerheder, støtteerklæringer og kautioner for lån og kreditter omfattet af nr. 1.
- 3) Derivater tilknyttet lån og kreditter omfattet af nr. 1.
- 4) Leasingkontrakter indgået mellem pengeinstitutter og erhvervsvirksomheder eller til brug for erhvervsmæssig virksomhed og aktiver knyttet til disse kontrakter.

Stk. 2. Er der indgået en skriftlig aftale om, at et aktiv omfattet af stk. 1 ikke kan sælges, kan aktivet ikke indføres i et refinansieringsregister. Et lån, der indgår i et SDO-register, kan ikke samtidig registreres i et refinansieringsregister.

§ 152 q. Fortrolige oplysninger i relation til de aktiver, der indføres i refinansieringsregisteret, kan videregives eller udnyttes i det omfang, det er nødvendigt for varetagelse af opgaver i forbindelse med refinansieringstransaktionen, administration af aktiverne eller refinansieringsregisteret.

Stk. 2. Videregivelse efter stk. 1 kan alene ske til følgende personer eller juridiske enheder:

- 1) Pengeinstituttet, der har bevilget lånene eller fremleaset aktivet og dets eventuelle databehandlere,
- 2) en leverandør, der fører refinansieringsregisteret på vegne af det oprindelige institut, jf. § 152 j, stk. 3,
- 3) den tilsynsførende på registeret, jf. § 152 r, stk. 4,
- 4) en tredjemand, som handler på vegne af det sælgende pengeinstitut,
- 5) en tredjemand, som handler på vegne af den berettigede enhed eller dennes kreditorer,

- 6) Finansiell Stabilitet A/S eller en anden administrator i tilfælde af at pengeinstituttet begæres eller erklæres konkurs, jf. § 152 w, afvikles, jf. § 152 u, eller mister sin tilladelse til at føre et refinansieringsregister, jf. § 152 i,
- 7) erhververen af aktiverne, jf. § 152 y, stk. 1, eller
- 8) den berettigede enhed og et administrerende pengeinstitut på vegne af den berettigede enhed, i tilfælde af at aktiverne tages ud af refinansieringsregisteret, og de almindelige sikringsakter iagttages.

Stk. 3. Den, som modtager oplysninger efter stk. 1, er omfattet af tavshedspligt.

§ 152 r. Den berettigede enhed skal udpege en uafhængig tilsynsførende for refinansieringstransaktionen. Den tilsynsførende skal registreres af Finanstilsynet.

Stk. 2. Finanstilsynet træffer beslutning om registrering af en tilsynsførende for en bestemt refinansieringstransaktion, når den tilsynsførende opfylder følgende betingelser:

- 1) Den tilsynsførende skal være kompetent til løbende at kontrollere, at pengeinstituttet registrerer aktiverne korrekt i registeret,
- 2) den tilsynsførende skal være kompetent til at kontrollere, om lån, kreditter og leasingkontrakter eksisterer, og at de relevante sikringsakter er foretaget,
- 3) den tilsynsførende skal være i stand til at håndtere følsomme personoplysninger og fortrolig information, herunder intern viden, og
- 4) den tilsynsførende har tegnet en ansvarsforsikring, der dækker aktiviteterne beskrevet i § 152 s.

Stk. 3. Den tilsynsførende er alene erstatningsansvarlig over for pengeinstituttet og den berettigede enhed eller dennes kreditorer i tilfælde af tab som følge af grov uagtsomhed eller forsæt.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om dokumentation for opfyldelse af betingelserne i stk. 2.

§ 152 s. Den tilsynsførende skal føre tilsyn med, at refinansieringsregisteret føres i overensstemmelse med § 152 j, stk. 1-3, samt regler udstedt i medfør af stk. 5 og § 152 k, stk. 1-3, og 152 p, stk. 1.

Stk. 2. Den tilsynsførende skal bl.a. kontrollere, at:

- 1) refinansieringsregisteret indeholder de nødvendige informationer om aktiverne, jf. § 152 j, stk. 1, 2 og regler udstedt i medfør af stk. 5,
- 2) indførslen af aktiverne er sket korrekt, og
- 3) lån, kreditter og leasingkontrakter eksisterer, og at de relevante sikringsakter er foretaget.

Stk. 3. Den tilsynsførende skal underrette den berettigede enhed og Finanstilsynet om omstændigheder, der indikerer, at:

- 1) refinansieringsregisteret ikke bliver ført i overensstemmelse med § 152 j, stk. 1-3, samt regler udstedt i medfør af stk. 5 og § 152 k, stk. 1-3 og 152 p, stk. 1, eller
- 2) pengeinstituttet, der administrerer aktiverne i refinansieringsregisteret, ikke videregiver væsentlig viden om aktiverne i refinansieringsregisteret til den berettigede enhed, jf. § 152 m, stk. 1.

Stk. 4. Den tilsynsførende har adgang til alle pengeinstituttets oplysninger om aktiverne i refinansieringsregisteret, jf. § 152 q, stk. 2, nr. 3.

§ 152 t. Giver de berettigede enheder og eventuelle andre med rettigheder i henhold til aktiverne i refinansieringsregisteret samtykke, kan refinansieringsregisteret nedlægges. Meddelelse om nedlæggelse skal gives til Finanstilsynet.

§ 152 u. Overdrager et pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 i, stk. 1, samtlig af sine aktiver og ikke-efterstillede passiver til et andet pengeinstitut, der ikke er et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S, skal det erhvervende pengeinstitut med Finanstilsynets tilladelse, jf. § 152 i, overtage førelsen af refinansieringsregisteret og det overdragende pengeinstituts forpligtelser over for den berettigede enhed.

§ 152 v. Deltager Finansiel Stabilitet A/S i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 i, stk. 1, bortset fra tilfælde omfattet af § 152 u, skal et datterselskab til Finansiel Stabilitet A/S overtage de i 2. pkt. nævnte forpligtelser vedrørende administration af aktiverne overfor den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, såfremt der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed ikke er angivet en sekundær administrator af aktiverne. Forpligtelserne for Finansiel Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiel Stabilitet A/S omfatter forpligtelser i relation til administration af aktiverne, herunder formidling af betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne til den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, samt administration af fastlagte aftaler for afvikling af aktiverne og aftaler om den indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.

Stk. 2. Indeholder den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed ikke en beskrivelse af vilkårene for afvikling af aktiverne i registeret, hvis pengeinstituttet bliver nødlidende, afvikles aktiverne på følgende vis:

- 1) Aktiverne i registeret administreres i henhold til gældende aftaler i seks måneder, og
- 2) efter seks måneder afvikles aktiverne i registeret i videst muligt omfang over en periode på fem år, hvis de ikke ville være indfriet inden for denne periode i henhold til de aftalte vilkår, og renten på aktiverne fastholdes i afviklingsperioden på samme niveau som i den gældende låneaftale.

152 w. Finanstilsynet træffer beslutning om, at aktiverne i pengeinstituttets refinansieringsregister tages under administration og udnævner i den forbindelse en administrator for registeret hvis:

- 1) Finanstilsynet inddrager pengeinstituttets tilladelse efter § 224, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) Finanstilsynet inddrager pengeinstituttets tilladelse til at føre et refinansieringsregister efter § 224, stk. 4,
- 3) der indgives begæring om konkurs af Finanstilsynet efter § 234, stk. 1, eller efter egenbegæring,
- 4) pengeinstituttet erklæres konkurs efter begæring af andre, eller
- 5) Finansiel Stabilitet A/S deltager i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut.

Stk. 2. Er der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed angivet en sekundær administrator af aktiverne i et afsnit af refinansieringsregisteret, skal den af Finanstilsynet udpegede administrator for registeret anvende denne administrator af aktiverne registreret i dette afsnit i registeret.

Stk. 3. Beholder pengeinstituttet dets tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed, men mister tilladelsen til at føre et refinansieringsregister, har pengeinstituttet mulighed for at tilbagekøbe samtlige aktiver i refinansieringsregisteret fra de berettigede enheder, såfremt dette fremgår af aftalen mellem pengeinstituttet og de berettigede enheder. I sådanne tilfælde udnævnes der ikke en administrator for registeret.

Stk. 4. Når aktiverne i et pengeinstituts refinansieringsregister tages under administration, skal Finanstilsynet foranledige, at beslutningerne om administrationens iværksættelse og administratoren for refinansieringsregisterets udnævnelse registreres eller på anden måde offentliggøres af Erhvervsstyrelsen. Administrator for registeret skal endvidere underrette låntagerne og andre tredjemænd om, at fremtidige betalinger vedrørende aktiverne kun kan ske til administrator, en administrator af aktiverne eller et datterselskab til Finansiel Stabilitet A/S, jf. § 152 v, stk. 1.

Stk. 5. Administrator for registeret skal opfylde habilitetskrav svarende til de krav, der stilles over for kurator m.fl. i konkurslovens § 238, stk. 1 og 2. Administrator for registeret og eventuelle medadministratorer må ikke være en og samme person som kurator i et konkursbo efter pengeinstituttet. Administrator og eventuelle medadministratorer må ikke være ansat i samme virksomhed som kurator i et konkursbo efter pengeinstituttet.

Stk. 6. Administrator for registeret kan udpege en eller flere medadministratorer med indsigt i forhold, som er relevante for administrationen.

Stk. 7. Honorar til administratorene og andre udgifter i forbindelse med administrationen udredes på baggrund af betalinger på aktiverne i refinansieringsregisteret, jf. § 152 x, stk. 4.

Stk. 8. Finanstilsynet fører tilsyn med administrator for registeret udnævnt efter stk. 1.

Stk. 9. Administrator for registeret og eventuelle medadministratorer skal ved udnævnelsen have en ansvarsforsikring eller straks efter udnævnelsen tegne en sådan.

Stk. 10. I de i stk. 1 nævnte tilfælde kan aktiver i registeret også sælges enkeltvis.

Stk. 11. I de i stk. 1 nævnte tilfælde kan administrationen af aktiverne i et register overtages af andre pengeinstitutter, Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S.

§ 152 x. Ved administrationens begyndelse skal aktiver i refinansieringsregisteret straks overlades til administrator for registeret. Administrator er berettiget til at råde over aktiverne i refinansieringsregisteret. Det samme gælder aktiver, som er trådt i stedet for aktiver i refinansieringsregisteret.

Stk. 2. I forbindelse med overladelsen skal den sikringsakt, der er relevant for de enkelte aktiver, iagttages.

Stk. 3. Pengeinstituttets og dettes konkursbos dispositioner over aktiverne i et refinansieringsregister foretaget efter Finanstilsynets beslutning om, at aktiverne skal tages under administration er uden retsvirkning.

Stk. 4. Alle betalinger på aktiverne i refinansieringsregisteret, opgjort efter fradrag af udgifter til administrator, tilfalder de berettigede enheder eller deres panthavere.

Stk. 5. Administrationen af aktiverne kan ikke afsluttes, før aktiverne eller administrationen af aktiverne er overdraget, eller der ikke længere udestår betalinger på aktiverne.

Stk. 6. Pengeinstituttet eller dettes konkursbo skal mod vederlag bistå administrator for registeret med administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret.

Stk. 7. Administrator for registeret skal forvalte aktiverne i refinansieringsregisteret og kan hos pengeinstituttet eller dettes konkursbo, om nødvendigt ved en umiddelbar fogedforretning, kræve alt til administrationen nødvendigt materiale udleveret.

§ 152 y. Administrator for registeret skal på vegne af den eller de berettigede enheder så vidt muligt sørge for, at aktiverne i refinansieringsregisteret sælges til et andet pengeinstitut, at administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret overdrages til en ny tredjepart i form af et andet pengeinstitut, eller alternativt at aktiverne afvikles således, at den berettigede enhed kan godtgøre kravene fra investorerne, der følger af de udstedte værdipapirer.

Stk. 2. I administrationen af aktiverne skal administrator for registeret varetage de berettigede enheders interesser.

Stk. 3. Salg af hele eller dele af aktiverne eller overdragelse af administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret skal godkendes af den relevante berettigede enhed og dennes kreditorer, såfremt kreditorerne har fået pant i aktiverne. Overdrages aktiverne til andre end et kreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal overdragelsen af aktiverne godkendes af Finanstilsynet.«

29. Efter § 170 indsættes:

»**§ 170 a.** I koncerner, hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab, finder § 126 tilsvarende anvendelse på forsikringsholdingvirksomheden og koncernen. Modervirksomheden påser overholdelsen af disse bestemmelser. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.«

30. I § 175 a, stk. 1, ændres »nr. 16,« til: »nr. 18,«.

- 31.** I § 176, stk. 1, og § 346, stk. 2, 1. pkt., ændres »eller en finansiel holdingvirksomhed« til: », en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed«.
- 32.** I § 176, stk. 2, ændres »eller den finansielle holdingvirksomheds« til: », den finansielle holdingvirksomheds eller forsikringsholdingvirksomhedens«.
- 33.** I §§ 179 og 180 indsættes efter »en finansiel holdingvirksomhed«: »eller en forsikringsholdingvirksomhed«.
- 34.** I § 179, nr. 1, og § 180, nr. 1, indsættes efter »§ 170,«: »eller § 170 a,«.
- 35.** I § 181, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 5, stk. 1, nr. 17,« til: »§ 5, stk. 1, nr. 19,«.
- 36.** I § 199, stk. 6 og stk. 7, 1. pkt., indsættes efter »i en finansiel holdingvirksomhed«: », i en forsikringsholdingvirksomhed«.
- 37.** I § 199, stk. 11, 1. pkt., indsættes efter »i finansielle holdingvirksomheder«: », i forsikringsholdingvirksomheder«.
- 38.** § 216, stk. 2, 1. pkt., affattes således:
»Medlemmerne af foreningen eller låntagerne i realkreditaktieselskabet henholdsvis indehaverne af realkreditobligationer og andre værdipapirer udstedt af realkreditaktieselskabet vælger hver et eller flere medlemmer af bestyrelsen i fonden eller foreningen omfattet af stk. 1.«
- 39.** I § 224 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:
»Stk. 4. Har et pengeinstitut tilladelse til at føre et refinansieringsregister, kan Finanstilsynet inddrage tilladelsen, hvis pengeinstituttet gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af § 152 j, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2, § 152 k, stk. 1, 2, 4 eller 5, § 152 l, § 152 m, stk. 1, eller regler fastsat i medfør af § 152 j, stk. 5, eller § 152 m, stk. 2.«
Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.
- 40.** I § 337, stk. 2, ændres »nr. 22-25« til: »nr. 24, 26-28«.
- 41.** I § 344, stk. 8, § 347, stk. 2, § 347 b, stk. 1, 1. pkt., § 350, § 355, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »en finansiel holdingvirksomhed«: », en forsikringsholdingvirksomhed«.
- 42.** I § 346, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »finansielle holdingvirksomheders«: », forsikringsholdingvirksomheders«.
- 43.** I § 347, stk. 3, og § 373, stk. 6, ændres »eller en finansiel holdingvirksomheds« til: », en finansiel holdingvirksomheds eller en forsikringsholdingvirksomheds«.
- 44.** I § 347 b, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3, 4 og 6, og § 355, stk. 1, indsættes efter »den finansielle holdingvirksomhed«: », forsikringsholdingvirksomheden«.
- 45.** I § 361, stk. 1, nr. 5, indsættes efter »finansiel holdingvirksomhed«: »og forsikringsholdingvirksomhed«.
- 46.** I § 373, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2 og stk. 4, 1. pkt.,«: »§ 152 j, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2, § 152 k, stk. 1, 2 eller 5, § 152 m, stk. 1,«.
- 47.** I § 373, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »der er givet i medfør af«: »§ 152 k, stk. 4,«.

§ 2

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 982 af 6. august 2013, som ændret ved § 2 i lov nr. 1287 af 19. december 2012 og § 27 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. Efter kapitel 2 indsættes:

»Kapitel 2 a

Anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelse m.v.

§ 4 a. Dette kapitel finder anvendelse på repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelser, hvor repræsentanten er registreret i Finanstilsynets register for repræsentanter i henhold til § 4 b, stk. 1, og:

- 1) udstedelsen markedsføres eller påtænkes markedsført overfor danske investorer,
- 2) usteder er en virksomhed med registreret hjemsted i Danmark, eller
- 3) udstedelsen i øvrigt har en nær tilknytning til Danmark.

Stk. 2. § 4 f, stk. 1, jf. § 4 g, finder tillige anvendelse for andre kollektive gældsforhold end obligationer.

§ 4 b. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over repræsentanter registreret for en eller flere konkrete udstedelser af obligationer i henhold til denne lov.

Stk. 2. Finanstilsynet registrerer en repræsentant i registeret, når Finanstilsynet har modtaget en meddelelse underskrevet af repræsentanten, og den part, der har udpeget repræsentanten, om udpegningen af repræsentanten i forhold til en specifik udstedelse, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Repræsentanten er et kapitalselskab eller et udenlandsk selskab med en tilsvarende selskabsform,
- 2) repræsentanten har hjemsted i Danmark, et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Schweiz, Australien, Canada, Hongkong, Japan, Sydkorea, New Zealand, Singapore, Taiwan, USA eller andre lande fastsat i medfør af stk. 5,
- 3) det fremgår af et udkast til vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale for en konkret udstedelse, at repræsentanten er udpeget som repræsentant i henhold til dansk ret,
- 4) det fremgår af udkastet til vilkårene for obligationerne eller tilknyttede aftaler, hvordan repræsentanten kan udskiftes, og hvordan en eventuel ny udpeges i tilfælde af repræsentantens konkurs,
- 5) repræsentanten har indsendt en meddelelse om registrering, der indeholder de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i nr. 1-4 er opfyldt, herunder udkast til vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale, hvoraf det fremgår, at repræsentanten er eller vil blive udpeget som repræsentant i henhold til denne lov, og
- 6) meddelelsen i øvrigt indeholder oplysninger, der skal fremgå af registeret, i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af stk. 4.

Stk. 3. Finanstilsynet sletter repræsentanten fra registeret, hvis Finanstilsynet ikke inden 60 dage efter registreringen af repræsentanten har modtaget en meddelelse fra repræsentanten med tilstrækkelig dokumentation for, at obligationerne i den konkrete obligationsudstedelse er udstedt.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indhold af registeret over repræsentanter og eventuelle nærmere krav til dokumentation i forhold til opfyldelse af betingelserne for registrering. Finanstilsynet kan med henblik på at kontrollere, at oplysningerne i registret over repræsentanter er korrekte og ajourførte samkøre og sammenstille oplysninger fra dette register med oplysninger fra Finanstilsynets øvrige registre.

Stk. 5. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte yderligere lande, der kan omfattes af § 4 b, stk. 2, nr. 2.

§ 4 c. Ustederen kan i forbindelse med udstedelsen af en obligation udpege en eller flere repræsentanter, der opfylder betingelserne i § 4 b, stk. 2, nr. 1 og 2, til at varetage samtlige obligationsejeres interesser.

Stk. 2. Obligationsejerne kan i overensstemmelse med vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale udpege eller udskifte en eller flere repræsentanter, der opfylder betingelserne i § 4 b, stk. 2, nr. 1 og 2, til at varetage samtlige obligationsejeres interesser.

Stk. 3. Repræsentantens rettigheder og forpligtelser i henhold til denne lov gælder for en obligationsudstedelse fra det tidspunkt, hvor repræsentanten er registreret for den konkrete obligationsudstedelse, jf. § 4 b, stk. 2.

Stk. 4. Udpegning af repræsentanten skal fremgå af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale.

Stk. 5. Udpegningen er tillige bindende for en indehavers konkursbo, kreditorer herunder udlægshavere samt for senere erhververe af obligationen.

§ 4 d. Vilårene for repræsentanten, herunder repræsentantens forpligtelser og beføjelser samt regler om afsættelse af en repræsentant, jf. § 4 b, stk. 2, nr. 4, fastlægges i vilkårene for obligationerne eller i tilknyttede aftaler.

Stk. 2. En repræsentant skal varetage obligationsejernes interesser i forhold til udstederen af obligationerne og sikre, at obligationsejernes aktiver holdes adskilt fra repræsentantens egne aktiver.

Stk. 3. Repræsentantens udøvelse af sine beføjelser efter denne lov og i overensstemmelse med vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale har umiddelbar retsvirkning for obligationsejerne.

Stk. 4. Det kan følge af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale, at repræsentanten

- 1) skal håndhæve og fuldbyrde obligationsejernes krav mod udstederen, herunder i henhold til sikkerhedsrettigheder, i overensstemmelse med vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale,
- 2) skal varetage obligationsejernes aktiver i overensstemmelse med vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale,
- 3) kan anlægge søgsmål på vegne af obligationsejerne i sager, som vedrører obligationerne og tilknyttede aftaler,
- 4) repræsenterer obligationsejerne ved udsteders rekonstruktion og konkurs, og
- 5) kan indkalde til obligationsejermøder.

Stk. 5. Det kan følge af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale, at obligationsejerne ikke selvstændigt kan udøve beføjelser tillagt repræsentanten.

§ 4 e. Har repræsentanten et forhold eller forbindelser til udstederen, der med rimelighed kan forventes at påvirke repræsentantens uafhængighed, herunder om repræsentanten har betydelige finansielle interesser i udsteder eller udsteders obligationer, om repræsentanten er nærtstående til udsteder, eller om der er personsammenfald mellem udsteders ledelse og ansatte og repræsentantens ledelse og ansatte, skal repræsentanten offentliggøre det.

§ 4 f. Der kan stilles pant, kautioner, garantier og andre sikkerheder over for en repræsentant på vegne af de til enhver tid værende obligationsejere og andre, som repræsentanten repræsenterer i relation til den pågældende obligationsudstedelse. Når sikkerheden er stillet over for en repræsentant, kan repræsentanten udøve alle de beføjelser, der tilkommer en rettighedshaver.

Stk. 2. Sikkerheder, som vedrører obligationsudstedelsen, kan stilles overfor repræsentanten, medmindre andet fremgår af vilkårene for obligationerne eller af en tilknyttet aftale.

Stk. 3. Udenlandske repræsentanter kan registreres i Det Centrale Virksomhedsregister efter regler, som fastsættes af Erhvervsstyrelsen.

§ 4 g. § 4 f, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på fuldmægtige og andre repræsentanter for långivere i andre kollektive gældsforhold end obligationsudstedelser.«

2. Efter § 57 e indsættes i *kapitel 18*:

»**§ 57 f.** Positioner et clearingmedlem tager på vegne af dets kunder hos en central modpart og aktiver tilhørende clearingmedlemmet, som clearingmedlemmet har overdraget til en central modpart til

sikkerhed for kunders positioner, kan ikke gøres til genstand for retsforfølgning af clearingmedlemmets kreditorer.

Stk. 2. Kundens rettigheder til de i stk. 1 nævnte positioner og aktiver kan ikke omstødes efter konkurslovens regler, hvis positionen og sikkerhedsstillingen fremstod som ordinær.«

3. § 58 f, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

§ 3

I lov om finansiel stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 875 af 15. september 2009, som ændret bl.a. ved lov nr. 721 af 25. juni 2010, lov nr. 273 af 27. marts 2012 og senest ved lov nr. 1287 af 19. december 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 16 e indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Deltager Finansiel Stabilitet A/S i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 i, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal Finansiel Stabilitet A/S eller et datterselskab til Finansiel Stabilitet A/S overtage nedenfor nævnte af pengeinstitutts forpligtelser overfor den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, såfremt der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed ikke er angivet en sekundær administrator af aktiverne. Forpligtelserne for Finansiel Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiel Stabilitet A/S omfatter forpligtelser i relation til administration af aktiverne, herunder formidling af betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne til den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, samt administration af fastlagte aftaler for afvikling af aktiverne og aftaler om den indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

2. I § 16 n indsættes som stk. 6:

»Stk. 6. Medvirker Finansiel Stabilitet A/S til en afvikling af et nødlidende pengeinstitut efter stk. 1, der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 i, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal Finansiel Stabilitet A/S eller et datterselskab til Finansiel Stabilitet A/S overtage nedenfor nævnte af pengeinstitutts forpligtelser overfor den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, såfremt der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed ikke er angivet en sekundær administrator af aktiverne. Finansiel Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiel Stabilitet A/S kan overdrage forpligtelsen, jf. 1. pkt., til et overtagende institut, jf. stk. 2, nr. 1. Forpligtelserne for Finansiel Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiel Stabilitet A/S omfatter forpligtelser i relation til administration af aktiverne, herunder formidling af betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne til den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, samt administration af fastlagte aftaler for afvikling af aktiverne og aftaler om den indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.«

§ 4

I tinglysningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 158 af 9. marts 2006, som ændret senest ved lov nr. 519 af 28. maj 2013, foretages følgende ændringer:

1. § 47 c, stk. 2, 2. pkt., affattes således:

»Skadesløsbreve som nævnt i stk. 1 kan ikke overdrages særskilt.«

2. § 47 d, stk. 2, 2. pkt., affattes således:

»Skadesløsbreve som nævnt i stk. 1 kan ikke overdrages særskilt.«

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2014, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren bemyndiges til at fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for § 3. Ministeren kan herunder fastsætte, at § 3 træder i kraft for Færøerne og Grønland på andre tidspunkter.

Stk. 3. Er det inden lovens ikrafttræden aftalt, at et aktiv ikke kan sælges, kan aktivet ikke indføres i et refinansieringsregister, jf. § 1, nr. 28, medmindre parterne aftaler andet.

Stk. 4. Kollektive gældsforhold, som er omfattet af § 2, nr. 1, der er etableret før lovens ikrafttræden, er omfattet af loven.

§ 6

Stk. 1. §§ 1, 2 og 4 gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. §§ 1 og 2 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1 Oprettelse af refinansieringsregistre med henblik på at foretage sekuritisering
 - 2.2 Anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelse og andre kollektive gældsforhold
 - 2.3 Adgang til andre end låntagerne i realkreditaktieselskabet kan udøve indflydelse på den forening, der ejer realkreditselskabet
 - 2.4 Indførelse af definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed
 - 2.5 Udvidelse af anvendelsesområdet for §§ 70 og 71 i lov om finansiel virksomhed, så bestemmelserne også omfatter finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder
 - 2.6 Beskyttelse af positioner taget på vegne af et clearingmedlems kunder og aktiver overført til sikkerhed for et clearingmedlems kundes positioner mod retsforfølgning og omstødelse
 - 2.7 Ophævelse af begrænsningerne for anvendelse af lån ydet til mikrovirksomheder og små virksomheder
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Ligestillingsmæssige konsekvenser
9. Hørte myndigheder og organisationer
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Forslaget indeholder bl.a. en ændring af lov om finansiel virksomhed, så der skabes mulighed for, at pengeinstitutter kan oprette refinansieringsregistre med henblik på at foretage såkaldt sekuritisering, dvs. udstedelse af værdipapirer med sikkerhed i puljer af lån, kreditter og leasingkontrakter til erhvervsvirksomhed. Refinansieringsregisteret har den funktion, at for et lån, der er skrevet ind i registeret, er pengeinstituttets rettigheder på lånet, kreditten eller leasingkontrakten solgt til en berettiget enhed, der står anført i registeret. På den måde kan pengeinstituttet sælge sine rettigheder til f.eks. erhvervslån, herunder pengestrømmene, til f.eks. et formålsbestemt selskab, der dermed kan udstede værdipapirer med sikkerhed i lånene. En sådan ordning kan være med til at finansiere pengeinstituttets udlån til bl.a. erhvervsvirksomhed. Muligheden for salg af erhvervslån via et register vil lette pengeinstitutternes mulighed for at sekuritiserer erhvervslån og dermed gøre det mere attraktivt for pengeinstitutterne at låne ud til erhvervslivet.

I sammenhæng med ovenstående foreslås der en ændring af værdipapirhandelsloven, hvormed der indføres regler om anvendelsen af repræsentanter i forbindelse med udstedelse af obligationer m.v. Reglerne skal bidrage til at styrke markedet for erhvervsobligationer m.v. ved at muliggøre, at repræsentanter

bl.a. kan holde pant på vegne af obligationsejere, føre sag for obligationsejerne og repræsentere ejerne i forbindelse med en konkurs eller rekonstruktion. De nærmere vilkår for repræsentantens rolle forudsættes fastlagt i obligationsvilkårene eller i en hertil tilknyttet aftale. Adgangen til at repræsentere obligations-ejerne vil dermed ikke ske ved indhentelse af skriftlig fuldmagt fra ejerkredsen, men vil være et vilkår forbundet med den pågældende obligationsudstedelse. At lade obligationsejerne være repræsenteret af en repræsentant kan både være en fordel for obligationsejerne, der vil blive repræsenteret i en konkurs- eller rekonstruktionssituation, og for udsteder, der med repræsentanten får ét sted at henvende sig, hvis der f.eks. er behov for en ændring af vilkårene i forhold til obligationsudstedelsen.

Endelig ændres tinglysningsloven i sammenhæng med ovenstående ordning, idet formålet med ændringen er at præcisere indholdet af det overdragelsesforbud, der gælder i forhold til skadesløsbreve, der giver virksomhedspant og fordringspant. Forslaget skal sikre, at det af loven klart fremgår, at pengeinstitutter, der har ydet lån eller kredit mod sikkerhed i form af virksomhedspant eller fordringspant, kan lade disse lån og kreditter med tilhørende sikkerheder i form af skadesløsbreve indgå i et refinansieringsregister.

Lovforslaget indeholder desuden en ændring af lov om finansiel virksomhed, som skal gøre det muligt for andre end låntagerne i et realkreditaktieselskab og indehaverne af realkreditaktieobligationer m.v. at udøve indflydelse på den forening, der ejer realkreditaktieselskabet. Lovforslaget skaber således mulighed for, at kunde grupper, som er tilknyttet realkreditforeningen, f.eks. i underliggende datterselskaber, og som er medlemmer af foreningen, kan få indflydelse i foreningen på lige fod med låntagere i realkreditaktieselskaber. Med forslaget er der ikke tilsigtet ændringer i obligationsinvestorerens rettigheder.

Med lovforslaget indføres en definition i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed. Dette vil medføre en administrativ lettelse for forsikringsholdingvirksomhederne, da de fremover skal opgøre solvenskravet efter forsikringsreglerne i stedet for som i dag efter bankreglerne.

I lov om værdipapirhandel m.v. foreslås en ændring, som indebærer, at bankerne også i de tilfælde, hvor sikkerhedshaveren eller sikkerhedsstilleren på lånet ikke er en centralbank, får mulighed for at anvende lån som sikkerhedsstillelse i de tilfælde, hvor debitor på lånet er en mikrovirksomhed, en lille virksomhed eller en forbruger.

En ny bestemmelse foreslås indsat i lov om værdipapirhandel m.v. Bestemmelsen skal skabe klarhed over, at positioner, som et clearingmedlem tager på vegne af dets kunder hos en central modpart, og aktiver tilhørende clearingmedlemmet, som clearingmedlemmet har overdraget til en central modpart til sikkerhed for kunders positioner, ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning af clearingmedlemmets kreditorer. Bestemmelsen skal endvidere sikre, at clearingmedlemmets kunders rettigheder over de nævnte positioner og aktiver ikke kan omstødes, medmindre positionen eller sikkerhedsstillelsen ikke fremstod som ordinær.

2. Lovforslagets indhold

2.1 Oprettelse af refinansieringsregistre med henblik på at foretage sekuritisering

2.1.1 Indførelse af regler om refinansieringsregistre

2.1.1.1 Gældende ret

Der eksisterer i dag ikke særlige regler vedrørende refinansieringsregistre.

2.1.1.2 Baggrunden for forslaget

Lovforslaget skal lette pengeinstitutternes adgang til at sekuritisere erhvervslån. Formålet med at lette adgangen til sekuritisering er at gøre det mere attraktivt for pengeinstitutter at låne ud til virksomheder.

Forslaget fremsættes bl.a. på baggrund af anbefalingerne fra Udvalg om erhvervsobligationer som finansieringskilde for små og mellemstore virksomheder (herefter Udvalget), der blev nedsat i december

2011. Udvalget afleverede i november 2012 sin rapport til erhvervs- og vækstministeren. Udvalget vurderede, at muligheden for at kunne sekuritisere erhvervslån ville kunne bidrage til at øge virksomhedernes adgang til finansiering og være en mulighed for at opnå bedre adgang til finansiering, også for de mange mindre virksomheder, der ikke på egen hånd har mulighed for at udstede erhvervsobligationer.

I Udvalget blev der drøftet en række modeller for sekuritisering, jf. udvalgsrapportens s. 58-75. I valget af en model baseret på salg af lån via et refinansieringsregister er der lagt vægt på, at denne model giver pengeinstitutterne mulighed for at løfte lån af balancen. Det gør modellen mere attraktiv for pengeinstitutterne og øger dermed deres tilskyndelse til at anvende modellen og på den måde skabe basis for et øget udlån.

På baggrund af udvalgets anbefalinger blev der nedsat et lovforberedende arbejde med deltagelse fra Justitsministeriet, Finanstilsynet og Erhvervs- og Vækstministeriet samt eksterne eksperter.

Sekuritisering via et refinansieringsregister vil typisk foregå ved, at et pengeinstitut sælger lån, kreditter eller leasingkontrakter, herunder fremtidige pengestrømme (dvs. renter og afdrag på lån og kreditter eller betalinger i henhold til leasingkontrakten), til et formålsbestemt selskab, der herefter udsteder værdipapirer med sikkerhed i de solgte lån.

Formålet med denne konstruktion er at sikre, at investorerne alene bærer kreditrisikoen på de konkrete aktiver solgt til det formålsbestemte selskab. Går pengeinstituttet konkurs, skal investorerne gennem den berettigede enheds ejerskab ikke afvente en opgørelse af pengeinstituttets konkursbo, idet de lån, kreditter eller leasingkontrakter, der ligger til grund for udstedelsen af værdipapirerne, er overdraget til den berettigede enhed til eje. Investorerne vil i stedet komme til at bære kreditrisikoen på de købte aktiver.

Ved en sekuritisering indgår pengeinstituttet en købsaftale med f.eks. et formålsbestemt selskab om salg af aktiverne til selskabet. Købsaftalen vil indeholde de nærmere vilkår for salget af aktiverne og fastlægge bl.a. specifikke krav til aktiverne (f.eks. løbetid, kreditkvalitet osv.) og købesummen for aktiverne.

Købsaftalen kan også indeholde vilkår om løbende salg af aktiver fra pengeinstituttet til den berettigede enhed og tilbagekøb af aktiver. Muligheden for løbende køb og salg er bl.a. nødvendig, da de lån, der skal ligge til grund for en værdipapirudstedelse, ofte ikke vil have samme løbetid som de udstedte værdipapirer. For at sikre, at registeret kan modsvare en udstedelse af en given værdi over hele udstedelsens løbetid, er der derfor behov for, at der løbende kan sælges nye lån til den berettigede enhed som erstatning for lån, der udløber, ligesom pengeinstituttet skal kunne tilbagekøbe lån med restløbetid ved udløb af de udstedte værdipapirer. Der kan også være behov for at tilbagekøbe lån, som ikke lever op til de aftalte kriterier for de lån, der kan sælges til den berettigede enhed.

Investorerne vil i forbindelse med sekuritisering typisk kræve, at pengeinstituttet holder en del af risikoen i form af en del af værdipapirerne, da de på den måde kan sikre sig mod, at pengeinstituttet får et incitament til at bevilge lån uden at foretage en ordentlig kreditvurdering med henblik på videresalg til den berettigede enhed.

Fordelen for pengeinstituttet ved sekuritisering er, at de kan få adgang til likviditet og i visse tilfælde kapitalaflastning. Salg af aktiver via refinansieringsregisteret kan således give kapitalaflastning, forudsat at reglerne herfor overholdes. Dette vil dog afhænge af struktureringen af de omhandlede transaktioner, idet pengeinstituttet formodentligt vil skulle opretholde en del af risikoen på de solgte lån. Der vil således skulle foretages en konkret vurdering i forhold til de eksisterende internationale regler, om pengeinstitutterne har frasolgt en betydelig del af risikoen på aktiverne, og dermed om solvenskravene kan lettes. Hvis pengeinstituttet ikke kan få en kapitalaflastning, kan transaktionen alligevel være attraktiv for pengeinstituttet, da det kan give adgang til likviditet.

For investorer i værdipapirer baseret på puljer af erhvervslån er det centralt, at der er transparens i forhold til de underliggende aktiver. Der er derfor indsat en række bestemmelser i forslaget, der sikrer

investorenes adgang til information. For at sikre, at refinansieringsregistre bliver ført korrekt, er det lovbestemt, at der skal tilknyttes en tilsynsførende til registeret. En udbredt bekymring i forhold til værdipapirer baseret på sekuritisering er kvaliteten af de underliggende lån samt pengeinstituttets håndtering af låneforholdene. Derfor er der endvidere indsat mulighed for, at den tilsynsførende eller anden tredjemand kan udføre tjek af kvaliteten på lånene samt af pengeinstituttets håndtering af låneforholdene.

Omfanget af tjek af de underliggende lån er ikke reguleret af lov, men vil skulle aftales for de enkelte refinansieringstransaktioner. Investorerne har dermed mulighed for at opstille de krav til omfang og form af kvalitetstjekket, som de måtte finde nødvendigt i de enkelte transaktioner. Det giver investorerne fleksibilitet i forhold til at kræve et kontrolomfang, der er tilpasset den aktuelle type af aktiver i den givne transaktion.

Der har i Udvalget om erhvervsobligationer været lagt vægt på, at der skal sikres mulighed for, at flere pengeinstitutter kan samarbejde om udstedelse af obligationer med sikkerheder i puljer af lån m.v. Det skal sikre, at også mindre pengeinstitutter vil kunne benytte sig af refinansieringsregistre.

I praksis vil det kunne ske ved, at flere mindre pengeinstitutter opretter hver sit refinansieringsregister. Via disse registre vil flere pengeinstitutter kunne sælge rettigheder på en pulje af lån, kreditter eller leasingkontrakter enten til ét formålsbestemt selskab eller til ét formålsbestemt selskab pr. pengeinstitut, der herefter udsteder værdipapirer, som købes dels af pengeinstituttet, dels af et samlende formålsbestemt selskab.

Strukturen med flere led af formålsbestemte selskaber muliggør, at det enkelte pengeinstitut bærer en del af risikoen for de aktiver, som pengeinstituttet har solgt via en refinansieringstransaktion, men ikke en del af risikoen for de aktiver, som øvrige pengeinstitutter har solgt. Pengeinstituttet kan sælge aktiverne via et refinansieringsregister til en særskilt berettiget enhed. Den berettigede enhed kan derefter videresælge værdipapirer udstedt med sikkerhed i lånene dels til pengeinstituttet, dels til en samlende berettiget enhed. Den samlende berettigede enhed kan herefter udstede værdipapirer på baggrund af aktiverne købt fra de særskilte berettigede enheder. På den måde kan pengeinstituttet, der har oprettet registeret, fastholde en del af risikoen på aktiverne i eget register, uden at tage en del af risikoen på aktiver fra andre pengeinstitutter.

Samarbejdet mellem pengeinstitutterne skal ske i overensstemmelse med de gældende konkurrenceretlige regler. Der gives således ikke med lovforslaget hjemmel til yderligere informationsdeling eller ensretning af kreditpolitikker, end der allerede er mulighed for i henhold til konkurrenceloven.

Det vil kræve afsættelse af ressourcer for pengeinstitutter at føre et refinansieringsregister. Det skyldes, at førelsen af et refinansieringsregister kan have store økonomiske og retsmæssige konsekvenser. Deraf følger, at det er centralt, at registeret føres korrekt, hvilket betyder, at det er nødvendigt for pengeinstituttet at have forretningsgange, der bl.a. kan håndtere den nødvendige ledelsesinformation om førelsen af registeret samt kontakt med den berettigede enhed eller tredjemand, der handler på vegne af denne samt den tilsynsførende på registeret. De ressourcemæssige krav til førelsen af registeret kan variere og vil bl.a. kunne afhænge af typen af aktiver, der indføres i registeret, og dermed pengeinstituttets konkrete anvendelse af registeret. F.eks. vil salg af pengestrømme fra kassekreditter via registeret kræve hyppigere opdateringer end salg af pengestrømme på lån.

De ressourcemæssige krav vil også afhænge af, hvorvidt pengeinstituttet søger om at føre registeret selv eller ønsker at outsource førelsen af refinansieringsregisteret, jf. § 152 j, stk. 3. På trods af, at pengeinstituttet outsourcer førelsen af registeret, vil der dog fortsat stilles krav om ressourcer i pengeinstituttet, da pengeinstituttet aldrig kan outsource det overordnede ansvar i forhold til førelsen af registeret.

Det kræver en vis initialinvestering at få den nødvendige organisation og it-systemer på plads til at lave en sekuritisering. Det må derfor forventes, at pengeinstitutter, der opretter refinansieringsregistre, ønsker at skabe grundlag for løbende udstedelser af værdipapirer. Det betyder, at pengeinstitutterne vil have en

interesse i, at de udstedte værdipapirer lever op til investorenes forventninger, da det ellers vil være vanskeligt at afsætte kommende udstedelser, som ofte skal sælges til den samme investorkreds. I tillæg hertil indeholder reglerne om kapitaldækning bestemmelser med henblik på at sikre, at pengeinstitutter mindst påtager sig 5 pct. af risikoen på sekuritiserede aktiver, hvis de udstedte obligationer er horisontalt trancherede, jf. artikel 405 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012, og pengeinstituttet vil også af denne grund have en interesse i at administrere aktiverne bedst muligt.

Låntageres og andre tredjemænds adgang til at foretage modregning berøres ikke af indførelsen af et aktiv i et refinansieringsregister, ligesom pengeinstituttet bevarer retten til modregning over for kunden, jf. § 152 n, stk. 5 og 6. Muligheden for at sælge lån via et refinansieringsregister vil dog kunne give pengeinstitutterne et incitament til i øget omfang at søge at indgå aftaler med de enkelte erhvervskunder om, at sidstnævnte fraskriver sig mulighed for modregning. Det kan således vise sig at være lettere og billigere for et pengeinstitut at strukturere en sekuritisering, hvor der ikke skal tages højde for muligheden for kundens modregning. Denne risiko skal dog ses i forholdet til alternativet, hvor en række virksomhederne ikke får adgang til finansiering.

I de tilfælde hvor alle engagementer er samlet i pengeinstituttet, vil der – hvis de almindelige modregningsbetingelser i øvrigt er opfyldt – være mulighed for, at pengeinstituttet foretager modregning. Har kunden f.eks. et indskud og tre lån, og stopper kunden betalinger på alle tre lån, kan pengeinstituttet vælge, hvilke(-t) lån, der modregnes i. Tilsvarende vil kunden i tilfælde af pengeinstituttets konkurs selv kunne vælge, hvilket lån, der skal modregnes i, forudsat at betingelserne for modregning i øvrigt er opfyldt.

Da der i lovforslaget er lagt vægt på, at relationen mellem pengeinstitut og kunden ikke skal ændres ved at et aktivs indføres i et refinansieringsregister, skal retten til modregning fastholdes for både kunden og pengeinstituttet, selvom der er sket et salg af lånet til den berettigede enhed og salget er indført i et refinansieringsregister.

Det betyder, at kunden fortsat skal have mulighed for at modregne i lån og kreditter, som pengeinstituttet har solgt via et refinansieringsregister. Kunden vil skulle gøre sit krav om modregning gældende overfor pengeinstituttet i de tilfælde, hvor kunden ikke har kendskab til salget. Endvidere vil kunden også, i de tilfælde hvor kunden bliver gjort opmærksom på, at der er sket et salg – i afviklingssituationerne jf. § 152 w, stk. 1 – fortsat kunne foretage modregning. Med bestemmelserne sikres det, at modregning fortsat kan ske, selv om der ikke foreligger gensidighed. Samtidig opretholdes pengeinstituttets adgang til modregning overfor kunden. Ved at bevare pengeinstituttets ret til at anvende lån og kreditter registeret i refinansieringsregisteret til modregning sikres samme vilkår for kunden, uanset om lånet er solgt via refinansieringsregisteret eller ej. Derudover kan den berettigede enheds forventede afkast på lån og kreditter være sandsynliggjort i forhold til bankens historik på låneinddrivelse og således afhænge af, at vilkårene for låneinddrivelse ikke ændres.

I relation til opgørelsen af Garantifonden for indskydere og investorers dækning over for en indskyder anses et aktiv, der er solgt til en berettiget enhed, som en forpligtelse over for pengeinstituttet i det omfang, en låntager eller anden tredjemand har modregningsret. Dvs. at Garantifonden for indskydere og investorer vil dække i samme omfang, som hvis aktivet ikke var solgt til den berettigede enhed.

Konsekvensen bliver, at hvis en kunde har et indskud på 1.000.000 kr. i et pengeinstitut og et lån i samme pengeinstitut på 500.000 kr., der er solgt til en berettiget enhed via et refinansieringsregister, så vil kunden få 500.000 kr. dækket af Garantifonden for indskydere og investorer – og Garantifonden for indskydere og investorer indtræder i kundens sted og søge at få de 500.000 kr. godtgjort af konkursboet. Det er op til kunden, om vedkommende vil udnytte modregningsadgangen overfor lån indført i refinansieringsregisteret. I tilfælde af, at kunden vælger at udnytte modregningsretten kunne man f.eks.

forestille sig, at lånet, der er indført i refinansieringsregisteret, vil blive ændret fra 500.000 kr. til 0 kr. Eksemplet forudsætter, at kunden ikke ved aftale med banken har fraskrevet sig modregningsretten.

Det bemærkes endvidere, at modregningsadgangen ophører i de tilfælde, hvor afviklingen fører til en egentlig overdragelse, og hvor de relevante sikringsakter iagttages, jf. § 152 x, stk. 2.

2.1.1.2.1 Forskelle i forhold til SDO-lovgivningen

Et pengeinstitut kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at udstede særligt dækkede obligationer (SDO'er) på baggrund af lån, der er registreret i et SDO-register. I lighed dermed kan et pengeinstitut ifølge lovforslaget få tilladelse fra Finanstilsynet til at oprette et refinansieringsregister, hvori det registreres, at ejerskabet til visse afgrænsede aktiver er overdraget fra pengeinstituttet til en selvstændig juridisk enhed, der kan udstede værdipapirer på basis af de registrerede aktiver. For både SDO-registeret og refinansieringsregisteret vil de registrerede aktiver i tilfælde af pengeinstituttets konkurs ikke indgå i pengeinstituttets konkursmasse, men undergå en selvstændig afvikling.

Der er dog betydelige forskelle mellem SDO-registeret og refinansieringsregisteret.

2.1.1.2.1.1 Type af aktiver

De aktiver, der kan registreres i et SDO-register, er hovedsageligt begrænset til meget sikre og likvide aktiver, herunder lån mod pant i fast ejendom inden for sikre lånegrænser og fordringer mod stater og centralbanker, der også EU-retligt behandles som særligt sikre aktiver. Tilsvarende gælder for de aktiver, der kan stilles til sikkerhed for SDO'erne. Der er derimod ingen krav til de aktiver, herunder krav om sikkerhedsstillelse, der kan registreres i refinansieringsregisteret, så længe det er lån, kreditter eller leasingkontrakter til erhvervsvirksomhed samt til disse eventuelt tilknyttede sikkerheder og aktiver. Endvidere er det ikke et krav, at der stilles sikkerhed for de værdipapirer, som udstedes af den juridiske enhed, der har erhvervet aktiverne i refinansieringsregisteret. For SDO-registeret er det derudover et krav, at en eventuel værdiforringelse af de pantesikkerheder i fast ejendom, der er stillet til sikkerhed for registrerede realkreditlån, løbende skal opvejes ved supplerende sikkerhedsstillelse, hvis lånegrænsen er overskredet. Tilsvarende krav er ikke stillet for værdiforringelse af eventuelle aktiver (herunder de tilhørende sikkerheder) registreret i refinansieringsregisteret.

2.1.1.2.1.2 Tilsyn

Finanstilsynet fører tilsyn med pengeinstitutternes førelse af SDO-registre og de værdiansættelser, som pengeinstituttet foretager. Endvidere skal pengeinstituttets revisorer, der skal certificeres af Finanstilsynet til at revidere finansielle virksomheder, erklære sig om aktiverne i SDO-registeret i pengeinstituttets regnskaber. Finanstilsynet kommer kun i begrænset omfang til at føre tilsyn med pengeinstituttets førelse af refinansieringsregistre. Den berettigede enhed vil derimod udpege en tilsynsførende, der vil føre tilsyn med pengeinstituttets førelse af refinansieringsregisteret.

2.1.1.2.1.3 Konkurs

Der er en række ligheder og forskelle i forhold til det tilfælde, hvor et pengeinstitut, der fører henholdsvis et SDO-register og et refinansieringsregister går konkurs.

I en konkurssituation hos et pengeinstitut, der fører et SDO-register, træffer finanstilsynet beslutning om, at instituttets tilbagebetaling til indehaverne af særligt dækkede obligationer tages under administration. Finanstilsynet udnævner i denne forbindelse en administrator til at foretage denne administration. Dette skal registreres eller på anden måde offentliggøres af Erhvervsstyrelsen. Administrationsboet skal samtidig underrette låntagerne om, at fremtidige betalinger kun kan ske med frigørende virkning til administrationsboet. Administrationsboet er en selvstændig juridisk person underlagt Finanstilsynets tilsyn. Ved administrationens begyndelse skal de registrerede aktiver overlades til administrationsboet, som skal have råderet herover. For så vidt angår fondsaktiver skal dette registreres i en værdipapircentral,

for så vidt angår rettigheder over fast ejendom skal dette tinglyses i tingbogen, og for så vidt angår skibe skal dette registreres i et skibsregister.

Pengeinstituttet hæfter fortsat for, at der er de fornødne aktiver i registeret. Konstateres det ved den af kurator iværksatte vurdering af aktiverne, at der ikke er tilstrækkelige aktiver registreret, skal administrator rejse krav mod pengeinstituttet om opfyldning af registeret. Tilsvarende krav skal rejses af administrator, hvis det på et tidspunkt under administrationen konstateres, at der er underdækning i registeret.

Konstateres det ved vurderingen af de registrerede aktiver, at administrationsboet er insolvent, skal administrator indgive konkursbegæring. Administrationsboet kan ikke afsluttes, før bomidlerne er overdraget til et andet institut, der er indgivet konkursbegæring og konkursbehandlingen afsluttet, eller samtlige obligationer er indfriet.

Er der overskydende midler i boet, skal disse tilbageføres til pengeinstituttet under konkurs.

Administrator kan på administrationsboets vegne anmelde krav på, hvad der vurderes at mangle i forhold til at fyldestgøre obligationsinvestorer, finansielle modparter og eventuelle særlige långivere. Sådanne udækkede restkrav anmeldes som simple krav i pengeinstituttets konkursmasse.

I en konkurssituation hos et pengeinstitut, der fører et refinansieringsregister, udpeger Finanstilsynet ligeledes en administrator for registeret, der skal tage registeret under administration.

Ved administrationens begyndelse skal de registrerede aktiver overlades til administrationsboet, som skal have råderet herover, samt påse at der findes et eller flere pengeinstitutter, der kan administrere aktiverne (dvs. relationen til kunderne i forhold til lån og kreditter) i de enkelte afsnit af refinansieringsregisteret. Der vil således i konkurssituationen være tale om to typer af administratorer, en samlet administrator for registeret (administrationsboet), der står for kontakten til berettigede enheder m.v., samt administratorer af aktiverne i form af pengeinstitutter for hvert enkelt afsnit i refinansieringsregisteret.

Administrationsboet er en selvstændig juridisk person underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Administrator for registeret skal på vegne af den eller de berettigede enheder så vidt muligt sørge for, at aktiverne i de enkelte refinansieringstransaktioner opført i refinansieringsregisteret sælges eller alternativt, at aktiverne afvikles således, at den berettigede enhed kan godtgøre kravene fra investorerne i det af den berettigede enhed udstedte værdipapir. Administrator for registeret skal i den forbindelse sørge for, at administrationen af aktiverne i de respektive refinansieringstransaktioner registreret i registeret overdrages til ny tredjemand i form af et eller flere nye pengeinstitutter.

Administrationsboet skal underrette låntagerne om, hvor fremtidige betalinger kan ske med frigørende virkning – i form af administrationsboet selv, den berettigede enhed eller et nyt pengeinstitut som administrationsboet har antaget til at bistå med administrationen af aktiverne.

Administrator for registeret skal varetage de berettigede enheders interesser. Salg, overdragelse eller afvikling af hele eller dele af aktiverne eller overdragelse af administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret skal godkendes af den relevante berettigede enhed og dennes kreditorer, såfremt kreditorerne har fået pant i aktiverne.

I tilfælde af, at refinansieringsregisteret tages under administration, skal de relevante sikringsakter foretages. Tinglyste sikkerheder registeret i refinansieringsregisteret vil skulle omtinglyses til administrationsboet, den berettigede enhed eller en ny administrator af aktiverne.

Administrator for registeret kan ikke anmelde yderligere krav mod konkursboet, ud over hvad der kan henføres til de i refinansieringsregisteret registrerede aktiver. Dette er dog ikke til hinder for, at berettigede enheder kan anmelde yderligere krav mod konkursboet i henhold til aftaler indgået mellem den berettigede enhed og pengeinstituttet.

2.1.1.3 Forslagets indhold

Formålet med lovforslaget er at skabe mulighed for, at pengeinstitutter via refinansieringsregistre kan sælge deres rettigheder til lån, kreditter og leasingkontrakter, herunder de fremtidige pengestrømme (renter, afdrag og betalinger).

Det foreslås, at pengeinstitutter skal have mulighed for at oprette et refinansieringsregister med henblik på salg af deres rettigheder til aktiver i form af lån, kreditter og leasingaftaler, herunder pengestrømmene, til en berettiget enhed. Den berettigede enhed vil på baggrund af de samlede aktiver, der købes fra pengeinstitutter, kunne udstede værdipapirer.

Refinansieringsregisteret skal gøre det muligt for pengeinstitutter at få likviditet og i nogle tilfælde kapitalafkastning ved at sælge deres rettigheder til erhvervslån til f.eks. et formålsbestemt selskab. Det formålsbestemte selskab kan finansiere købet ved at udstede værdipapirer med sikkerhed i den købte pulje af erhvervslån eller ved at skaffe finansiering på anden måde, f.eks. ved et almindeligt lån. Muligheden for at sekuritisere erhvervslån vurderes at styrke pengeinstitutternes muligheder for udlån generelt og samtidig gøre det mere attraktivt for pengeinstitutterne at yde erhvervslån, da kun denne type lån kan sekuriteres via et refinansieringsregister.

Pengeinstitutter kan sælge rettigheder til lån, kreditter og leasingkontrakter til en berettiget enhed i henhold til en købsaftale, således at bl.a. retten til pengestrømmene på aktiverne i form af renter, afdrag og betalinger sælges til den berettigede enhed, der er anført i registeret. Når et aktiv er solgt og registreret i pengeinstituttets refinansieringsregister, er aktivet udskilt fra resten af pengeinstituttets aktiver, og vil i en konkurssituation ikke indgå i pengeinstituttets bo. At det er den berettigede enhed, der ejer de solgte aktiver, betyder, at ejerne af værdipapirer udstedt af f.eks. et formålsbestemt selskab – og ikke det pengeinstitut, der har bevilget de underliggende lån – vil bære kreditrisikoen på aktiverne. Køberen af aktiverne (den berettigede enhed) bliver ejer af aktiverne og har ret til at sælge eller pantsætte aktiverne.

Pengeinstituttet vil fortsat være legitimeret til at forestå administrationen af aktiverne over for lån- og leasingtagere samt andre tredjemænd, herunder skattemyndighederne, selv om aktiverne er overført til eje til den berettigede enhed og indført i refinansieringsregisteret, idet lån- og leasingtagerne ikke vil modtage meddelelse om salget. Pengeinstituttet vil således fortsat fremstå som berettiget og legitimeret. Skyldneren vil derfor kunne betale til pengeinstituttet med frigørende virkning. I forhold til de overdragne sikkerheder vil der efter ordningen alene blive indført oplysninger om overdragelsen i registeret. Der vil således heller ikke i forhold til disse rettigheder blive foretaget tinglysninger eller andre sikringsakter, der fratager pengeinstituttet legitimationen. Kravene til pengeinstituttets administration fastlægges i en aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.

Et refinansieringsregister kan anvendes til flere refinansieringstransaktioner, dvs. salg af aktiver til flere berettigede enheder. Med en refinansieringstransaktion menes således alle aktiver solgt til én berettiget enhed uafhængigt af, at aktiver ikke er solgt samtidigt. Refinansieringsregisteret skal indeholde et separat afsnit for hver refinansieringstransaktion. Det skal være med til at sikre, at der er klar adskillelse mellem de aktiver, der er solgt til forskellige berettigede enheder. Et register kan således f.eks. indeholde 5000 lån og kreditter fordelt på tre afsnit svarende til tre transaktioner, hvor lån og kreditter i de tre afsnit er solgt til tre forskellige berettigede enheder.

Med indførelsen af muligheden for salg af lån via et refinansieringsregister sker der en fravigelse af gældsbrevslovens § 31 om, at overdragelse af et simpelt gældsbrief til eje eller pant ikke har gyldighed mod overdragerens kreditorer, medmindre skyldneren fra overdrageren eller erhververen har fået underretning om overdragelsen. Der er et behov for denne fravigelse, da værdien af ordningen forudsætter, at pengeinstituttet kan opretholde det fulde kundeforhold med erhvervskunden samtidig med, at det kan få finansiering med sikkerhed i lånene og dermed kan få mulighed for at øge udlånet til erhvervslivet. Fravigelsen vurderes forsvarlig, idet det samtidig sikres i loven, at kunderne ikke stilles ringere i det tilfælde, at deres lån er registreret i et refinansieringsregister. Samtidig muliggør systemet, at der ikke skal foretages

omtinglysning af pant i forhold til salg af lån via refinansieringsregisteret. Der afviges fra den normale praksis om omtinglysning i og med, at der vil fremgå tilstrækkelige oplysninger i registeret til, at der kan ske en omtinglysning af pantet i den situation, at pengeinstituttet går konkurs eller indgår i en afvikling i Finansiell Stabilitet A/S.

Der kan argumenteres for, at pengeinstituttets salg af aktiver indebærer, at pengeinstituttets kreditorer herved får dårlige muligheder for at opnå dækning for deres krav under en eventuel konkurs eller i en afviklingssituation, idet de ikke vil have adgang til fremtidige pengestrømme i form af renter og afdrag på de solgte aktiver. Pengeinstituttet vil imidlertid modtage betaling for de aktiver, der sælges via refinansieringsregisteret, hvilke vil udgøre aktiver i boet. Værdien heraf vil afhænge af det konkrete salg, og vil således afhængigt af omstændighederne kunne svare til værdien af de fremtidige pengestrømme på aktiver solgt til den berettigede enhed. Samtidig vil der være offentlighed om anvendelsen af refinansieringsregistre, og øvrige kreditorer har fremover mulighed for at prissætte deres lån til pengeinstitutter i forhold til eventuelle risici forbundet med pengeinstituttets anvendelse af refinansieringsregistre. Endelig kan pengeinstitutters anvendelse af refinansieringsregistre, hvis de er struktureret således, at de medfører lavere kapitalkrav eller højere indtjening, gøre pengeinstitutter mere attraktive, hvorved der også skabes bedre grundlag for, at pengeinstitutterne selv kan opnå lån.

I forhold til kunderne, hvis lån og leasingkontrakter sælges via refinansieringsregisteret, har det været en afgørende forudsætning, at de ikke stilles ringere end øvrige kunder. Salget af aktiver fra pengeinstituttet til f.eks. et formålsbestemt selskab eller et andet pengeinstitut skal således ske under forudsætning af, at kunden fortsat serviceres af pengeinstituttet efter gældende aftaler og lovgivning, samt at kunden opretholder alle eksisterende rettigheder, f.eks. til – med frigørende virkning – at erlægge afdrag på lånet til pengeinstituttet og til at foretage modregning.

Det er dog i forbindelse med det lovforberedende arbejde blevet påpeget, at der er en teoretisk risiko for, at pengeinstitutterne vil behandle kunder, hvis engagementer er solgt via et refinansieringsregister, anderledes end øvrige kunder. Ikke fordi de vil have ændrede kontraktmæssige vilkår, men som følge af, at pengeinstituttet kan have færre incitamenter til at lave f.eks. en restrukturering af kriseramte kunders gæld, ud over hvad de er forpligtet til kontraktmæssig eller som følge af pengeinstituttets normale procedurer.

Imod dette taler, at pengeinstituttet vil være interesseret i at opretholde et kundeforhold til kunderne, da det ofte kun vil være dele af en kundes engagement, der er solgt. Derudover vil investorerne i forbindelse med en sekuritiseringskontraktmæssigt sikre sig, at pengeinstitutterne ikke behandler de sekuritiserede kunder anderledes end øvrige lån, da dette ofte vil være en forudsætning for afkastet på de købte værdipapirer.

Oprettelsen af et refinansieringsregister vil kræve anmeldelse til Finanstilsynet, og der vil blive stillet en række krav til institutter, der ønsker at oprette et refinansieringsregister, f.eks. i forhold til tilstrækkelige ressourcer til opretholdelse af registeret m.v. Der henvises nærmere herom til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 28 (§ 152 i lov om finansiell virksomhed).

Aktiverne, der kan indføres i registeret, er afgrænset til pengeinstitutters lån, kreditter og leasingkontrakter til erhvervsvirksomheder eller ydet til brug for erhvervsmæssig virksomhed, således at lån ydet uden forbindelse til erhvervsmæssig virksomhed ikke kan anvendes. Med erhvervsvirksomhed inkluderes alle typer af erhvervsvirksomhed, herunder selskaber, interessentskaber, kommanditselskaber, fonde, andelsselskaber og foreninger med begrænset ansvar (AMBA eller FMBA) og enkeltmandsvirksomheder. Baggrunden for at inkludere også de mindre virksomheders lån, kreditter og leasingkontrakter er, at særligt disse i de senere år har oplevet vanskeligheder med at få adgang til finansiering i pengeinstitutter.

Lån og kreditter omfatter pengeinstitutters kreditgivning og inkluderer bl.a. udlån, kassekreditter, leasingaftaler og lån ydet i forbindelse med kreditkøb, forudsat at der er tale om et lån ydet til erhvervsmæssig virksomhed. Aktiver, der kan indføres i et refinansieringsregister, omfatter også kassekreditter. Det

forventes, at en ikke ubetydelig del af de lån og kreditter, der vil indgå i refinansieringsregisteret, er kassekreditter, da denne finansieringsform er den foretrukne for mange små og mellemstore virksomheder.

I forhold til kassekreditter får den berettigede enhed ret til de fremtidige indbetalinger af renter og afdrag på lån indført i registeret. Kassekreditter indeholder for pengeinstitutter både rettigheder i form af krav på tilbagebetaling af det på kassekreditten trukne beløb og forpligtelser i form af kundens ret til at foretage yderligere træk på kassekreditten. For kassekreditter vil pengeinstituttet kunne sælge den til ethvert tid udnyttede del af kassekreditten. Den berettigede enhed får dermed ret til de fremtidige indbetalinger af renter samt afdrag på den solgte del af kreditten. Det kan aftales, at den berettigede enhed løbende køber yderligere træk på kassekreditten samtidig med, at trækket foretages.

I forhold til sikkerheder for lån kan der være tilfælde, hvor sikkerheder er stillet både i forhold til et lån eller kredit, som indgår i refinansieringsregisteret, og i forhold til et lån, kredit eller anden forpligtelse, som ikke indgår i refinansieringsregisteret. I tilfælde af, at der ikke er aftalt en prioritetsstilling med kunden, kan der aftales en indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed. Denne prioritetsstilling skal anføres i registeret.

I modsætning til et lån sikret ved pant i et aktiv (f.eks. et hus) er leasing kendetegnet ved, at leasinggiver (f.eks. et pengeinstitut) er ejer af et fysisk aktiv (f.eks. en bil), og leasingtager (kunden) bliver bruger af aktivet mod betaling. Et leasingforhold består derfor i retten for leasinggiver til fremtidige betalinger for brug af et aktiv samt for den deraf afledte værdiforringelse samt ejerskabet af et fysisk aktiv mod leasingtagers ret til at anvende aktivet i en given periode.

Registrering af en leasingkontrakt i refinansieringsregisteret beskytter, som ved lån og kreditter, den berettigede enheds ret til de solgte pengestrømme mod bankens øvrige kreditorer i tilfælde af pengeinstituttets konkurs. Ved registrering af en leasingkontrakt i registeret sker der ikke nogen ændring af kontrakten, dvs. at det fortsat vil være pengeinstituttet, der fremgår som legitimeret af kontrakten i forhold til leasingtager og andre, herunder offentlige myndigheder, og leasingtager er ikke stillet anderledes i forhold til pengeinstituttet end i det tilfælde, hvor leasingkontrakten ikke var solgt. I tilfælde af pengeinstituttets konkurs vil der skulle ske en ændring af kontrakten.

Det er en forudsætning for pengestrømmene på en leasingkontrakt, at leasingtager har adgang til det leasede aktiv, og den berettigede enhed kan derfor i forbindelse med salg af en leasingkontrakt via registeret vælge også at købe det fremleasede aktiv.

I tilfælde af, at det fremleasede aktiv sælges til den berettigede enhed via refinansieringsregisteret, forventes det, at det indgår som en del af administrationsaftalen mellem den berettigede enhed og pengeinstituttet, at pengeinstituttet vil håndtere en eventuel udskiftning af leasingtager på aktivet eller salg af aktivet i forbindelse med leasingkontraktens udløb.

Et ofte leaset aktiv er køretøjer. For så vidt angår salg af leasingkontrakter med et tilknyttet aktiv i form af køretøjer vil der ikke skulle ske omregistrering af køretøjer i Køretøjsregisteret eller Bilbogen. Salg via refinansieringsregisteret betyder således ikke, at leasingkontrakten ændres eller afbrydes og betyder heller ikke i sig selv, at det leasede køretøj ændrer afgiftsmæssig identitet. Told- og skatteforvaltningen behøver dermed ikke give tilladelse, når en portefølje af leasingkontrakter sælges via refinansieringsregisteret, jf. Lov om registreringsafgift af køretøjer m.v. (registreringsafgiftsloven), § 3 b, stk. 6, idet det sælgende pengeinstitut fortsat vil hæfte over for Told- og skatteforvaltningen i forbindelse med betalinger af afgifter og renter.

I tilfælde af, at pengeinstituttet går konkurs, vil der skulle ske omregistrering af køretøjerne i Køretøjsregisteret til den berettigede enhed, idet den berettigede enhed skal indtræde i pengeinstituttets sted i leasingkontrakterne. En omregistrering vil skulle ske efter reglerne i Lov om registrering af køretøjer. Den berettigede enhed vil skulle indtræde i pengeinstituttets sted i forhold til betaling af afgifter og renter overfor told- og skatteforvaltningen.

I tilfælde af, at pengeinstituttet kun sælger leasingkontrakten og de deraf følgende pengestrømme, vil pengeinstituttet fortsat være ejer af det aktiv, der knytter sig til leasingkontrakten. Det indebærer, at aktivet i forbindelse med et pengeinstituts eventuelle konkurs som udgangspunkt vil indgå i opgørelsen over konkursboets aktiver. Der er således ikke sikkerhed for, at konkursboet respekterer leasingtagers kontraktmæssige ret til at disponere over det aktiv, der knytter sig til leasingkontrakten. Den berettigede enhed må derfor vurdere, om der skal stilles sikkerhed for aktivet med henblik på at sikre leasingtagers kontraktmæssige ret til at disponere over det, herunder om der skal tinglyses pant i aktivet. Herved vil den berettigede enhed få en separatiststilling i konkursboet for aktivets værdi.

Det bemærkes hertil, at hvis pengeinstituttet bevarer ejerskabet over aktivet, kan det være aftalt, at instituttet ved en leasingkontrakts udløb skal sælge aktivet og afregne et eventuelt overskud til den berettigede enhed. Til gengæld vil den berettigede enhed skulle bære et eventuelt underskud ved salg af aktivet i forhold til den i leasingkontrakten forventede salgspris. Et eventuelt konkursbo vil i tilfælde af, at administrationen af salget påfører yderligere udgifter til de øvrige kreditorer, kunne tilbageholde disse midler fra betalingerne til den berettigede enhed.

I tilfælde af at et pengeinstitut f.eks. går konkurs eller mister sin tilladelse til at føre et refinansieringsregister, træffer Finanstilsynet beslutning om, at aktiverne i refinansieringsregisteret tages under administration. I den forbindelse vil Finanstilsynet tillige udnævne en administrator for registeret til i fællesskab med eventuelle medadministratorer at forestå administrationen af aktiverne.

I tilfælde af at pengeinstituttet går konkurs, mister sin pengeinstituttilladelse, mister sin tilladelse til at føre et refinansieringsregister eller hvis Finansiell Stabilitet A/S deltager i afviklingen af et pengeinstitut, kan der desuden i aftale-grundlaget for refinansieringstransaktionen være aftalt en sekundær administrator af aktiverne i form af et andet pengeinstitut. I tilfælde af overdragelse til en sekundær administrator vil der afhængigt af det aftalte skulle foretages sikringsakter i forhold til det nye administrerende pengeinstitut eller den berettigede enhed. I tilfælde af, at der ikke fremgår en sekundær administrator i aftalegrundlaget, kan administrationen af refinansieringsregisteret i tilfælde af pengeinstituttets konkurs eller hvis pengeinstituttet indgår i en afvikling i regi af Finansiell Stabilitet A/S, overtages af Finansiell Stabilitet A/S, der efter retningslinjerne i § 152 v vil administrere aktiverne på vegne af den berettigede enhed.

2.1.2 Overdragelsesforbuddet i relation til lån og kreditter med tilhørende sikkerheder i form af virksomhedspant eller fordringspant tinglyst som skadesløsbrev

2.1.2.1 Gældende ret

2.1.2.1.1 Virksomheds- og fordringspant

Muligheden for at stille pant i form af såkaldt virksomhedspant, henholdsvis fordringspant, blev indført i dansk ret ved lov nr. 560 af 24. juni 2005 om ændring af tinglysningsloven, konkursloven og andre love (Virksomhedspant), hvor §§ 47c-47 f blev indsat i tinglysningslovens kapitel 7 om tinglysning i personbogen.

Loven blev udarbejdet på grundlag af betænkning nr. 1459/2005 om virksomhedspant.

Virksomhedspant indebærer, at indehaveren af en erhvervsvirksomhed samlet underpantsetter, hvad virksomheden ejer og fremtidig erhverver af bestemte aktiver omfattet af de kategorier, som udtømmende opregnes i tinglysningslovens § 47 c, stk. 3 (bl.a. fordringer, varelager, driftsmateriel mv.), uden at de enkelte aktiver nærmere identificeres i pantebrevet, jf. tinglysningslovens § 47 c, stk. 1, 1. pkt.

Virksomhedspant skal tinglyses i personbogen (sikringsakten) for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås med pantets ejer, og mod retsforfølgning, jf. tinglysningslovens § 47 c, stk. 2.

Virksomhedspantssætning kunne oprindeligt alene foretages ved brug af et skadesløsbrev. Endvidere fastsætter tinglysningsloven udtrykkeligt, at der ikke kan ske overdragelse af skadesløsbreve vedrørende

virksomhedspant, jf. tinglysningslovens § 47 c, stk. 2. Ved lov nr. 519 af 28. maj 2013 er ordningen vedrørende virksomhedspant dog udvidet, således at virksomhedspant også kan etableres ved brug af ejerpantebreve, jf. nærmere herom nedenfor pkt. 2.1.2.1.2.

Fordringspant indebærer, at indehaveren af en erhvervsvirksomhed kan underpantsette virksomhedens udestående og fremtidige simple fordringer hidrørende fra salg af varer og tjenesteydelser, jf. § 47 d. Sikringsakten er tinglysning i personbogen og ikke denunciation, som ellers er sikringsakten ved (enkeltvis) pantsætning af simple fordringer, jf. gældsbrevslovens § 31. Fordringspant skal tilsvarende foretages ved anvendelse af skadesløsbrev, jf. tinglysningslovens § 47 c, stk. 1. Også i forhold til fordrings-pant gælder der et forbud mod overdragelse, jf. tinglysningslovens § 47 d, stk. 2.

I forhold til overdragelsesforbuddet i tinglysningslovens § 47 c, stk. 2, 2. pkt., fremgår det af forarbejderne til lov nr. 560 af 24. juni 2005, at overdragelse af et skadesløsbrev i almindelighed anses for at være udtryk for, at der stiftes en ny panteret, der skal sikres efter de nærmere regler herom. Det anføres videre, at der af klarhedshensyn blev fastsat en udtrykkelig bestemmelse om, at skadesløsbreve omfattet af bestemmelsen ikke kan overdrages. Det fremgår endvidere, at reglen hindrer både overdragelse til sikkerhed (frempantsætning) og overdragelse til eje. Det forhold, at der i almindelighed, når et skadesløsbrev overdrages, er tale om et nyt pantsætningsforhold, indebærer, at parterne, dvs. den nye panthaver og pantsætter, skal foranledige et nyt skadesløsbrev tinglyst, og at pantsætningen først opnår beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås med pantets ejer, og mod retsforfølgning fra det tidspunkt, hvor det nye skadesløsbrev anmeldes til tinglysning. Det nye skadesløsbrev vil dog kunne besætte det aflyste skadesløsbrevs plads i prioritetsrækkefølgen efter reglerne om ombytning af pantebreve i løsøre, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 45 f. Tilsvarende er anført i forarbejderne vedrørende det enslydende overdragelsesforbud i relation til skadesløsbreve, der etablerer fordringspant, jf. tinglysningslovens § 47 d, stk. 2, 2. pkt.

2.1.2.1.2 Anvendelse af skadesløsbreve og ejerpantebreve

For så vidt angår kravet om, at virksomhedspant og fordringspant oprindeligt alene kunne etableres ved skadesløsbrev, henvises der til betænkning 1495/2005 om virksomhedspant, s. 204 ff. Som det fremgår heraf, var sigtet særligt at sikre en så høj grad af gennemsigtighed som muligt om panthaverens og pantsætterens identitet og dermed begrænse risikoen for misbrug.

Skadesløsbreve er kendetegnet ved at sikre et underliggende skyldforhold mellem pantsætter og panthaver, dvs. et skyldforhold som – i modsætning til hvad der gør sig gældende i relation til sædvanlige pantebreve – er uafhængig af skadesløsbrevet. Skadesløsbrevet vil således angive et beløb, idet den underliggende fordring vil kunne variere inden for denne ramme. Skadesløsbrevet kan dog også tjene som sikkerhed for, hvad pantsætter til enhver tid måtte blive skyldig.

Da det underliggende skyldforhold ikke er afspejlet i skadesløsbrevet, udgør skadesløsbreve ikke gældsbreve, herunder omsætningsgældsbreve, ligesom skadesløsbreve ikke kan danne grundlag for umiddelbare udlæg med henblik på at realisere pantet, da dette forudsætter, at størrelse og forfaldstid for gælden i henhold til den underliggende fordring forinden er fastslået.

Ligesom det gør sig gældende i relation til ejerpantebreve, som også anvendes til at give sikkerhed for en underliggende fordring, der ikke fremgår af selve pantebrevet, kan den underliggende fordring overdrages med dertilhørende sikkerhed i form af skadesløsbrev. Der er i givet fald tale om et kreditorskifte, der ikke kræver skyldnerens samtykke, og en allerede foretagen tinglysning af skadesløsbrevet vil også beskytte erhververen af fordringen med tilhørende sikkerhed (skadesløsbrevet) mod skyldnerens kreditorer, hvorfor det ikke er nødvendigt at foretage fornyet tinglysning. Såfremt den underliggende fordring med dertilhørende sikkerhed i form af skadesløsbrev videreoverdrages til eje eller pant, er erhververen alene beskyttet mod overdragerens kreditorer, såfremt skyldneren får underretning om overdragelsen, jf. gældsbrevslovens § 31.

Særskilt overdragelse af skadesløsbrevet uden samtidig overdragelse af den underliggende fordring er derimod ikke mulig, da skadesløsbrevet forudsætter en underliggende fordring, dvs. ifølge sit indhold går ud på at sikre gæld til den angivne panthaver. Isoleret overdragelse af skadesløsbrev til en anden panthaver udgør derfor ikke et kreditorskifte, men en ny pantsætning, som kræver tinglysning.

Af samme grund kan skadesløsbrevet – i modsætning til ejerpantebreve – heller ikke genbenyttes til at sikre et nyt skyldforhold til en anden kreditor, efter at det oprindelige skyldforhold til den oprindelige kreditor er afviklet, medmindre skadesløsbrevet afgiftsberigtiges på ny og forsynes med en ændringspåtegning om den nye skyldforhold, som tinglyses. I sidstnævnte tilfælde vil der således ikke være tale om en transport, men reelt etablering af en ny sikkerhedsret, der indholdsmæssigt svarer til det tidligere skadesløsbrev.

Ved lov nr. 519 af 28. maj 2013 om ændring af lov om retsafgifter, tinglysningsafgiftsloven og lov om tinglysning er reglerne om virksomhedspant udvidet, således at virksomhedspant med virkning fra den 1. juli 2013 også kan stiftes ved ejerpantebrev.

Det fremgår af bemærkningerne til denne lov, at gennemførelsen af digital tinglysning betyder, at en af de væsentligste begrundelser for ikke at tillade ejerpantebreve i forbindelse med virksomhedspant ikke længere foreligger. Reglerne om digital tinglysning, jf. lov nr. 539 af 8. juni 2006 om ændring af lov om tinglysning og forskellige andre love (Digital tinglysning) har således medført, at underpantsætning og sekundær underpantsætning af ejerpantebreve skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod godtroende aftaleerhververe og mod retsforfølgning.

Endvidere fremhæves det i de nævnte forarbejder, at muligheden for at stifte virksomhedspant ved anvendelse af ejerpantebreve indebærer, at et ejerpantebrev, som kun er delvist udnyttet ved underpantsætning til en primær panthaver, vil kunne udnyttes sekundært ved aftale mellem den primære panthaver og pantsætter om en udvidelse af det underliggende skyldforhold og pantesikkerheden i ejerpantebrevet, ligesom ejerpantebrevet vil kunne udnyttes sekundært ved stiftelse af en sekundær underpanteret i virksomhedspantet.

2.1.2.2. Baggrunden for forslaget

For en nærmere redegørelse for baggrunden for indførelsen af muligheden for sekuritiserings henvises der til pkt. 2.1.1.2 i de almindelige bemærkninger (§ 152 k i lov om finansiel virksomhed). Heraf fremgår bl.a., at lån og kreditter med tilhørende sikkerheder kan overdrages fra et pengeinstitut til en tredjemand (berettiget enhed) i forbindelse med såkaldte refinansieringstransaktioner. En sådan overdragelse skal indføres i et såkaldt refinansieringsregister. Tredjemanden vil i sådanne tilfælde opnå beskyttelse mod pengeinstitutts kreditorer ved indførelse af aktivet og eventuelt tilhørende sikkerhed i refinansieringsregisteret, hvorimod sædvanlige sikringsakter – herunder navnlig meddelelse (denuntiation) efter gældslovens § 31 til de låntagere, hvis lån overdrages, samt tinglysning af tredjemandens ret til tilknyttede sikkerhedsrettigheder – ikke er påkrævet i forhold til pengeinstitutts kreditorer. Indførelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret vil derimod ikke udgøre en sikringsakt i forhold til godtroende aftaleerhververe, der således vil kunne støtte ret på en aftale, som pengeinstituttet (uberettiget) har indgået med den pågældende om overdragelse eller pantsætning af et aktiv, som er indført i refinansieringsregisteret, dvs. overdraget til en tredjemand.

2.1.2.3 Forslagets indhold

2.1.2.3.1 Indførelse af muligheden for at oprette refinansieringsregistre

Forbuddet i tinglysningslovens § 47 c, stk. 2, 2. pkt., og § 47 d, stk. 2, 2. pkt., er formuleret generelt, og indførelsen af muligheden for at oprette af refinansieringsregistre i Danmark har derfor givet anledning til at overveje ordlyden af ovennævnte bestemmelser nærmere.

Ordningen med refinansieringsregistre, hvorved pengeinstitutterne gives mulighed for at foretage seku-

ritisering, dvs. overdragelse af lån og kreditter med tilhørende sikkerheder indført i registeret til en tredjemand, vil efter den gældende ordlyd af tinglysningslovens § 47 c, stk. 2, 2. pkt., og § 47 d, stk. 2, 2. pkt., således kunne give anledning til tvivl i forhold til rækkevidden af overdragelsesforbuddet i relation til lån og kreditter med tilhørende sikkerheder i form af virksomhedspant eller fordringspant tinglyst som skadesløsbrev.

Uanset, at det med virkning fra 1. juli 2013 bliver muligt at etablere virksomhedspant ved brug af ejerpantebreve, som i modsætning til skadesløsbreve kan videreoverdrages ved underpantsætning, vil der for fordringspant og eksisterende virksomhedspant – som ikke omdannes ved brug af ejerpantebrev – kunne opstå tvivl om, hvorvidt denne type aktiver kan overdrages og indføres i refinansieringsregistre. Det kan føre til, at lån med denne type sikkerhed ikke vil indgå som en del af de aktiver, der danner grundlag for sekuritisering, og som skal kunne være med til at finansiere pengeinstitutters lån til bl.a. erhvervsvirksomheder.

2.1.2.3.2 Tinglysningslovens overdragelsesforbud for skadesløsbreve

Indsættelse af § 47 c, stk. 2, 2. pkt., og § 47 d, stk. 2, 2. pkt., i tinglysningsloven i forbindelse med indførelsen af virksomhedspant og fordringspant, jf. lov nr. 560 af 24. juni havde ikke til hensigt at indføre et overdragelsesforbud for skadesløsbreve i videre omfang, end hvad der i øvrigt gør sig gældende for skadesløsbreve. Som anført ovenfor fremgår det således af forarbejderne, at bestemmelserne blev foreslået af »klarhedshensyn«.

Såvel bemærkningerne til loven som udvalgets bemærkninger om overdragelse af skadesløsbreve relaterer sig i den forbindelse til problemstillingen vedrørende isoleret overdragelse af skadesløsbreve, der etablerer virksomhedspant eller fordringspant, dvs. uden samtidig overdragelse af den underliggende fordring. Justitsministeriet bemærker hertil, at ordningerne for virksomhedspant og fordringspant navnlig forudsattes anvendt over for pengeinstitutter som sikkerhed for pantsætterens mellemværende med pengeinstituttet. I sådanne situationer vil »overdragelse« af pantet, således navnlig kunne komme på tale i forbindelse med bankskifte, hvor et eksisterende mellemværende med et pengeinstitut afvikles. I sådanne tilfælde er der ikke tale om, at pengeinstituttets fordring og medfølgende sikkerhed i form af virksomhedspant eller fordringspant overdrages, men om at der etableres en ny fordring med ny tilhørende panteret.

2.1.2.3.3 Præcisering af overdragelsesforbud for skadesløsbreve

I lyset af ovenstående foreslår Justitsministeriet, at ordlyden af overdragelsesforbuddet i tinglysningslovens § 47 c, stk. 2, 2. pkt., og § 47 d, stk. 2, 2. pkt., præciseres, således at det tydeligt fremgår, at forbuddet mod overdragelse af skadesløsbreve, der etablerer virksomhedspant og fordringspant – i overensstemmelse med, hvad der i øvrigt gør sig gældende i forhold til skadesløsbreve – alene gør sig gældende i forhold til særskilt overdragelse af sådanne. En præcisering heraf i lovteksten vil samtidig indebære, at det af loven vil følge, at overdragelse af skadesløsbrevet sammen med den underliggende fordring – hvilket er det der sker, når der foretages sekuritisering – kan ske.

Skadesløsbreve, der etablerer virksomhedspant eller fordringspant, vil således kunne overdrages sammen med de sikrede lån i forbindelse med refinansieringstransaktioner, hvor lån og sikkerheder indføres i refinansieringsregistre. Som det fremgår ovenfor, jf. pkt. 2.1.2.3, opnår erhververen (en berettiget enhed) i givet fald beskyttelse i forhold til overdragerens (pengeinstituttets) kreditorer fra tidspunktet for indførsel af lånet og skadesløsbrevet i refinansieringsregisteret. Derimod vil godtroende aftaleerhververe, der kunne støtte ret på en aftale som pengeinstituttet (uberettiget) har indgået med den pågældende om overdragelse eller pantsætning af et aktiv, som er indført i refinansieringsregisteret.

2.1.3. Beskyttelse af investorer, som investerer i sekuritiserede værdipapirer

2.1.3.1. Gældende ret

Hvis en detailkunde ønsker at erhverve et værdipapir, skal reglerne i bekendtgørelse nr. 768 af 27. juni 2011 om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel (herefter investorbeskyttelsesbekendtgørelsen) følges.

Hvis en værdipapirhandler udfører investeringsrådgivning eller porteføljepleje, skal værdipapirhandleren gennemføre en egnethedstest ved at indhente oplysninger om kundens erfaring, risikovillighed og finansielle situation og på den baggrund vurdere, om værdipapiret er egnet til kunden.

Når en værdipapirhandler udfører eller formidler ordrer for en detailkunde uden at yde investeringsrådgivning eller porteføljepleje, skal værdipapirhandleren via en hensigtsmæssighedstest indhente oplysning om kundens erfaring og kendskab for at vurdere, om værdipapiret er hensigtsmæssigt for kunden. Egnethedstest eller hensigtsmæssighedstest skal gennemføres forud for udførelsen af den pågældende ordre.

Disse regler gælder for komplekse produkter, som sekuritiserede værdipapirer må henregnes til. Komplekse produkter må derved ikke sælges til detailinvestorer, uden at der er foretaget en egnethedstest eller en hensigtsmæssighedstest.

Det følger af regler i bekendtgørelse nr. 345 af 15. april 2011 om risikomærkning af investeringsprodukter (herefter risikomærkningsbekendtgørelsen), at finansielle virksomheder, der formidler investeringsprodukter til detailkunder, skal give information til detailkunder om, hvilken risikomærkningskategori et investeringsprodukt befinder sig i. Risikomærkningsordningen tager udgangspunkt i farverne i et trafiklys: ”grøn”, ”gul” og ”rød”. De tre kategorier afspejler både risikoen for tab ved investeringen samt, hvor let eller svært det er at gennemskue den pågældende investering. Et investeringsprodukt er i kategorien rød, hvis der er risiko for at tabe mere end det investerede beløb, eller hvis produkttypen er vanskelig at gennemskue. Risikomærkningsbekendtgørelsen vil blive ændret. Det vil blive præciseret, at sekuritiserede værdipapirer vil skulle mærkes rødt.

Det følger endvidere af reglerne i bekendtgørelse nr. 346 af 15. april 2011 om kompetencekrav til personer, der yder rådgivning om visse investeringsprodukter, at personer, der yder investeringsrådgivning, skal være i stand til at yde en forsvarlig rådgivning. Det indebærer bl.a., at investeringsrådgivere skal være certificeret til at rådgive i røde produkter før den pågældende må yde investeringsrådgivning om røde produkter. Denne regulering sikrer, at detailkunder modtager forsvarlig rådgivning, hvis de ønsker at investere i komplekse investeringsprodukter.

2.1.3.1.1. Beskyttelse mod indirekte eksponering mod sekuritiserede papirer

Det må forventes, at kollektive investeringsordninger omfattet af lov nr. 333 af 20. marts 2013 om investeringsforeninger mv. samt lov nr. 598 af 13. juni 2013 om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. kan være potentielle købere af værdipapirer udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 152 k. Dette vil indebære, at detailinvestorer, der investerer i UCITS og alternative investeringsfonde, indirekte eksponeres mod de pågældende værdipapirer.

Såfremt en dansk UCITS ønsker at erhverve sekuritiserede værdipapirer af den ovenfor nævnte type, må en UCITS højst investere 5 pct. af afdelingens formue i værdipapirer udstedt af samme emittent eller emittenter i samme koncern, hvis de pågældende værdipapirer er børsnoterede eller handles på et andet reguleret marked. Såfremt de pågældende værdipapirer ikke er børsnoterede eller handles på et marked jf. § 120, stk. 4 i lov om investeringsforeninger mv., følger det af lov om investeringsforeninger m.v., at en UCITS må investere op til 10 pct. af sin formue i værdipapiret.

Alternative investeringsfonde kan ligeledes være potentielle købere af de ovenfor nævnte sekuritiserede værdipapirer. Der gælder ingen placerings- eller spredningsregler for alternative investeringsfonde, der i udgangspunktet udelukkende kan markedsføres til professionelle investorer.

Hvis en forvalter af alternative investeringsfonde vil markedsføre andele i alternative investeringsfonde

til detailinvestorer, jf. bekendtgørelse nr. 866 af 28. juni 2013 om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer, skal der ansøges om tilladelse hertil.

I forbindelse med Finanstilsynets udstedelse af en tilladelse til markedsføring til detailinvestorer stilles der blandt andet krav til den alternative investeringsfonds emission og indløsning af andele, overholdelse af risikorammer samt de oplysninger, der skal gives til detailinvestorer om de risici, der er forbundet med investering i andele i den alternative investeringsfond. Forvalteren skal desuden udlevere et dokument med væsentlig investorinformation til potentielle investorer, jf. bekendtgørelse nr. 941 af 28. juni 2013 om form og indhold af dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde. Der stilles i den forbindelse blandt andet krav til beskrivelsen af de risici, der er forbundet med investering i den pågældende alternative investeringsfond.

Alle, der sælger UCITS og alternative investeringsfonde, skal herudover i øvrigt følge reglerne i bekendtgørelse om investorbeskyttelse, risikomærkningsbekendtgørelsen, ligesom de sekuritiserede værdipapirer kun må sælges af investeringsrådgivere, der er certificeret hertil, jf. pkt. 2.1.3.1.

2.1.3.2. Baggrunden for forslaget

Lovforslaget giver pengeinstitutter mulighed for at sælge lån og kreditter, herunder fremtidige pengestrømme, til bl.a. et formålsbestemt selskab, som herefter udsteder værdipapirer med sikkerhed i de solgte lån. Denne mulighed har medført et behov for yderligere beskyttelse af investorerne, så disse værdipapirer ikke bliver tilbudt detailinvestorer, som ikke har tilstrækkelig indsigt til at kunne forstå papirernes kompleksitet, vurdere værdierne bag værdipapirerne og de dermed forbundne risici.

2.1.3.3 Forslagets indhold

I § 152 k, stk. 5, stilles der krav om, at værdipapirer fra den berettigede enhed udstedt med sikkerhed i aktiver i et register skal have en stykstørrelse på minimum 100.000 euro. Denne minimumsgrænse afspejler en vurdering af, at disse værdipapirer alene skal tilbydes investorer, der kan forstå kompleksiteten og risikoen i værdipapiret.

Når værdipapirhandlere tilbyder disse værdipapirer til investorer, skal reglerne i bekendtgørelse nr. 768 af 27. juni 2011 om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel (investorbeskyttelsesbekendtgørelsen) følges.

Dette medfører, at værdipapirhandleren skal foretage en hensigtsmæssigheds- eller egnethedstest af investor. Hvis testen viser, at værdipapiret ikke er egnet for den enkelte investor, skal værdipapirhandleren fraråde investoren at erhverve værdipapiret.

Reglerne om hensigtsmæssigheds- eller egnethedstest af investor skal følges, uanset om værdipapiret udbydes direkte til investoren med en stykstørrelse på 100.000 euro eller de sekuritiserede værdipapirer indgår som en del af et investeringsprodukt.

I det omfang, de sekuritiserede værdipapirer er indeholdt i en alternativ investeringsfond, skal Finanstilsynet forinden give en markedsføringstilladelse til markedsføring til detailinvestorer. I den forbindelse stiller Finanstilsynet en række krav, der har til hensigt at beskytte de enkelte investorer. Det drejer sig om krav til emission og indløsning af andele, overholdelse af risikorammer samt krav til de oplysninger, der skal gives til detailinvestorer om de risici, der er forbundet med investering i andele i den alternative investeringsfond.

Det vil i øvrigt blive tydeliggjort i risikomærkningsbekendtgørelsen, at risikomærkningen skal være rød for sekuritiserede investeringsprodukter samt for alternative investeringsfonde.

2.2 Anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelse og andre kollektive gældsforhold

2.2.1 Gældende ret

Der eksisterer ikke i dag særlige regler for anvendelse af repræsentanter i forbindelse med udstedelse af erhvervsobligationer.

Efter de gældende aftaleretlige regler er det muligt at etablere et fuldmagtforhold og dermed udpege en fuldmægtig i forbindelse med en obligationsudstedelse. Der har imidlertid i praksis været peget på, at rækkevidden af fuldmagten kan give anledning til tvivl, og det er ikke i retspraksis afklaret, hvorvidt en fuldmægtig har den nødvendige fuldmagt til f.eks. at sagsøge udsteder på vegne af obligationsejerne, hvis obligationerne er blevet overdraget til nye obligationsejere siden udstedelsen. Idet en fuldmægtig ikke nødvendigvis selv har et krav mod udstederen eller fuldmagter fra nye obligationsejere, kan der være risiko for, at fuldmægtigen ikke vurderes at have søgsmålskompetence. Endvidere er det ikke afklaret i retspraksis, om obligationsejere ved anvendelse af en fuldmægtig derved har kunnet fraskrive sig rettigheder, der er overdraget til denne. F.eks. om det kan aftales, at obligationsejerne ikke selv vil kunne anlægge søgsmål, men at søgsmål skal foretages via repræsentanten (såkaldte ”no-action clauses”), hvilket bl.a. kan være i udstederens interesse.

Efter gældende ret medfører fuldmagtsgivers konkurs endvidere visse begrænsninger af fuldmagten, herunder vil fuldmægtigen typisk ikke kunne disponere over bomassen – som vil omfatte obligationer ejet af fallenten – efter konkursens indtræden, jf. bl.a. aftaleloven §§ 23 og 24.

I visse internationale kollektive gældsforhold, herunder i tilfælde af obligationsudstedelse, er det sædvanligt, at en af långiverne, arrangøren eller et datterselskab til en af disse agerer som repræsentant (ofte benævnt fuldmægtig eller security agent) for de øvrige långivere, og at sikkerhed stilles over for repræsentanten. Anvendelsen af repræsentanter til at holde pant på vegne af en flerhed af kreditorer, herunder både i forbindelse med obligationsudstedelser og i andre kollektive gældsforhold, har givet anledning til usikkerhed – særligt i de tilfælde, hvor udenlandske investorer er involveret – i forhold til rækkevidden af den fuldmagt, der ligger til grund for repræsentantens virke.

2.2.2 Baggrunden for forslaget

Det foreslås, at der fastsættes regler for anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelser og andre kollektive gældsforhold i Danmark.

Forslaget fremsættes bl.a. på baggrund af anbefalingerne fra Udvalg om erhvervsobligationer som finansieringskilde for små og mellemstore virksomheder, som aflagde rapport til erhvervs- og vækstministeren i november 2012. Udvalget vurderede, at muligheden for at anvende repræsentanter, som det bl.a. kendes fra Norge og de angelsaksiske lande, vil kunne bidrage til at udvikle markedet for erhvervsobligationer udstedt af enkeltvirksomheder i Danmark.

I Norge har man et langt større og mere velfungerende marked for erhvervsobligationer end i Danmark. Mange både norske og udenlandske, herunder danske, virksomheder henter finansiering gennem egne obligationsudstedelser i dette marked. Opbygningen af markedet kan bl.a. tilskrives, at der er etableret et repræsentant-system, der medvirker til at lette udstedelsesprocessen, og hvor repræsentanten træder ind som repræsentant for ejerne f.eks. i tilfælde af, at udsteder misligholder lånet.

Udviklingen af et dansk marked for erhvervsobligationer kan betyde, at flere danske virksomheder vil benytte sig af erhvervsobligationer som finansieringskilde frem for at tage lån i et pengeinstitut. Dermed vil institutterne få slanket deres balancer. Det kan modvirke effekten af højere kapitalkrav mv. og medvirke til, at pengeinstitutterne får større kapacitet til udlån til bl.a. mindre virksomheder.

Udviklingen af et dansk marked for erhvervsobligationer udstedt af enkeltvirksomheder kan således være til gavn for adgangen til finansiering for virksomheder i alle størrelser.

2.2.3 Forslagets indhold

2.2.3.1 Anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelse

Forslaget om repræsentanter indeholder regulering af mulighederne for anvendelse af repræsentanter i forbindelse med udstedelse af obligationer. Da forslaget primært tager sigte på obligationsudstedelse foretaget i medfør af reglerne herom i værdipapirhandelsloven foreslås bestemmelserne om repræsentanter indføjet som et selvstændigt kapitel i værdipapirhandelsloven, hvor rammerne for markeder og handel med værdipapirer i øvrigt hovedsagligt reguleres.

2.2.3.1.1 Anvendelsesområdet

Det foreslås at fastsætte særlige regler vedrørende obligationsejeres mulighed for at lade sig repræsentere af en repræsentant uden, at der skal gives konkret fuldmagt fra alle obligationsejere. Det betyder bl.a., at obligationsejernes interesser samlet set vil kunne varetages bedre, f.eks. under en konkurs eller en rekonstruktion, idet obligationsejerne i dag i praksis ofte må overlade alle forhandlinger til de øvrige kreditorer som f.eks. pengeinstitutter grundet obligationsejernes spredte ejerforhold. Samtidig er anvendelsen af repræsentanter en etableret praksis i andre lande i forbindelse med sekuritisering, dvs. udstedelse af værdipapirer – via et formålsbestemt selskab – med sikkerhed i puljer af lån og kreditter. Det vil være muligt at anvende flere repræsentanter i forbindelse med en obligationsudstedelse, f.eks. en i forhold til pantsætning og en anden i forhold til øvrige opgaver, jf. den foreslåede bestemmelse i § 4 c, stk. 1.

Anvendelse af repræsentanter sikrer, at udsteder kun skal henvende sig ét sted, hvis der f.eks. er behov for at genforhandle elementer i aftalegrundlaget for obligationen. Dermed undgås det, at udsteder skal samle alle obligationsejere, hvilket kan vise sig ikke at være muligt eller forbundet med væsentlige vanskeligheder, idet der ikke foretages en registrering af, hvem der ejer obligationerne. Derudover bliver det præciseret, at det med virkning for alle obligationsejere kan fastsættes i obligationsvilkårene, at en enkelt obligationsejer ikke selvstændigt kan udøve beføjelser, f.eks. ikke alene kan indgive konkursbegæring mod udstederen, hvis flertallet af obligationsejerne repræsenteret ved repræsentanten er imod dette, jf. forslaget til § 4 d, stk. 5.

Det foreslås derfor at give obligationsejere mulighed for at tillægge repræsentanter beføjelser til at repræsentere alle ejere af obligationer i en given udstedelse i forbindelse med f.eks. forhandlinger om rekonstruktion eller konkurs. Ved udstedelse af en obligation skal det fremgå af vilkår for obligationerne eller i tilknyttede aftaler, om og i så fald hvem, der er repræsentanter på udstedelsen, samt hvilke rettigheder der overlades til repræsentanten(erne). Det kan f.eks. være aftalt, at repræsentanten kan anlægge søgsmål på vegne af indehaverne af obligationerne i sager, som vedrører obligationerne og tilknyttede aftaler. Repræsentanten skal derefter kunne forvalte disse rettigheder, f.eks. anlægge søgsmål ved domstolene, uden at indhente skriftligt samtykke fra obligationsejerne.

Det foreslås, at loven finder anvendelse på obligationsudstedelser, hvor repræsentanten har indsendt meddelelse om registrering til Finanstilsynet, samt hvor udstedelsen har en tilknytning til Danmark i form af, at mindst et af de følgende krav er opfyldt; 1) udstedelsen markedsføres eller påtænkes markedsført til danske investorer, 2) udsteder er en virksomhed med registreret hjemsted i Danmark, eller 3) udstedelsen i øvrigt har en nær tilknytning til Danmark. Med registreringskravet skabes der gennemsigtighed, således at investorer altid vil kunne finde repræsentanter tilknyttet deres obligationer på Finanstilsynets hjemmeside. Samtidig giver registreringskravet også udstedere muligheder for at kunne fravælge at være omfattet af lovens ordning. Dermed bliver ordningen en mulighed, som parterne kan benytte sig af, og ikke en pligtmæssig ordning, der pålægger unødige byrder for udstedere, der mener at kunne sikre sig bedre ved at stå uden for lovens ordning. I forhold til tilknytningskravene er de indsat for at sikre, at loven alene finder anvendelse på obligationsudstedelser med en vis tilknytning til Danmark.

Det foreslås endvidere at afgrænse repræsentanter til at være kapitalselskaber eller tilsvarende udenlandske selskaber. Enkeltpersoner kan således ikke varetage rollen som repræsentant. Kapitalselskaber er

selvstændige juridiske enheder, hvor kapitalejerne ikke hæfter personligt for selskabets gæld. Baggrunden for afgrænsningen er at signalere, at repræsentanter skal have en vis grad af organisation og kapital for at kunne håndtere hvervet, idet der stilles krav til kapitalselskabers egenkapital, regnskaber samt krav om en bestyrelse.

Det er derudover et krav for registrering som repræsentant, at repræsentanten har hjemsted i Danmark eller et land, hvor der eksisterer eller er potentiale for betydende samhandel med Danmark på det finansielle område. Det vurderes konkret at være lande inden for Den Europæiske Union, lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og Schweiz, Australien, Canada, Hongkong, Japan, Sydkorea, New Zealand, Singapore, Taiwan eller USA. Det bemærkes, at Den Europæiske Union bl.a. har indgået aftale på det finansielle område med EØS-landene. Udover de oplistede lande foreslås det, at erhvervs- og vækstministeren får hjemmel til at udvide landekredsen i takt med, at samhandelsmønstre udvikler sig.

Repræsentanten vil kunne udpeges af obligationsejerne eller af udstederen af obligationerne, idet der kan være behov for, at repræsentanten er udpeget inden, at obligationerne er solgt til investorerne. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis repræsentanten skal medvirke til forhandling af dokumentationen, der ligger til grund for obligationsudstedelsen, eller skal underskrive pantsætningsaftaler mv. inden eller samtidig med udstedelsen af obligationerne. Det er forventningen, at de fleste udpegninger vil blive foretaget af udstederen i forbindelse med udstedelsen.

2.2.3.1.2 Repræsentantens rolle

Med forslaget præciseres det, at en repræsentant også kan holde sikkerheder på vegne af obligations-ejerne, hvilket letter udstedelse af obligationer med underliggende sikkerheder. Med loven skabes der klare og entydige regler om muligheden for, at repræsentanter kan holde pant på vegne af obligationsejerne. Det betyder bl.a., at en repræsentant kan stå som pantthaver i tingbogen. At det er repræsentanten og ikke ejerne selv, der indføres som adkomsthaver i tinglysningsystemet, har den fordel, at der ikke er behov for tinglysning, hver gang en obligation skifter ejer.

Med reglerne om repræsentanter sikres det, at udpegningen af en repræsentant også er bindende for konkursboet i tilfælde af en obligationsejers konkurs, og repræsentanten har dermed kompetence til at agere, uanset om en obligationsejer går konkurs. Repræsentanten kan i den forbindelse agere på vegne af obligationsejerne i overensstemmelse med de almindelige konkursretlige regler.

Med forslaget fastlægges det endvidere, at der ved anvendelse af repræsentanter kan aftales en såkaldt »no action clause«, hvilket betyder, at obligationsejere frasiger sig en række rettigheder, der herefter alene er henlagt til repræsentanten. Obligationsejerne vil således i forbindelse med, at de køber en obligation med en tilknyttet repræsentant, fraskrive sig de rettigheder, der i vilkårene for obligationen eller tilknyttede aftaler alene er overladt til repræsentanten. I praksis vil en repræsentant ofte indkalde til et obligationsejermøde i forbindelse med vigtige beslutninger som f.eks. genforhandling af vilkårene for obligationen eller indgivelse af konkursbegæring mod udsteder. Det kan i den forbindelse være fastsat i vilkårene for obligationen eller tilknyttede aftaler, at et mindretal af obligationsejere vil være nødt til at acceptere flertallets beslutning, hvis de bliver nedstemt på et obligationsejermøde.

Forslaget indeholder krav om, at repræsentanten skal anmeldes hos Finanstilsynet, således at obligationsejere altid kan finde frem til en eventuel repræsentant på en obligationsudstedelse omfattet af loven. Såfremt repræsentanten ikke er anmeldt, vil loven ikke finde anvendelse på repræsentanten, og repræsentantskabsforholdet vil således skulle vurderes på baggrund af fortolkning af de almindelige aftaleretlige regler, herunder fuldmagtsreglerne.

Som anført i indledningen er udgangspunktet, at repræsentanten udpeges i forbindelse med en udstedelse, og at vilkårene for repræsentantens virke fremgår af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale.

Det er repræsentanten selv, der sammen med den part, der har udpeget repræsentanten, foretager anmeldelsen.

2.2.3.1.3 Vilkårene for repræsentanten

Som anført vil de nærmere vilkår for de opgaver, som tillægges repræsentanten, fremgå i vilkårene for obligationerne eller en tilknyttede aftaler. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 4 d.

Udover at det af vilkårene mv. vil fremgå, hvilke beføjelser og forpligtigelser repræsentanten tillægges, vil det sædvanligvis også heri blive fastlagt, hvem der skal betale repræsentantens vederlag. En typisk aftalebaseret model for betaling er, at udsteder som udgangspunkt betaler repræsentantens vederlag, og i tilfælde af udsteders konkurs kan repræsentanten anvende provenu fra fuldbyrdelse af sikkerheder eller dividende på indehavernes krav til at dække sine omkostninger, før indehaverne af obligationerne får dækning. Det kan dog også være aftalt, at det er indehaverne af obligationerne, der skal betale repræsentantens vederlag. I de tilfælde, hvor det er udstederen, der betaler repræsentantens vederlag – og hvor der dermed kan være en risiko for, at repræsentanten står i et vist afhængighedsforhold til udstederen – er det af afgørende betydning, at der ikke kan opstå tvivl om, hvis interesser repræsentanten varetager. Derfor foreslås det fastsat, at det, uanset hvem der aflønner repræsentanten, er repræsentantens opgave at varetage obligationsejernes interesse.

Det er i forbindelse med det lovforberedende arbejde blevet drøftet, om der er behov for at stille særlige krav til repræsentanter. Ud over ovenstående krav om selskabsform, repræsentantens hjemsted og at repræsentanten skal varetage ejernes interesser, vurderes det, at aftaleparterne (udsteder og investorer) bedst selv kan vurdere og aftale, hvilke yderligere krav der skal indgå i den enkelte aftale. Investorerne forventes f.eks. at ville stille en række krav til repræsentantens forsikringer, likviditet og administrative kapacitet.

Med lovens § 4 f, stk. 2, foreslås det dog, at pant, som vedrører obligationsudstedelsen, kan stilles overfor repræsentanten, medmindre andet fremgår af vilkårene for obligationen eller en tilknyttet aftale. Bestemmelsen sikrer således, at det deklaratoriske udgangspunkt, når repræsentantskabsordningen vælges, er, at repræsentanten – med mindre andet er aftalt – kan holde pant på vegne af obligationsejerne.

Det følger af forslaget til lovens § 4 b, stk. 2, nr. 4, at der skal fremgå regler for udskiftning af repræsentanter i vilkårene eller tilknyttede aftaler, hvis denne lov skal finde anvendelse på en obligationsudstedelse. Det har været overvejet, om der er behov for at lovgive yderligere om udskiftning af repræsentanter i det tilfælde, at vilkårene eller tilknyttede aftaler indeholder uhensigtsmæssige udskiftningsregler. En lovgivning, hvor f.eks. en offentlig myndighed skal stå for en udskiftning af repræsentanten, skaber imidlertid en række vanskeligheder, f.eks. hvis det ikke er muligt at finde en alternativ repræsentant, når der skal træffes beslutning om repræsentantens aflønning samt spørgsmål om statens erstatningsansvar over for investorerne m.v.

Obligationsejeres mulighed for at sagsøge repræsentanten i henhold til de indgåede vilkår og aftaler samt i tilfælde af brud på de generelle krav stillet til repræsentanten i denne lov er ikke nærmere reguleret i forslaget, men følger de almindelige procesretlige og erstatningsretlige regler.

2.2.3.2 Anvendelse af repræsentanter i forbindelse med andre kollektive gældsforhold

Det præciseres i lovforslaget, at det også er muligt at stille pant overfor fuldmægtige og andre repræsentanter for långivere i andre kollektive gældsforhold. Dvs. at en repræsentant også vil kunne udpeges som panthaver på vegne af långiverne i kollektive gældsforhold som f.eks. syndikerede lån eller såkaldte Club lån.

Syndikerede lån er større lån til virksomheder med et stort antal långivere, hvor der i lighed med obligationer kan forekomme hyppige overdragelser mellem långiverne. Club lån har et mere begrænset antal långivere, typisk 2 til 9, hvor udskiftning i kredsen af långivere ikke forekommer nær så hyppigt.

Baggrunden for bestemmelsen er, at der i denne type af kollektive gældsforhold gør sig de samme udfordringer gældende som i forhold til erhvervsobligationer i forhold til håndtering af sikringsakter ved udskiftning i långiverkredsen, se ovenfor under pkt. 3.1.1. I dag lader långiverne sig ofte repræsentere ved en såkaldt security agent, der holder pant på vegne af alle långivere. Med forslaget kommer det til eksplicit at fremgå af en lovbestemmelse, at sådanne agenter/fuldmægtige kan holde pant på vegne af flere, skiftende långivere.

Lovforslaget tilsigter ikke at gøre udtømmende op med muligheden for at anvende repræsentanter i relation til sikkerhedsstillelsessituationer, hvor parterne ønsker, at pant stilles over for en repræsentant/en fuldmægtig el. lign. Med lovforslaget sikres der alene klarhed om, at der i kollektive gældsforhold kan anvendes en repræsentant/fuldmægtig, og at denne i så fald er tillagt en beføjelse til at holde pant på långivernes vegne.

I modsætning til anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelse, hvor der stilles krav til obligationsudstedelsen tilknytning til Danmark, jf. 1, opstilles der ikke særlige krav til låneforholdets tilknytning til Danmark. Anvendelse af muligheden for at stille pant overfor en repræsentant vil imidlertid alene være relevant i de tilfælde, hvor de aktiver, der stilles sikkerhed med, kan registreres mv. i Danmark.

Det bemærkes endvidere, at der i forhold til repræsentanter, der anvendes i kollektive gældsforhold, ikke stilles særlige krav til repræsentanten, herunder krav om registrering.

2.3. Adgang til at andre end låntagerne i realkreditaktieselskabet kan udøve indflydelse på den forening, der ejer realkreditselskabet

2.3.1. Gældende ret

Ifølge § 216, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed er det låntagerne i realkreditaktieselskabet og indehaverne af realkreditobligationer og andre værdipapirer udstedt af realkreditaktieselskabet, der hver vælger et eller flere medlemmer af bestyrelsen til den fond eller forening, der ejer realkreditaktieselskabet.

Endvidere fremgår det af reglerne, at medlemmer valgt af låntagerne og indehaverne af realkreditobligationer og andre værdipapirer tilsammen skal udgøre mere end halvdelen af bestyrelsen i fonden eller foreningen. Medlemmer valgt af indehaverne af realkreditobligationer og andre værdipapirer kan ikke udgøre mere end halvdelen af bestyrelsen i fonden eller foreningen.

2.3.2. Baggrunden for forslaget

Den nuværende bestemmelse i § 216, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed tilsigter, at såvel låntagere som obligationsejere i realkreditaktieselskabet er repræsenteret i bestyrelsen for de fonde og foreninger, som efter en omdannelse af et realkreditinstitut til et aktieselskab ejer aktierne i dette selskab. Bestemmelsen sikrer, at låntagerne og indehaverne af realkreditobligationer og andre værdipapirer, herunder SDO og SDRO, altid vil have bestemmende indflydelse i fonden eller foreningen, der ejer realkreditaktieselskabet. Bestemmelsen forhindrer samtidig, at repræsentanter for obligationsejerne udgør mere end halvdelen af bestyrelsen, men udelukker ikke, at repræsentanter for låntagerne udgør mere end halvdelen af bestyrelsen. Baggrunden herfor er, at dansk realkredit historisk har været domineret af kreditforeninger, hvor låntagerrepræsentanter har været dominerende i bestyrelsen.

Realkreditinstitutterne har over årene udviklet sig, og deres forretningsomfang og organisation har ændret sig i takt hermed. Dette indebærer, at realkreditinstituttet i dag kan være en del af en koncern, hvor realkreditvirksomheden er én blandt flere aktiviteter. Foreningen, der ejer realkreditaktieselskabet, kan dermed være moderselskab for flere finansielle virksomheder, der har kundegrupper, som kan sammenlignes med låntagerne i realkreditaktieselskabet.

Foreningen kan lade andre end låntagerne og obligationsejerne i realkreditaktieselskabet vælge medlem-

mer til foreningens bestyrelse, men som bestemmelsen er udformet i dag, kræves det, at mindst halvdelen af bestyrelsesmedlemmerne vælges af låntagerne og obligationsejerne i realkreditaktieselskabet.

Foreningen kan f.eks. have mulighed for at optage andre kundegrupper end låntagerne i realkreditaktieselskabet som medlemmer af foreningen.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at andre kundegrupper ligeledes kan få mulighed for at få indflydelse og rettigheder i foreningen på lige fod med låntagerne i realkreditaktieselskabet.

Fonde har ikke medlemmer på samme måde som foreninger, og det er derfor ikke umiddelbart muligt at gennemføre den samme ændring for fonde.

2.3.3. Forslagets indhold

Lov om finansiel virksomhed foreslås ændret således, at det fremover udover låntagerne i realkreditaktieselskabet også er medlemmerne af foreningen, der kan udøve indflydelse på foreningen og vælge medlemmer til dennes bestyrelse. Ændringen vil åbne mulighed for en udvidelse af medlemsdemokratiet til andre kundegrupper end låntagerne i realkreditaktieselskabet.

2.4. Indførelse af definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed

2.4.1. Gældende ret

Den gældende lov om finansiel virksomhed indeholder alene en generel definition af finansielle holdingvirksomheder, mens der ikke er særskilte definitioner af forsikringsholdingvirksomheder og blandede forsikringsholdingvirksomheder. Det har betydet, at forsikringsholdingvirksomheder og blandede forsikringsholdingvirksomheder har skullet opfylde kapitalkrav, som var gældende for pengeinstitutter.

2.4.2. Baggrunden for forslaget

Formålet med de to nye definitioner er at præcisere, i hvilket omfang disse holdingvirksomheder er underlagt Finanstilsynets tilsyn og reglerne i lov om finansiel virksomhed, og hvorvidt disse skal være omfattet af andre kapitalkrav end pengeinstitutter.

Da Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe (kaldet forsikringsgruppedirektivet) blev implementeret, blev der ikke sondret mellem finansielle holdingvirksomheder og visse koncerner med forsikringsselskaber. Med dette forslag præciseres det, hvilke regler holdingvirksomheder med forsikringsselskaber er underlagt. Dette forslag vil indebære lettede byrder for forsikringsgrupperne.

2.4.3. Forslagets indhold

Med lovforslaget skal der fremover differentieres mellem finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder og blandede forsikringsholdingvirksomheder. Forskellen mellem forsikringsholdingvirksomheder og blandede forsikringsholdingvirksomheder er primært, at førstnævnte har som hovedformål at eje dattervirksomheder, der hovedsageligt er forsikringsselskaber, mens sidstnævnte ikke har dette hovedformål. De blandede forsikringsholdingvirksomheder vil kun i begrænset omfang være underlagt reglerne i lov om finansiel virksomhed.

Forsikringsholdingvirksomheder skal, som det præciseres med de foreslåede ændringer af kapitel 12 i lov om finansiel virksomhed om »Koncernregler, konsolidering m.v.«, opfylde de sædvanlige krav til forsikringsselskabers kapital og individuelt solvensbehov.

Det gøres desuden klarere, at blandede forsikringsholdingvirksomheder ikke skal overholde de solvenskrav og krav om risikostyring, som fremgår af lov om finansiel virksomhed. De vil dog som det væsentligste være omfattet af reglerne om koncerninterne transaktioner.

2.5. Udvidelse af anvendelsesområdet for §§ 70 og 71 i lov om finansiel virksomhed, så bestemmelserne også omfatter finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder

2.5.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion i finansielle virksomheder. Dette omfatter en løbende stillingtagen til virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter, risikoprofil mv. Der gælder imidlertid ikke tilsvarende krav til bestyrelsen i finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder for så vidt angår bestyrelsens overordnede og strategiske opgaver.

2.5.2. Baggrunden for forslaget

I lov om finansiel virksomhed gælder organisatoriske krav og det ledelsesmæssige ansvar herfor ikke på koncernniveau.

Imidlertid følger det af såvel den Europæiske Bankmyndigheds retningslinjer vedrørende intern ledelse og »Insurance Core Principles, Standards, Guidance and Assessment Methodology« udstedt af International Association of Insurance Supervisors (IAIS), at der bør gælde sådanne regler på koncernniveau for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

2.5.3. Forslagets indhold

For at imødekomme de internationale krav foreslås det at udvide bestemmelserne om bestyrelsens opgaver i § 70 og kravene til virksomhedens indretning i § 71 i lov om finansiel virksomhed til også at omfatte finansielle holdingvirksomheder. Forslagets § 1, nr. 7, indfører samtidig en ny definition af forsikringsholdingvirksomhed, der ikke indeholdes i definitionen af finansielle holdingvirksomheder i lovens § 5, stk. 1, nr. 10. Denne type holdingvirksomhed vil også skulle være omfattet af bestemmelserne.

2.6. Beskyttelse af positioner taget på vegne af et clearingmedlems kunder og aktiver overført til sikkerhed for et clearingmedlems kundes positioner mod retsforfølgning og omstødelse

2.6.1. Gældende ret

Centrale modparter (CCP'er) etableret i EU med tilknytning til de finansielle markeder er reguleret i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen). En CCP betegner en virksomhed, der interverner i en handel mellem to parter vedrørende et finansielt instrument ved at indtræde som køber for sælger og sælger for køber, jf. EMIR-forordningens artikel 2, nr. 1. Ved at indtræde i handlerne medvirker CCP'en til at reducere den indbyrdes risiko mellem handlens oprindelige parter. I dag er der CCP'er tilknyttet flere større finansielle markeder herunder aktiemarkedet og derivatmarkedet. En virksomhed kan etablere adgang til clearing via en CCP enten som clearingmedlem hos CCP'en eller som kunde til et andet CCP-clearingmedlem. Et clearingmedlem skal i overensstemmelse med EMIR-forordningens artikel 2, nr. 14, forstås, som et selskab, der deltager i en CCP, og som er ansvarlig for at indfri de finansielle pligter, der følger af denne deltagelse. En kunde til et clearingmedlem er i henhold til EMIR-forordningen artikel 2, nr. 15, et selskab, der har indgået et aftaleforhold med en CCP's clearingmedlem, som giver dette selskab mulighed for at cleare dets transaktioner med den pågældende CCP.

Med EMIR-forordningens artikel 4, stk. 1, pålægges alle finansielle virksomheder og visse ikke-finansielle virksomheder at cleare alle tilstrækkeligt standardiserede OTC-derivathandler (såkaldte »over the counter«-derivater) via en CCP. Den nærmere definition af, hvilke standardiserede derivater, som omfattes af kravet om central clearing vil blive fastsat i en delegeret forordning, jf. artikel 5, stk. 2, i EMIR-forordningen. Et eksempel på et OTC-derivat kan være en differencekontrakt ('CFD') baseret på prisudviklingen på en enkelt underliggende aktie, uden at nogen af parterne i handlen nødvendigvis ejer aktien. For at påtage sig modpartsrisikoen i sådanne handler vil en CCP typisk kræve sikkerhedsstillelse ved handlens indgåelse (initialmargin) og løbende sikkerhedsstillelse i takt med, at markedsværdien på

derivatet ændres (variationmargin). Behovet for variationmargin opgøres typisk dagligt, hvorefter det af CCP'en vurderes, om der skal stilles yderligere sikkerhed til opfyldelse af kontrakten.

I EMIR-forordningens artikel 39, stk. 1, stilles der krav om, at en CCP skal føre særskilte fortegnelser og konti, som til enhver tid sætter den i stand til omgående på konti hos CCP'en at skelne aktiver og positioner, som opbevares på vegne af et givet clearingmedlem, fra aktiver og positioner, som opbevares på vegne af ethvert andet clearingmedlem, og fra dens egne aktiver. Efter forordningens artikel 39, stk. 2, skal en CCP tilbyde at føre særskilte fortegnelser og konti, som gør det muligt for de enkelte clearingmedlemmer på konti hos CCP'en at skelne det pågældende medlems aktiver og positioner fra dem, som opbevares på vegne af clearingmedlemmets kunder. Endvidere følger det af forordningens artikel 39, stk. 3, at en CCP skal tilbyde at føre særskilte fortegnelser og konti, som gør det muligt for de enkelte clearingmedlemmer på konti hos CCP'en at skelne aktiver og positioner, som opbevares på vegne af en kunde, fra dem, som opbevares på vegne af andre kunder. I EMIR-forordningens artikel 39, stk. 4, stilles der krav om, at et clearingmedlem hos en CCP skal føre særskilte fortegnelser og konti, som sætter clearingmedlemmet i stand til både på konti hos CCP'en og på sine egne konti at skelne sine aktiver og positioner fra de aktiver og positioner, som opbevares hos CCP'en på vegne af clearingmedlemmets kunder. EMIR-forordningens artikel 39, stk. 9, fastsætter, at kravet om at kunne skelne aktiver og positioner på konti hos CCP'en er opfyldt, hvis a) aktiver og positioner registreres på særskilte konti, b) netting af positioner, der er registreret på forskellige konti forhindres og c) aktiver, der dækker positioner registreret på én konto, ikke eksponeres for tab i forbindelse med positioner registreret på en anden konto. De førte fortegnelser og konti kan anvendes til at identificere clearingmedlemmets kunders positioner og aktiver til sikkerhed for disse positioner.

Det følger af forordningens artikel 48, stk. 5 og 6, at når der er opført aktiver og positioner i en CCP's fortegnelser og konti i overensstemmelse med EMIR-forordningens artikel 39, stk. 2 og stk. 3, som tilhører et misligholdende clearingmedlems kunder, da skal en CCP som minimum aftalemæssigt forpligte sig til på kundens anmodning og uden det misligholdende clearingmedlems samtykke at udløse procedurer for overførsel af clearingmedlemmets kunders positioner og de aktiver, som er overført til sikkerhed for disse positioner til et andet clearingmedlem. Det andet clearingmedlem er dog kun forpligtet til at overtage disse positioner, hvis der forud for clearingmedlemmets konkurs eller misligholdelse er indgået en aftale med kunden herom. Hvis overførslen til det andet clearingmedlem af en eller anden årsag ikke har fundet sted inden for en forud fastsat overførselsperiode, der fremgår af det andet clearingmedlems forretningsorden, kan CCP'en træffe alle de foranstaltninger, der er tilladt i henhold til dens forretningsorden, til aktivt at styre sine risici i forbindelse med disse positioner, herunder realisere de aktiver og positioner, som det misligholdende clearingmedlem opbevarer på vegne af sine kunder.

2.6.2. Baggrunden for forslaget

Med clearingforpligtelsen i EMIR-forordningen forventes der en kraftig stigning i omfanget af CCP-cleared OTC-derivathandler, men kun de færreste virksomheder, der skal etablere adgang til CCP-clearing forventes at ville ansøge om medlemskab af CCP'er. Hovedparten af virksomheder forventes at etablere adgang til clearing via en central modpart ved at indgå et clearingarrangement som kunde med et eksisterende clearingmedlem.

Ved en CCP forstås en juridisk person, der intervernerer mellem modparterne i aftaler, som handles på et eller flere finansielle markeder, og bliver køber over for enhver sælger og sælger over for enhver køber, jf. artikel 2, stk. 1, nr. 1, i EMIR-forordningen.

Clearingmedlemmer skal i overensstemmelse med EMIR-forordningens artikel 2, nr. 14, forstås som et selskab, der deltager i en CCP, og som er ansvarlig for at indfri de finansielle pligter, der følger af denne deltagelse.

En kunde til et clearingmedlem er i henhold til EMIR-forordningen artikel 2, nr. 15, et selskab, der har

indgået et aftaleforhold med en CCP's clearingmedlem, som giver dette selskab mulighed for at clearare dets transaktioner med den pågældende CCP.

På de finansielle markeder anses en position, som en bindende forpligtelse til at købe eller sælge en given mængde af eksempelvis et finansielt instrument. Positioner kan tages i eksempelvis derivater, værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter. I det følgende omfatter positioner de af kunden indgåede kontrakter, som cleareres via en CCP.

Ved aktiver forstås sikkerhedsstillelse med henblik på afdækning af positioner. Aktiver omfatter retten til overførsel af aktiver svarende til denne sikkerhedsstillelse eller provenuet ved realisering af enhver form for sikkerhedsstillelse, men ikke bidrag til CCP'ens misligholdelsesfond jf. EMIR-forordningens artikel 39, stk. 10. En misligholdelsesfond er en art kapitalberedskab, som en CCP skal oparbejde udover dens egenkapital ved bidrag fra clearingmedlemmerne.

For at begrænse dens krediteksponering opkræver en CCP en særlig form for sikkerhedsstillelse fra sine medlemmer kaldet 'margin'. Den margin CCP'en opkræver omfatter som minimum initialmargin og variationsmargin.

Initialmargin er et beløb, som opkræves i forbindelse med indgåelse af kontrakten for at sikre den senere opfyldelse af kontrakten. Initialmargin er i relation til EMIR-forordningen defineret i artikel 1, stk. 1, nr. 5, i Kommissionens Delegerede Forordning nr. 153/2013 af 19. december 2012 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for krav for centrale modparter defineret som den margin, CCP'en opkræver til dækning af potentiel fremtidig eksponering over for clearingmedlemmer, der leverer marginen i intervallet mellem den sidste marginopkrævning og lukning af positioner efter et clearingmedlems misligholdelse.

Ved variationmargin forstås den margin, der opkræves eller udbetales, for at afspejle aktuelle eksponeringer som følge af faktiske ændringer i markedsprisen på den position som kunden clearer via CCP'en, jf. artikel 1, stk. 1, nr. 6, i Kommissionens Delegerede Forordning nr. 153/2013 af 19. december 2012 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for krav for centrale modparter.

Et eksempel på et OTC-derivat kan være en differencekontrakt ('CFD') baseret på prisudviklingen på en enkelt underliggende aktie, uden at nogen af parterne i handlen nødvendigvis ejer aktien. For at påtage sig modpartsrisikoen i sådanne handler vil en CCP typisk kræve sikkerhedsstillelse ved handlens indgåelse (initialmargin) og løbende sikkerhedsstillelse i takt med, at markedsværdien på derivatet ændres (variationmargin). Behovet for variationmargin opgøres typisk dagligt, hvorefter det af CCP'en vurderes, om der skal stilles yderligere sikkerhed til opfyldelse af kontrakten.

EMIR-forordningen muliggør, at et clearing-arrangement kan opbygges efter to forskellige kontraktmodeller. Under den såkaldte fuldmægtigmodel, er CCP'en og kunden parter i den samme transaktion, mens clearingmedlemmet fungerer som fuldmægtig for kunden. Under den såkaldte principalmodel, er CCP'en og kunden part i to forskellige transaktioner med clearingmedlemmet som modpart. Selvom de positioner, som et clearingmedlem opbevarer hos CCP'en på vegne af dets kunder og de aktiver, som clearingmedlemmet har overdraget til sikkerhed for disse positioner, er behørigt adskilt fra clearingmedlemmets egne konti og opført som tilhørende clearingmedlemmets kunder, har kunden under principalmodellen ikke et direkte krav overfor CCP'en til disse positioner og aktiver forud for clearingmedlemmets konkurs eller misligholdelse. I tilfælde af clearingmedlemmets konkurs eller misligholdelse sikres kundens rettigheder over disse positioner og aktiver gennem en særlig overdragelsesaftale mellem kunden og clearingmedlemmet, som også CCP'en er part i. Aftalen forpligter CCP'en til så vidt muligt at følge kundens anvisninger i tilfælde af clearingmedlemmets konkurs eller misligholdelse. Kunden kan eksempelvis anvise, at CCP'en overfører de ovenfor nævnte positioner og aktiver til et andet clearingmedlem udpeget af kunden.

I tilfælde af et clearingmedlems misligholdelse kan der opstå spørgsmål om, hvorvidt et clearingmedlems kreditorer kan gøre positioner, som clearingmedlemmet opbevarer på vegne af dets kunder hos CCP'en og aktiver til sikring af disse positioner, til genstand for retsforfølgning, og om disse vil indgå i et clearingmedlems eventuelle konkursbo. Der vurderes således at være risiko for, at der kan opstå tvivl om EMIR-forordningens forudsætning om, at positioner og aktiver, der er overført til en CCP til sikkerhed for en kundes positioner, skal kunne overføres til et andet clearingmedlem uden om clearingmedlemmets eventuelle konkursbo jf. artikel 48, stk. 5 og 6. Erhverver kunden rettigheder til disse positioner og aktiver i tiden op til clearingmedlemmets konkurs, vil der endvidere være risiko for, at der kan ske omstødelse efter konkurslovens regler.

Det fremgår af EMIR-forordningens præambel 64, at kravene i forordningen om adskillelse og overførelse af kunders positioner og aktiver bør have forrang for modstridende love, retsfor skrifter og administrative bestemmelser i medlemsstaterne, som forhindrer parterne i at opfylde dem. Etablering af clearingarrangementet og deraf følgende overførsel af initial- og variationmargin fra kunden til clearingmedlemmet og fra clearingmedlemmet til CCP'en sker som en del de procedurer, der gennemføres efter en derivatkontrakt er aftalt mellem de oprindelige to parter. Der vil derfor være en høj grad af samtidighed imellem overførsel af aktiver fra kunden til clearingmedlemmet og fra clearingmedlemmet til CCP'en. Samtidigheden kan endvidere bestå i, at clearingmedlemmet overfører aktiver til sikkerhed hos CCP'en for kundens positioner, hvorefter clearingmedlemmet opnår et krav imod kunden for disse sikkerheder.

Mange danske virksomheder er allerede nu i gang med at etablere clearingarrangementer med eksisterende clearingmedlemmer. Så længe der ikke er tilstrækkelig klarhed om, hvorvidt de danske regler understøtter EMIR-forordningens forudsætning om sikring af clearingmedlemmers kunder mod konsekvenserne af, at et clearingmedlem tages under konkurs eller, at clearingmedlemmets kreditorer iværksætter retsforfølgning mod clearingmedlemmet, vil de danske virksomheder være nødsaget til at benytte udenlandske finansielle institutioner, som tilbyder kundeclearing, hvor de overførte aktiver utvivlsomt er beskyttet mod retsforfølgning fra clearingmedlemmets kreditorer. Engelske og tyske finansielle institutioner har allerede nu adgang til at tilbyde kundeclearingservices på disse vilkår. Forretningsområdet for kundeclearing risikerer derfor at blive overført til konkurrerende finansielle institutioner i nabolandene.

2.6.3. Forslagets indhold

En CCP kan i tilfælde af, at den clearer transaktioner på vegne af dets clearingmedlemmers kunder strukturere sin virksomhed på en sådan måde, at kunden anses som ejer af positioner og aktiver, som et clearingmedlem opbevarer på vegne af dets kunder. Denne struktur kaldes 'fuldmægtigmodellen', da CCP'en anser clearingmedlemmet som fuldmægtig for kunden. I givet fald vil kunde-clearingarrangementet bestå af én transaktion mellem kunden og CCP'en. CCP'en anser kunden som ejer af de positioner, der opbevares af clearingmedlemmet hos CCP'en på vegne af kunden og kunden er forpligtet til at stille margin direkte overfor CCP'en.

En CCP kan imidlertid også vælge, at strukturere dens kundeclearingvirksomhed på en sådan måde, at den betragter clearingmedlemmet og ikke kunden, som ejer af de positioner og aktiver, der opbevares af clearingmedlemmet hos CCP'en på vegne af clearingmedlemmets kunder. Denne struktur kaldes 'principalmodellen'. I givet fald vil kunde-clearingarrangementet bestå af to uafhængige men identiske transaktioner, i form af en transaktion mellem kunden og clearingmedlemmet og en anden transaktion mellem clearingmedlemmet og CCP'en. I transaktionen mellem clearingmedlemmet og CCP'en, anser CCP'en clearingmedlemmet som ejer af de positioner, der opbevares af clearingmedlemmet hos CCP'en på vegne af kunden og clearingmedlemmet er forpligtet til at stille margin direkte overfor CCP'en. I transaktionen mellem clearingmedlemmet og kunden, anses kunden som ejer af de positioner, der opbevares hos clearingmedlemmet og kunden er forpligtet til at stille margin overfor clearingmedlemmet. Der er endvidere under denne model et krav om, at clearingmedlemmet ved indgåelse af transaktionen med

CCP'en skal angive, at der er tale om en transaktion på vegne af en kunde, hvorefter position og aktiver skal registreres på konti hos CCP'en som tilhørende en kunde hos clearingmedlemmet.

Under principalmodellen vil kunden til sikkerhed for sit krav i henhold til transaktionen få sikkerhed i det krav clearingmedlemmet har på CCP'en i forhold til den pågældende transaktion. Overdragelsen til sikkerhed for clearingmedlemmets krav på CCP'en til kunden forventes at ville finde sted i en overdragelsesaftale eller tilsvarende, som CCP'en sædvanligvis også tiltræder. Gennem CCP'ens tiltrædelse af overdragelsesaftalen, får CCP'en meddelelse om, at der er sket overdragelse af clearingmedlemmets krav. På kundens konto vil der løbende ske afvikling af den pågældendes positioner og dermed tilbagelevering af overskydende beløb, når en position er lukket samt etablering af nye positioner, som skal cleares via kontoen. Det krav kunden får sikkerhed i, kan både bestå af eksisterende positioner og aktiver til sikkerhed herfor, men forventes i de fleste tilfælde at ville bestå af clearingmedlemmets krav på et overskydende beløb efter endelig afregning af de positioner og aktiver, som clearingmedlemmet opbevarer hos CCP'en på vegne af kunden. Sikkerhedsstillelsen vil blive registreret hos CCP'en på de relevante kundekonti.

For at sikre at der i overensstemmelse med forordningens forudsætninger ikke kan opstå tvivl om, at positioner som et clearingmedlem tager på vegne af dets kunder hos en central modpart og aktiver tilhørende et clearingmedlem, som medlemmet har overdraget til en CCP til sikkerhed for kunders positioner, ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning fra clearingmedlemmets kreditorer, foreslås der indsat en regel herom i værdipapirhandelslovens § 57 f. Der har i praksis været tvivl om, hvorvidt clearingmedlemmets kreditorer under en fuldmægtigmodel på samme vis som via en principalmodel kunne foretage retsforfølgning imod de aktiver, som clearingmedlemmet har overført til sikkerhed for positioner på vegne af en kunde. Bestemmelsen finder anvendelse uanset om et clearingarrangement er indgået efter fuldmægtigmodellen eller efter principalmodellen. Bestemmelsen vil dog primært have betydning hvor principalmodellen anvendes, idet clearingmedlemmet i fuldmægtigmodellen ikke får ejerskab til de positioner m.v., som clearingmedlemmet overfører til CCP'en på kundens vegne. Det foreslås endvidere for at sikre der ikke sker en udhuling af de aktiver der er overført som led i et clearingarrangement, at kreditorforfølgning generelt afskæres i relation til aktiver og positioner registreret hos en CCP som tilhørende et clearingmedlems kunder, og ikke kun retsforfølgning i den situation, hvor et clearingmedlem er i misligholdelse.

Sikringsakten i relation til simple fordringer vil være denunciation, jf. § 31 i gældsbrevsloven. Sikringsakten anses som opfyldt, når CCP'en har fået underretning om overdragelsen.

Sikringsakten i relation til pant i positioner og aktiver vil være rådighedsberøvelse. Som følge heraf vil det være et krav, at clearingmedlemmet efter overdragelsen ikke må have haft adgang til at disponere over aktiverne. Det forventes, at sikkerhedsstillelse fra clearingmedlemmet følger de retningslinjer, som CCP'en udsteder for løbende sikkerhedsstillelse. Herved anses rådighedsberøvelsen som effektivt varetaget uanset kunden ikke har løbende adgang til at føre kontrol med indestående på konti hos CCP'en. Er positioner og aktiver, som et misligholdende clearingmedlem opbevarer hos en CCP på vegne af dets kunder, overdraget (tilbage) til kunden enten som ejer eller som transporthaver kan der opstå en prioritetskonflikt mellem clearingmedlemmets kunder og clearingmedlemmets øvrige kreditorer. En sådan løbende udveksling af midler imellem clearingmedlemmet og CCP'en anses for omfattet af CCP'en retningslinjer og kan derfor ikke anses som fundament for kundens manglende opretholdelse af rådighedsberøvelsen.

Hvis en kundes erhvervelse af rettigheder over de ovenfor nævnte positioner og aktiver sker i tiden op til clearingmedlemmets konkurs, vil der endvidere være risiko for, at der kan ske omstødelse efter konkurslovens regler. Opgørelsen af clearingmedlemmets krav på CCP'en vil således først kunne ske på tidspunktet for gennemførelse af misligholdelsesprocedurer i relation til de i stk. 1 nævnte positioner og aktiver, jf. forordningens artikel 48, stk. 7, og der foreslås derfor indsat en bestemmelse i stk. 2 om, at

en kundes berettigelse til de i stk. 1 nævnte positioner og aktiver ikke kan omstødes efter konkurslovens regler, hvis erhvervelsen er sket under omstændigheder, som konkret fremstod som ordinære.

2.7. Ophævelse af begrænsningerne for anvendelse af lån ydet til mikrovirksomheder og små virksomheder

2.7.1. Gældende ret

Ifølge lov om værdipapirhandel m.v. kan lån ydet til forbrugere, som defineret i artikel 3, litra a, i direktiv 2008/48/EF om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, eller en mikrovirksomhed eller lille virksomhed, som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 2 og 3, i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF, kun anvendes til finansiell sikkerhedsstillelse, hvis enten sikkerhedsstiller eller sikkerhedshaver er en centralbank.

Bestemmelsen er indsat i § 58 f, stk. 2, 2 pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. ved implementeringen af direktiv 2009/44/EF om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer (ændring af finality- og collateraldirektiverne).

Med ændringsdirektivet blev det muligt at anvende gældsfordringer til finansiell sikkerhedsstillelse. Direktivet indeholder i artikel 2, stk. 4, litra d, en mulighed for, at en medlemsstat kan bestemme, at gældsfordringer, hvor debitor er en forbruger eller en mikrovirksomhed eller lille virksomhed, ikke er omfattet af reglerne om finansiell sikkerhedsstillelse. Dog kan undtagelsen ikke udstrækkes til at gælde i tilfælde, hvor sikkerhedshaveren eller sikkerhedsstilleren er en centralbank. Danmark valgte ved implementeringen af ændringsdirektivet kun at lade adgangen gælde i forhold til centralbanker.

2.7.2. Baggrunden for forslaget

Udvalget om erhvervsobligationer som finansieringskilde for små og mellemstore virksomheder, der blev nedsat af Erhvervs- og Vækstministeren, udgav i november 2012 en rapport indeholdende en række anbefalinger til fremme af et marked for erhvervsobligationer som supplement til virksomhedernes traditionelle finansieringskilder.

2.7.3. Forslagets indhold

Med forslaget ophæves den gældende begrænsning i § 58 f, stk. 2, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. Bankerne får herefter mulighed for at anvende lån som sikkerhedsstillelse, hvor debitor på lånet er en mikrovirksomhed, en lille virksomhed eller en forbruger, også i de tilfælde, hvor sikkerhedshaveren eller sikkerhedsstilleren på lånet er andre end en centralbank.

Den foreslåede ændring udvider den nuværende begrænsede adgang for banker til at anvende lån, hvor debitor er en mikrovirksomhed, en lille virksomhed eller en forbruger, som finansiell sikkerhedsstillelse til at omfatte sikkerhedsstillelse, hvor sikkerhedshaveren eller sikkerhedsstilleren er andre end en centralbank.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner

Forslaget om anvendelse af repræsentanter ved udstedelse af erhvervsobligationer pålægger Finanstilsynet en opgave med at registrere selskaber, der agerer som repræsentanter i forbindelse med en dansk obligationsudstedelse. Forslaget har ikke at finansielle konsekvenser for det offentlige, da udgifterne forbundet hermed foreslås finansieret af gebyrer pålagt finanssektoren, som det er normal praksis for Finanstilsynet. Udgifterne udgør 0,2 mio. kr. i 2014 og 0,1 mio. kr. i de efterfølgende år.

Forslaget om indførelse af regler om refinansieringsregister pålægger Finanstilsynet en opgave med at godkende pengeinstitutter til at oprette refinansieringsregistre samt at føre tilsyn med disse registre. Udgifterne udgør 2,8 mio. kr. i 2014 og 1,8 mio. kr. i 2015, 1,5 mio. kr. i de efterfølgende år for at falde til

1,4 mio. kr. i 2019. Forslaget har ikke finansielle konsekvenser for det offentlige, da udgifterne forbundet hermed foreslås finansieret af gebyrer pålagt finanssektoren, som det er normal praksis for Finanstilsynet.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget om anvendelse af repræsentanter ved udstedelse af erhvervsobligationer forventes at lette virksomhedernes adgang til finansiering. Derudover forventes forslaget at påføre finanssektoren udgifter i form af 0,2 mio. kr. i 2014 og 0,1 mio. kr. i de efterfølgende år i form af øgede gebyrer til Finanstilsynet.

Forslaget om indførelse af regler om refinansieringsregister forventes at lette virksomhedernes adgang til finansiering. Derudover forventes forslaget at påføre finanssektoren udgifter i form af 2,8 mio. kr. i 2014 og 1,8 mio. kr. i 2015, 1,5 mio. kr. i de efterfølgende år for at falde til 1,4 mio. kr. i 2019 i form af øgede gebyrer til Finanstilsynet.

Forslaget om ophævelse af begrænsningerne for anvendelse af lån ydet til mikrovirksomheder og små virksomheder i lov om værdipapirhandel m.v., er en del af forslagene fra Udvalget om erhvervsobligationer som finansieringskilde for små og mellemstore virksomheder og forventes at have positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

For så vidt angår forsikringsholdingvirksomheder har forslaget positive administrative konsekvenser for disse virksomheder, da de fremover skal opgøre solvenskravet efter forsikringsreglerne i stedet for som i dag efter bankreglerne.

Forslaget om indsættelse af en ny § 57 f i lov om værdipapirhandel mv. forventes at have positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet af begrænset omfang, da forslaget har til hensigt at sikre virksomhederne mod konsekvenserne af, at et clearingmedlem tages under konkurs eller undergives anden insolvensbehandling.

Forslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER) med henblik på en vurdering af, om der skal foretages en måling af de administrative konsekvenser for erhvervslivet inden lovforslaget kan fremsættes. Samlet vurderer TER, at forslaget ikke vil medføre administrative byrder for virksomhederne på over 10.000 timer. Der skal dermed ikke laves en ex ante undersøgelse af forslaget.

5. Administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke konsekvenser for miljøet.

7. Forholdet til EU-retten

Forslaget om at indsætte definitioner af begreberne forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed i lov om finansiel virksomhed er afledt af Europa-Parlamentets og rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 (med senere ændringer) om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe.

§ 58 f, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. implementerer direktiv 2009/44/EF om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer (ændring af finality- og collateraldirektiverne).

Forslaget, der har til hensigt at skabe klarhed over, at et clearingmedlems positioner på vegne af dets kunder hos en central modpart og aktiver tilhørende et clearingmedlem, som medlemmet har overdraget til en CCP til sikkerhed for disse positioner, ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning fra clearingmedlemmets kreditorer, er afledt af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre.

8. Hørte myndigheder og organisationer

Et udkast til lovforslag har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Amnesty International, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærs Landsforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Det Kriminalpræventive Råd, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Disciplinærnævnet for Statsautoriserede Revisorer, Dommerfuldmægtigforeningen, Ejendomsforeningen, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J. A. K. Pengeinstitutter, Foreningen af Offentlige Anklagere, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, GXG Markets A/S, HK-Landsklubben Danmarks Domstole, HK-Landsklubben for Politiet, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Institut for Menneskerettigheder, InvesteringsForeningsRådet, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Kriminalpolitisk Forening (KRIM), Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Parcelhusejernes Landsforening, Politiforbundet i Danmark, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Rederiforeningen af 1895, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Revisornævnet, Revisortilsynet, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Rigsrevisionen, Samtlige byretter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Sø- og Handelsretten, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Vestre Landsret, VP Securities A/S, Western Union, Østre Landsret, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland og Den Europæiske Centralbank.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner		Finanstilsynet får en række yderligere opgaver som følge af lovforslaget. Finanstilsynets merudgifter finansieres via gebyrer fra den finansielle sektor.
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget bidrager bl.a. til at styrke virksomhedernes adgang til finansiering.	Den finansielle sektor pålægges gebyrer på 4,4 mio. kr. i 2014, 2,7 mio. kr. i 2015 og 2,2 mio. kr.

		årligt derefter til dækning af nye opgaver for Finanstilsynet.
Miljømæssige konsekvenser	Lovforslaget har ikke konsekvenser for miljøet.	Lovforslaget har ikke konsekvenser for miljøet.
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.	Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget bidrager til implementeringen af direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 (med senere ændringer) om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe, direktiv 2009/44/EF om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer (ændring af finality- og collateraldirektiverne) og Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1-3 (§ 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringerne er konsekvensrettelser, der følger af forslaget til nye definitioner i § 5, stk. 1, nr. 13 og 14, i lov om finansiel virksomhed.

Det præciseres, at der for forsikringsholdingvirksomheder gælder samme regler som for finansielle holdingvirksomheder, bortset fra § 124, stk. 2, nr. 1, og § 125, stk. 2, nr. 1, der fortsat alene gælder for finansielle holdingvirksomheder.

Desuden skal både §§ 70 og 71 være gældende for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Der henvises herom til ændringerne af §§ 70 og 71 i lovforslagets § 1, nr. 16-20.

Til nr. 4 (§ 1, stk. 17, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af forslaget til nye definitioner i § 5, stk. 1, nr. 13-14 og nr. 23.

Til nr. 5 (§ 5, stk. 1, nr. 10, litra a, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget præciseres det, at såfremt de finansielle virksomheder i holdingvirksomhedens koncern udelukkende er forsikringsselskaber, vil denne holdingvirksomhed ikke være en finansiel holdingvirksomhed efter definitionen i § 5, stk. 1, nr. 10. Afhængig af de øvrige virksomheder i koncernen vil holdingvirksomheden enten være en forsikringsholdingvirksomhed eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. de nye definitioner i § 5, stk. 1, nr. 13 og 14. Ændringen er en konsekvens af forslaget om at definere to nye typer holdingvirksomhed på forsikringsområdet i § 5, stk. 1, nr. 13-14.

Til nr. 6 (§ 5, stk. 1, nr. 10, litra b, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af forslaget til ændret formulering af § 5, stk. 1, nr. 10, litra a. Der er ikke tilsigtet nogen reel ændring af litra b, idet en virksomhed fortsat kan være en finansiel holdingvirksomhed, hvis den er omfattet af enten stk. 1, nr. 10, litra a, eller litra b.

Til nr. 7 (§ 5, stk. 1, nr. 13 og 14, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås at indføre forsikringsholdingvirksomhed som et nyt begreb i § 5, stk. 1, nr. 13, i lov om finansiel virksomhed. Begrebet omfatter herefter modervirksomheder, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, som udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder. Mindst én af modervirksomhedens dattervirksomheder skal være en sådan forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed.

Med hovedvirksomhed menes, at der skal være tale om hovedparten af holdingvirksomhedens aktiviteter, ikke hovedparten af datterselskaberne. Ved udelukkende eller hovedsageligt forstås, at enten hele aktiviteten eller langt størstedelen af aktiviteten består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er et af de i bestemmelsen omtalte forsikringsselskaber. Hvorvidt dette er tilfældet vil i begge tilfælde bero på en konkret vurdering.

Ved afgørelsen af, om der foreligger en forsikringsholdingvirksomhed, vil der bl.a. blive lagt vægt på, hvor stor en andel af holdingvirksomhedens balance, der udgøres af dattervirksomheder, som er forsikringsselskaber.

Desuden foreslås det at indføre blandet forsikringsholdingvirksomhed som nyt begreb i § 5, stk. 1, nr. 14, i lov om finansiel virksomhed. Begrebet omfatter herefter en modervirksomhed, som ikke er en finansiel virksomhed, en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed fra tredjelande, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed. Modervirksomheden skal have mindst én dattervirksomhed, som er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed.

En forsikringsholdingvirksomhed og en blandet forsikringsholdingvirksomhed er ikke omfattet af definitionen på en finansiel holdingvirksomhed i nr. 10.

Formålet med de to nye definitioner af holdingvirksomheder er at præcisere, i hvilket omfang disse virksomheder er underlagt Finanstilsynets tilsyn og reglerne i lov om finansiel virksomhed.

Da Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe (kaldet forsikringsgruppedirektivet) blev implementeret, blev der ikke sondret mellem finansielle holdingvirksomheder og visse koncerner med forsikringsselskaber. Med dette forslag justeres denne implementering, således at det præciseres, hvilke regler holdingvirksomheder med forsikringsselskaber er underlagt.

Blandede forsikringsholdingvirksomheder vil kun være underlagt få bestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Væsentligst er det, at de vil være omfattet af Finanstilsynets hjemmel i § 181 til at fastsætte nærmere regler om koncerninterne transaktioner, da dette følger af forsikringsgruppedirektivet. Finanstilsynets hjemmel til at udstede nærmere regler om koncerninterne transaktioner vil således også omfatte transaktioner, der indgås mellem en finansiel virksomhed og en blandet forsikringsholdingvirksomhed som modervirksomhed.

Til nr. 8 (§ 5, stk. 1, nr. 23, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås at indføre formålsbestemt selskab som nyt begreb i lovforslagets § 5, stk. 1, nr. 23, i lov om finansiel virksomhed. Et formålsbestemt selskab er et selskab, hvis væsentligste formål er at udstede værdipapirer eller på anden vis at skaffe finansiering til køb af aktiver indført i et refinansieringsregister og omfattet af § 152 p fra pengeinstitutter med tilladelse fra Finanstilsynet til at oprette et refinansieringsregister.

Dette skal ses i sammenhæng med de foreslåede regler om at muliggøre, at pengeinstitutter kan oprette refinansieringsregistre med henblik på at foretage såkaldt sekuritisering, dvs. udstedelse af værdipapirer med sikkerhed i puljer af lån, kreditter og leasingkontrakter til erhvervsvirksomhed, jf. § 1, nr. 28, i lovforslaget med tilhørende bemærkninger samt lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.1.1.

I en sekuritisering vil aktiverne typisk sælges til et selskab, hvis væsentligste formål er at købe aktiverne

og finansiere købet ved udstedelse af obligationer eller andre værdipapirer eller ved optagelse af anden gæld.

Et formålsbestemt selskab er ikke en ny type juridisk enhed, da det karakteristiske ved det formålsbestemte selskab er dets funktion i en refinansieringstransaktion. Et formålsbestemt selskab kan være organiseret i forskellige juridiske enheder, f.eks. et aktieselskab, en kollektiv investeringsordning for professionelle investorer under FAIF-lovgivningen, organiseret f.eks. som en SIKAV eller værdipapirfond.

Definitionen af et formålsbestemt selskab anvendes bl.a. i § 152 k, stk. 1.

Til nr. 9 (§ 5, stk. 3, § 61 a, stk. 1, nr. 2, § 61 c, stk. 2, § 63, stk. 4, og § 347, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomhed. Disse holdingvirksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 10 (§ 14, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af forslaget til nye definitioner i § 5, stk. 1, nr. 13-14, i lov om finansiel virksomhed. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 11 (§ 43, stk. 1, § 61 c, stk. 2, § 63, stk. 2, § 77 c, stk. 1, § 77 d, stk. 3, § 183, stk. 1, 1. pkt. og stk. 4, § 198, stk. 1, § 199, stk. 1, 1. pkt., og § 361, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 12 (§ 61, stk. 1, 1. pkt., § 61 b, stk. 1, § 61 c, stk. 1, § 62, stk. 1, § 120, stk. 1, 1. pkt., § 199, stk. 2, § 373, stk. 3, og § 374, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 13 (§ 61 a, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 14 (§ 63, stk. 1, 1. pkt., § 77 a, stk. 1, 1. pkt., og § 197 i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 15 (§ 64, stk. 4, og § 77 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 16 (§ 70, stk. 1 og 2, og § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder omfattes af reglerne i §§ 70 og 71 i lov om finansiel virksomhed.

§ 70 i lov om finansiel virksomhed indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion. Dette omfatter en løbende stillingtagen til virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter, risikoprofil mv. Samtidig indeholder bestemmelsen krav til bestyrelsens fastlæggelse af retningslinjer til direktionen og til direktionens rapportering til bestyrelsen om virksomhedens risici. Bestemmelsen fastlår endvidere, at det er bestyrelsens ansvar at følge op på, om risikoprofil og politikker følges i virksomheden, og at bestyrelsen har pligt til at træffe de nødvendige foranstaltninger, hvis risikoprofilen ikke længere er ansvarlig for virksomheden.

Disse opgaver er også relevante for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, idet bestyrelsen skal bidrage til at sikre, at risici kan identificeres og styres, at lovgivningen kan overholdes på tværs af koncernens selskaber, og at der kan tages stilling til, hvordan selve holdingselskabet, herunder et forsikringsholdingselskab, kan leve op til de gældende regler for holdingvirksomheden.

§ 71 i lov om finansiel virksomhed indeholder de overordnede krav til selve indretningen af en finansiel virksomhed. Disse krav er i vidt omfang også relevante for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, men intensiteten af kravene vil skulle afspejle aktiviteten i den finansielle holdingvirksomhed og forsikringsholdingvirksomheden. Hvis virksomhedens eneste eller primære aktivitet er at besidde kapitalandele i en finansiel virksomhed, vil kravene til holdingvirksomhedens indretning være tilsvarende mere simple.

Den eksisterende hjemmel i §§ 70 og 71 i lov om finansiel virksomhed til at stille krav om effektive former for virksomhedsstyring er udnyttet med udstedelse af bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. samt bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Bekendtgørelserne indeholder en række nærmere krav til indretningen af finansielle virksomheder. Udgangspunktet er, at de virksomheder, der er omfattet af bekendtgørelserne, der udstedes af Finanstilsynet, skal leve op til alle kravene i bekendtgørelserne, men at det afhænger af den enkelte virksomheds forhold, hvilke foranstaltninger på grundlag af et proportionalitetsprincip der skal til, for at kravet i bekendtgørelsen kan anses for opfyldt. Det er den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheds bestyrelse og direktion, der beslutter, hvilke foranstaltninger der er tilstrækkelige til, at virksomheden drives på betryggende vis, og at bestemmelserne overholdes. Virksomhedens ledelse skal ved vurderingen af hvilke foranstaltninger, der er nødvendige, tage udgangspunkt

i virksomhedens forretningsmodel, herunder virksomhedens størrelse, kompleksiteten af virksomhedens aktiviteter og strukturen af den koncern, som virksomheden er en del af.

Fokus for kravene til de finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder vil være på styring af risici forbundet med den enkelte virksomheds aktivitet. Da finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder ikke nødvendigvis har aktiviteter, der kan begrunde en så detaljeret regulering, som er gældende for finansielle virksomheder, vil Finanstilsynet foretage en vurdering af hvilke af bekendtgørelsernes krav, der vil være relevante at sætte i kraft for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

Uanset at aktiviteterne i en finansiell holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed ofte er mere afgrænsede end i en finansiell virksomhed, er det vigtigt, at den overordnede og strategiske ledelse af virksomheden sker med udgangspunkt i den forretningsmodel, som holdingvirksomhedens bestyrelse har valgt og de hertil hørende risici. En holdingvirksomhed har som kapitalejer i en finansiell virksomhed betydelige muligheder for at påvirke aktiviteter og risici i den finansielle virksomhed. Endvidere kan en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed i vidt omfang få behov for at understøtte datterselskaber økonomisk, særligt når det indgår i datterselskabernes kapitalberedskaber, at moderselskabet skal kunne bidrage med supplerende finansiering. Derfor er det tillige væsentligt, at holdingselskabets bestyrelse løbende sikrer sig, at virksomheden har det fornødne kapitalgrundlag i forhold til virksomhedens aktiviteter.

Ligeledes er det relevant at sikre, at bestyrelsen løbende forholder sig til, om dens medlemmer har den fornødne viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af holdingvirksomheden. Det er i den forbindelse vigtigt, at bestyrelsen afdækker og håndterer de risici, der følger af samspillet mellem datterselskabernes forretningsområder og disse forretningsområders indflydelse på driften af holdingvirksomheden. Hertil kommer, at en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed som kapitalejer vil have betydelig indflydelse på, hvem der kan vælges til bestyrelsen i den finansielle virksomhed. Det er derfor vigtigt, at den finansielle holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomheds bestyrelse har de fornødne kompetencer til at vurdere den finansielle virksomheds forhold, så ledelsen i den finansielle virksomhed har de påkrævede kompetencer.

Endelig er det vigtigt at sikre, at der sker en forsvarlig rapportering i forhold til alle de relevante ledelsesniveauer om de risici, som den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden udsættes for, hvad enten dette sker som led i virksomhedens aktiviteter som kapitalejer i en finansiell virksomhed eller i forhold til andre sideløbende aktiviteter.

Med lovforslaget, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7, indføres der nye definitioner af forsikringsholdingvirksomheder og blandede forsikringsholdingvirksomheder. Forskellen mellem de to er primært, at førstnævnte har som hovedformål at eje dattervirksomheder, der hovedsageligt er forsikringsselskaber, mens sidstnævnte ikke har dette hovedformål. §§ 70 og 71 i lov om finansiell virksomhed foreslås ikke udstrakt til også at omfatte de holdingvirksomheder, som er blandede forsikringsholdingvirksomheder, da dette vil være for indgribende.

Til nr. 17 (§ 70, stk. 2-5, i lov om finansiell virksomhed)

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 16, hvorved anvendelsesområdet for §§ 70 og 71 i lov om finansiell virksomhed udvides til også at gælde finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 16.

Til nr. 18 (§ 70, stk. 2, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed)

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 16, hvorved anvendelsesområdet for §§ 70 og 71 i lov om finansiell virksomhed udvides til også at gælde finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 16.

Til nr. 19 (§ 71, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 16, hvorved anvendelsesområdet for §§ 70 og 71 i lov om finansiel virksomhed udvides til også at gælde finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 16.

Til nr. 20 (§ 71, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Ophævelsen af § 71, stk. 3, er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 16, hvorved alle numrene i stk. 1 finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder

Til nr. 21 (§ 75, stk. 4, § 77 a, stk. 2, § 77 b, stk. 1, og § 345, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 22 (§ 77 a, stk. 3-5 og stk. 6, 1. pkt., og § 374, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 23 (§ 77 d, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 24 (§ 77 d, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 25 (§ 117, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 26 (§ 120 a, stk. 1, 2. pkt., § 343 q, stk. 1, § 346, stk. 6, og § 347, stk. 1, 1.pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 27 (§ 145, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af forslaget til nye definitioner i § 5, stk. 1, nr. 13-14, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 28 (§§ 152 i-y i lov om finansiel virksomhed)

§ 152 i

Det følger af *stk. 1*, at Finanstilsynet kan tillade, at pengeinstitutter kan oprette et refinansieringsregister.

Det følger af *stk. 2*, at pengeinstituttet i forbindelse med ansøgning om tilladelse om oprettelse af et refinansieringsregister skal redegøre for, at det har en organisation, der kan håndtere opgaven med at føre og opretholde et refinansieringsregister. Det vil bl.a. indebære, at der skal redegøres for, at instituttet har allokere tilstrækkelige og kvalificerede ressourcer til opgaven, at bestyrelsen har udarbejdet en instruks til direktionen vedrørende refinansieringsregisteret, og at der er en forsvarlig organisation, driftsplaner, forretningsgange, kontrol samt revisorerklæring om, at revisor ikke på baggrund af en gennemgang af pengeinstituttets planlagte organisering og forretningsgange, herunder dokumenterne i § 152 i, stk. 2, nr. 1-4, har fundet grund til at antage, at pengeinstituttets organisation, personale- og it-mæssige ressourcer er utilstrækkelige til at føre og opretholde refinansieringsregisteret i overensstemmelse med kravene hertil, således at opgaven varetages på en betryggende måde. For lignende bestemmelser om hensynet til tilstrækkelig organisation og nødvendige ressourcer henvises til §§ 70-72 i lov om finansiel virksomhed.

De ressourcemæssige krav til førelsen af registeret kan variere og bl.a. være afhængig af typen af aktiver, der indføres i registeret og dermed pengeinstituttets konkrete anvendelse af registeret. F.eks. vil salg af pengestrømme fra kassekreditter via registeret kræve hyppigere opdateringer end salg af pengestrømme på lån, jf. de almindelige bemærkninger pkt. 2.1.1.2.

De ressourcemæssige krav vil også afhænge af, hvorvidt pengeinstituttet søger om at føre registeret selv eller ønsker at outsource førelsen af refinansieringsregisteret, jf. § 152 j, stk. 3. På trods af, at pengeinstituttet outsourcer førelsen af registeret, vil der fortsat stilles krav om ressourcer i pengeinstituttet, da pengeinstituttet ikke kan outsource det overordnede ansvar i forhold til førelsen af registeret.

Bestemmelsen i *stk. 3* skal sikre transparens om udstedelse af værdipapirer udstedt på baggrund af anvendelse af refinansieringsregistre. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over pengeinstitutter med tilladelse til at oprette et refinansieringsregister med oplysning om pengeinstituttet, de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. § 152 j, den tilsynsførende, der er knyttet til de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. § 152 r, samt eventuelle repræsentanter tilknyttet eventuelle obligationer udstedt i forbindelse med de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. § 4 a i lov om værdipapirhandel m.v. Derimod vil selve refinansieringsregisteret, der føres af pengeinstituttet selv eller af en leverandør på pengeinstituttets vegne, jf. § 152 j, ikke være offentligt tilgængeligt.

Finanstilsynet vil som en naturlig del af førelsen af registrene slette og ændre oplysninger om refinansieringsregistre m.v. i takt med, at oplysningerne bliver historiske, f.eks. i tilfælde af et pengeinstitut nedlægger et refinansieringsregister, der udpeges en ny tilsynsførende eller repræsentant eller et pengeinstitut fusionerer med et andet pengeinstitut, der overtager tilladelsen til at føre og opretholde et

refinansieringsregister. Det er således formålet med Finanstilsynets registre, at de af hensyn til transparens giver et samlet billede af de til enhver tid værende aktive refinansieringsregistre, tilsynsførende og evt. repræsentanter. Finanstilsynets opdatering af oplysningerne i registrene er udelukkende baseret på de oplysninger, som aktørerne indsender til Finanstilsynet. Finanstilsynet vil således ikke føre selvstændig kontrol om oplysninger i registrene er forældet.

Oplysningerne i registeret over pengeinstitutter med tilladelse til at oprette et refinansieringsregister kan samkøres og sammenstilles med data fra Finanstilsynets øvrige registre og it-systemer, når dette er nødvendigt for at sikre et korrekt og opdateret register. Samkøring og samstilling skal ske med henblik på i offentlighedens interesse og transparens for investorer m.v. at sikre et opdateret register med mindst mulige administrative byrder for de indberettende enheder.

Finanstilsynet vil informere den registrerede om, at samkøringen vil blive gennemført i forbindelse med tilladelsen til førelsen af refinansieringsregisteret. Det bemærkes, at en eventuel fravigelse af oplysningspligten i persondatalovens § 29 vil ske efter en konkret vurdering i hver enkelt sag af, om den registreredes interesser findes at burde vige for afgørende hensyn til offentlige interesser, jf. persondatalovens § 30, stk. 2.

Der vil f.eks. kunne samkøres oplysninger fra registeret over repræsentanter ved obligationsudstedelser med de respektive refinansieringstransaktioner.

Det følger af *stk. 4*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indberetning af oplysninger til brug for førelse af registeret over refinansieringsregisterets indhold. Reglerne vil vedrøre de informationer, der skal fremgå af registeret, herunder f.eks. navn og CVR nr. for de pengeinstitutter, der har fået tilladelse, identifikation af de enkelte refinansieringstransaktioner, herunder størrelse, type og valuta, navn og CVR nr. samt kontaktoplysninger på de tilsynsførende, der er tilknyttet de enkelte refinansieringstransaktioner samt eventuelle repræsentanter, der måtte være tilknyttet de enkelte refinansieringstransaktioner. Registeret over refinansieringsregistre vil være baseret på de oplysninger, som Finanstilsynet modtager fra pengeinstitutterne, de tilsynsførende og eventuelle repræsentanter.

Derudover kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om ansøgning om tilladelse til at oprette et register, herunder om den nødvendige dokumentation, der skal til for at opnå tilladelse til at oprette et refinansieringsregister, hvilket forudsættes at tage udgangspunkt i lignende betingelser i bekendtgørelse nr. 717 af 21. juni 2007 om betingelser for at realkreditinstitutter og pengeinstitutter kan få tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer og bekendtgørelse nr. 1325 af 1. december 2010 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. (ledelsesbekendtgørelsen) samt dertilhørende vejledninger.

§ 152 j

Det følger af *stk. 1*, at pengeinstituttet skal registrere aktiver i registeret, der sælges via refinansieringsregistret til en berettiget enhed.

Det følger af § 152 k, stk. 1, at den berettigede enhed f.eks. kan være et formålsbestemt selskab, et andet pengeinstitut eller et forsikringsselskab. Den berettigede enhed kan ikke være en enhed, som pengeinstituttet udøver væsentlig indflydelse over, jf. § 152 k, stk. 2.

Et refinansieringsregister kan anvendes til mere end én refinansieringstransaktion og skal indeholde et separat afsnit for hver refinansieringstransaktion, jf. alm. bemærkninger pkt. 2.1.1.3.

Efter aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed kan et refinansieringsregister eller et afsnit heraf være dynamisk, således at lån og kreditter kan føres ind og ud af registeret, mens transaktionen står på. Løbende salg sker i givet fald på de i købsaftalen fastlagte vilkår. Det kan bl.a. være nødvendigt for parterne at aftale, at registeret eller et afsnit heraf skal være dynamisk, da løbetiden på de lån, der skal ligge til grund for en værdipapirudstedelse, ikke vil have samme løbetid, som de udstedte værdipapirer.

Det følger af *stk. 2*, at registrering af aktiver i refinansieringsregisteret skal ske således, at det er muligt klart og entydigt at identificere aktiverne.

Aktiver vil løbende kunne blive slettet i de enkelte afsnit i refinansieringsregisteret. De slettede aktiver skal fremgå af arkivet til det enkelte afsnit frem til, at refinansieringstransaktionen knyttet til de respektive afsnit er færdige. Dvs. når den berettigede enhed, der er knyttet til afsnittet, ikke længere ejer aktiver i refinansieringsregisteret.

En klar identifikation af prioritetsstillingen af sikkerhederne indebærer, at hvis der er stillet sikkerheder både i forhold til et lån eller kredit, som indgår i refinansieringsregisteret, og i forhold til et lån, kredit eller anden forpligtelse, som ikke indgår i refinansieringsregisteret, skal en indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed aftales og anføres i registeret.

Forudsat at det er muligt at identificere aktiverne i refinansieringsregisteret, medfører indførelsen i refinansieringsregisteret de i § 152 n nævnte retsvirkninger.

I tilfælde af mangelfuld beskrivelse, således at den underliggende sikkerhed ikke kan identificeres, er konsekvensen, at registreringen ikke opnår retsvirkninger i forhold til pengeinstituttets kreditorer, jf. § 152 n.

Den nærmere udformning af refinansieringsregisteret vil blive reguleret i en bekendtgørelse, jf. bemyndigelsesbestemmelsen i § 152 j, stk. 5. Som anført ovenfor vil oplysningerne i refinansieringsregisteret ikke være offentlig tilgængelige.

Det følger af *stk. 3*, at et pengeinstitut kan lade en leverandør forestå førelsen eller visse opgaver i forbindelse med førelsen af hele eller dele af refinansieringsregisteret. Førelsen af refinansieringsregisteret anses som et væsentligt forretningsområde, og outsourcing af opgaver relateret til refinansieringsregisteret skal dermed følge forskrifterne i bekendtgørelse om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder af 11. januar 2010 med senere ændringer.

Hvis førelsen af refinansieringsregisteret outsources til en leverandør, kræver det ikke særskilt tilladelse fra Finanstilsynet for leverandøren. Ansvar for en behørig førelse af refinansieringsregisteret i forhold til de krav, der er opstillet i denne lov samt i forhold til den berettigede enhed, påhviler fortsat pengeinstituttet, som har fået tilladelse fra Finanstilsynet, jf. § 152 i.

I forbindelse med en outsourcing kan fortrolige oplysninger i eller til indførsel i refinansieringsregisteret behandles af leverandøren, som varetager førelsen af refinansieringsregisteret. Om muligheden for at videregive oplysninger i disse situationer henvises til § 152 q med tilhørende bemærkninger.

Det følger af *stk. 4*, at der skal føres kontrol med tilstedeværelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret. Den lovpligtige kontrol udføres af en tilsynsførende, som er tilknyttet registeret, jf. § 152 r og § 152 s.

Det følger af *stk. 5*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indretning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne.

Finanstilsynet fører allerede tilsyn med registre i forhold til særligt dækkede obligationer (SDO'er). Tilsynet med SDO'er fremgår af bekendtgørelse 675/2007 om registrering af aktiver m.v. til dækning af særligt dækkede obligationer, og bekendtgørelse 674/2007 om placering, kontrol af adskillelse og afregning af indkomne betalinger ved fælles funding.

Udarbejdelsen af bekendtgørelser om indretning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne skal ske i respekt af lovens krav til refinansieringsregisteret. I forhold til indretningen vil der f.eks. kunne fastsættes regler om identifikation af debitorerne f.eks. ved navn og CVR-nummer. For så vidt angår tinglyste sikkerheder forventes, at kravene vil svare til kravene til beskrivelse i tinglysningsloven, eller krav om henvisning til den allerede foretagne registrering i tingbog mv. Det forventes, at flere af kravene i bekendtgørelse om registrering af aktiver i forhold til SDO'er også vil kunne finde anvendelse for et refinansieringsregister. Dog stilles der flere krav til aktiverne bag en SDO-udstedelse end til aktiver, som

kan indlægges i et refinansieringsregister, og det må umiddelbart forventes, at de nye bekendtgørelser for refinansieringsregisteret bliver mere kortfattede.

§ 152 k

Det følger af *stk. 1*, at den berettigede enhed, dvs. den i refinansieringsregisteret registrerede ejer, kan være et formålsbestemt selskab, et andet pengeinstitut, et fællesejet sektorselskab, et forsikringsselskab eller en firmapensionskasse. Berettigede enheder kan både være danske og udenlandske selskaber.

Det formålsbestemte selskab kan, jf. definitionsbestemmelsen, f.eks. være et selskab med begrænset ansvar ejet af en almennyttig fond eller en kollektiv investeringsordning for institutionelle/professionelle investorer under FAIF-lovgivningen organiseret f.eks. som en SIKAV eller værdipapirfond, som investerer direkte i aktiverne.

Baggrunden for bestemmelsen i *stk. 2* er at sikre, at den berettigede enhed i sin løbende drift ikke er underlagt pengeinstitutts kontrol.

Begrebet væsentlig indflydelse anvendes frem for koncernforbundethed, da det ikke er muligt at adskille koncerndefinitionen i lovens §§ 5 a og 5 b og den identiske koncerndefinition i selskabsloven, jf. §§ 6 og 7 fra de regnskabsmæssige regler for koncernkonsolidering, da koncerndefinitionerne i loven og selskabsloven skal fortolkes i overensstemmelse med de internationale regnskabsstandarder.

Det betyder, at der kan forekomme situationer, hvor den berettigede enhed kan være koncernforbundet med pengeinstituttet, men hvor pengeinstituttet ikke udøver væsentlig indflydelse på den berettigede enhed. Det skyldes, at det ikke kan udelukkes, at et pengeinstitut, der ikke ejer stemmeberettigede egenkapitalinstrumenter og i øvrigt ikke kan udskifte ledelsen i den berettigede enhed, vil skulle konsolidere dets regnskab med den berettigede enhed, hvis pengeinstituttet har erhvervet en væsentlig del af den risiko, der er knyttet til de sekuritiserede instrumenter. F.eks. hvis pengeinstituttet har erhvervet den mest risikofyldte del af en horisontalt trancheret sekuritisering. Det ønskes ikke med loven at skabe usikkerhed for mulighederne for at sælge aktiver til en berettiget enhed ved at indføre et forbud mod koncerndannelse mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed, da koncerndannelse kan opstå i situationer, hvor pengeinstitutts eneste engagement i den berettigede enhed er en stor ejerandel af de sekuritiserede instrumenter. I så fald ville loven sætte begrænsninger for størrelsen af den ejerandel af de sekuritiserede instrumenter, som investorerne vil kunne have en interesse i at forpligte pengeinstituttet til at aftage aftaleretligt. Samtidigt ønskes der en hvis grad af uafhængighed mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed, selvom det må anerkendes, at det vil være praktisk umuligt at skabe fuldstændig uafhængighed, da etableringen af den berettigede enhed sker på pengeinstitutts initiativ. Med kravet om, at pengeinstituttet ikke må kunne udøve væsentlig indflydelse på den berettigede enhed sikres en vis uafhængighed og dermed at pengeinstituttet ikke kan yde direkte indflydelse på den berettigede enhed i tilfælde af, at der er modstridende interesser imellem investorer og pengeinstituttet i forhold til aktiver ejet af den berettigede enhed.

Bestemmelsen i *stk. 3* fastslår, at kravet i bestemmelsens *stk. 2* om, at selskaber koncernforbundet med pengeinstituttet ikke må udøve væsentlig indflydelse over den berettigede enhed, ikke gælder en situation hvor den berettigede enhed bliver koncernforbundet med pengeinstituttet som følge af en regnskabsmæssig konsolidering. Dette er fastslået, da der kan være tilfælde, hvor den berettigede enhed bliver koncernforbundet med pengeinstituttet, jf. bemærkningerne til *stk. 2* ovenfor.

Det følger endvidere af bestemmelsen, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan dispensere fra bestemmelsen i *stk. 2*, 1. pkt. Bestemmelsen er en snæver undtagelsesbestemmelse, der tiltænkes anvendt for at opretholde den finansielle stabilitet. Bestemmelsen giver Finanstilsynet hjemmel til konkret at dispensere fra betingelsen om, at pengeinstituttet ikke må udøve væsentlig indflydelse over den berettigede enhed. Bestemmelsen er blandt andet tiltænkt den situation, hvor den berettigede enhed er et andet pengeinstitut, et forsikringsselskab, en firmapensionskasse eller et formålsbestemt selskab, der er koncernforbundet med

et andet pengeinstitut, et forsikringsselskab eller en firmapensionskasse, hvor det andet pengeinstitut, forsikringsselskab eller firmapensionskasse er nødlidende, og hvor det sælgende pengeinstitut har tilbudt at erhverve det nødlidende andet pengeinstitut, forsikringsselskab eller firmapensionskasse. Bestemmelsen svarer til § 31, stk. 8, i værdipapirhandelsloven, hvorefter Finanstilsynet i særlige tilfælde kan undtage fra tilbudspligten. Finanstilsynets praksis for anvendelsen af § 31, stk. 8, i værdipapirhandelsloven vil finde tilsvarende anvendelse for bestemmelsen, herunder kravet til »nødlidende«.

Det følger af *stk. 4*, at Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, der har overtrådt forbuddet i stk. 1 eller stk. 2, 1. pkt., at træffe foranstaltninger inden for en nærmere fastsat frist, der sikrer, at pengeinstituttet ikke længere overtræder de pågældende bestemmelser. Får pengeinstituttet ikke gennemført lovliggørelsen inden for den fastsatte frist, vil Finanstilsynet efter omstændighederne kunne inddrage pengeinstituttets tilladelse til at føre et refinansieringsregister, jf. § 224, stk. 4, og politianmelde pengeinstituttet, jf. § 373, stk. 3.

Bestemmelsen svarer til §§ 225, 249, 350 m.fl.

Efter omstændighederne vil Finanstilsynet kunne inddrage pengeinstituttets tilladelse til at føre et refinansieringsregister og politianmelde pengeinstituttet for overtrædelse af stk. 1 eller 2, 1. pkt., selvom Finanstilsynet ikke har givet pengeinstituttet et påbud efter stk. 4, jf. § 224, stk. 4 og § 373, stk. 2.

Det følger af *stk. 5*, at der stilles krav om, at værdipapirer fra den berettigede enhed udstedt med sikkerhed i aktiver i et register skal have en stykstørrelse på minimum 100.000 euro.

Minimumsgrænsen på 100.000 euro afspejler en vurdering af, at sekuritiserede værdipapirer, som er udstedt med sikkerhed i en pulje af lån, i udgangspunktet er meget komplekse og forbundet med en risiko at investere i, hvorved disse værdipapirer er egnede for investorer, der har en professionel viden om værdipapirmarkedet. Derimod bør detailinvestorer kun investere i disse værdipapirer, hvis investorerne er bevidste om kompleksiteten i produktet og de risici, der implicit er knyttet til produktet.

Minimumsgrænsen på 100.000 euro svarer til en undtagelse til prospektpligten i prospektdirektivets art. 3, stk. 2, litra d), som er implementeret i § 13, stk. 1, nr. 4, i bekendtgørelse nr. 643 af 19. juni 2012 om prospekter for værdipapirer, der optages til handel på et reguleret marked, og ved offentlige udbud af værdipapirer over 5.000.000 euro.

Detailinvestorer er i dag beskyttet af reglerne i bekendtgørelse nr. 768 af 27. juni 2011 om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel.

Efter disse regler kan en investor ikke købe komplekse produkter uden rådgivning. Det betyder, at en investor ikke kan købe disse værdipapirer via netbanken. Derimod skal værdipapirhandlere foretage en hensigtsmæssigheds- eller egnethedstest, hvis en detailinvestor ønsker at erhverve et komplekst værdipapir. Det gælder, uanset hvilken stykstørrelse værdipapiret udbydes i. Se også alm. bemærkninger 2.1.3.

§ 152 I

Bestemmelsen skal sikre, at investorer, der har lidt et tab som følge af misvisende eller mangelfulde oplysninger i prospektet eller tilsvarende udbudsmateriale om aktiverne, der ligger til grund for udstedelsen, har mulighed for at sagsøge både pengeinstituttet og den berettigede enhed på trods af, at den berettigede enhed teknisk set er udsteder.

Med bestemmelsen bliver pengeinstituttet i tilfælde, hvor pengeinstituttet via refinansieringsregisteret sælger aktiver til en berettiget enhed, der udsteder værdipapirer med sikkerhed i aktiverne, ansvarlig for beskrivelserne disse aktiver i prospektet eller tilsvarende udbudsmateriale.

Bestemmelsen ændrer ikke ved, at pengeinstituttet også kan være ansvarligt for andre dele af prospektet men præciserer et specifikt ansvar i forbindelse med beskrivelsen af aktiverne.

I situationen hvor flere pengeinstitutter via refinansieringsregistre sælger aktiver til en berettiget enhed, der udsteder værdipapirer med sikkerhed i de solgte aktiver, kan det enkelte pengeinstitut alene gøres

ansvarlig for mangler ved beskrivelsen af de aktiver, som pengeinstituttet selv har solgt. Der opstår således ikke en fælles lovbestemt hæftelse for det enkelte pengeinstitut som følge af eventuelle erstatningspådragende mangler ved beskrivelsen af de andre pengeinstitutters solgte aktiver.

Finanstilsynet skal i forbindelse med godkendelse af prospekter påse, om de formelle betingelser er opfyldt, dvs. om de oplysninger der kræves i prospektforordningen, er indeholdt i prospektet, herunder at de ansvarlige angives i prospektet, samt at disse har underskrevet en særlig erklæring herom.

Finanstilsynet vil som følge af den materielle regel, der indføres med denne bestemmelse, påse om pengeinstituttet er angivet som ansvarlig for de dele af prospektet, der beskriver de aktiver, som pengeinstituttet via refinansieringsregisteret har solgt til den berettigede enhed, og om pengeinstituttet har underskrevet erklæringen. Finanstilsynet kan ikke godkende prospektet, hvis disse betingelser ikke overholdes.

Bestemmelsen finder også anvendelse i de tilfælde, hvor der ikke skal udarbejdes et prospekt, men tilsvarende udbudsmateriale. Her har Finanstilsynet dog ikke samme mulighed for at føre kontrol med bestemmelsens overholdelse, hvorfor pengeinstituttet kan komme i en situation, hvor den berettigede enhed udarbejder udbudsmateriale uden at pengeinstituttet har haft lejlighed til at gennemgå det og erklære sig ansvarlig for indholdet. Dette vil ikke blive fanget af den kontrol, som Finanstilsynet fører med prospekter. I de situationer vil pengeinstituttet ikke være ansvarlig for udbudsmaterialets indhold, herunder beskrivelsen af de solgte aktiver. Det understøttes endvidere af, at pengeinstituttet ikke i disse situationer vil have underskrevet en ansvarserklæring. I relation til overtrædelser af § 152 l, vil Finanstilsynet kun have mulighed for at inddrage pengeinstituttets tilladelse til at oprette et refinansieringsregister, jf. § 224, stk. 4, hvis Finanstilsynet bliver opmærksom på, at pengeinstituttet bevidst har undladt at påtage sig ansvaret for beskrivelsen af de solgte aktiver i prospektet eller det tilsvarende udbudsmateriale, da det vil blive betragtet som en grov overtrædelse af § 152 l.

§ 152 m

For værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked, er udsteder forpligtet til hurtigst muligt at offentliggøre intern viden, jf. § 34, stk. 2, jf. § 27 i værdipapirhandelsloven. Det er som følge af markeds-misbrugsdirektivet og den kommende markedsmisbrugsforordning ikke muligt at lade pengeinstituttet påtage sig udsteders løbende oplysningsforpligtelse, da denne kun kan opfyldes af udsteder. Imidlertid er det pengeinstituttet, der administrerer aktiverne, der er i besiddelse af de informationer om aktiverne, der potentielt vil kunne betragtes som intern viden, jf. § 34, stk. 2, i værdipapirhandelsloven. Det er derfor nødvendigt at fastsætte i *stk. 1*, at pengeinstituttet løbende videregiver den information om aktiverne, der potentielt vil kunne betragtes som intern viden, benævnt »væsentlig viden«. Væsentlig viden vil således ikke kun indeholde intern viden, men også al anden information om aktiverne, der potentielt vil kunne betragtes som intern viden. Bestemmelsen ændrer ikke ved, at det er udsteder, der er ansvarlig for opfyldelsen af § 27 i værdipapirhandelsloven, men pengeinstituttet vil kunne ifalde strafansvar for manglende opfyldelse af nærværende bestemmelse, ligesom gentagne eller grove overtrædelser vil kunne føre til, at pengeinstituttet mister dets tilladelse til at føre et refinansieringsregister. Endvidere vil et eventuelt civilretligt ansvar ikke kunne udelukkes. Bestemmelsen tiltænkes opfyldt i praksis ved, at pengeinstituttet løbende videregiver en større informationsmængde til den berettigede enhed, der kan frasortere de oplysninger, der ikke er intern viden, og offentliggøre de oplysninger, der er intern viden i overensstemmelse med § 27 i værdipapirhandelsloven, efter den berettigede enheds egen vurdering. Hurtigst muligt skal i øvrigt i denne bestemmelse forstås på samme måde som hurtigst muligt i § 27, stk. 1, i værdipapirhandelsloven.

Det følger af *stk. 2*, at Finanstilsynet har mulighed for at fastsætte nærmere regler om pengeinstitutters videregivelse af væsentlig viden, herunder om krav til indsamlingen, omfanget og kvaliteten af oplysning-

gerne, procedurerne for videregivelse, herunder pengeinstituttets hemmeligholdelse af væsentlig viden indtil en eventuel offentliggørelse er foretaget af udsteder.

§ 152 n

Det følger af *stk. 1*, at en aftale om salg af aktiver omfattet af § 152 p, stk. 1, indgået mellem et pengeinstitut som sælger og en berettiget enhed som køber, hvor aktiverne indføres i refinansieringsregisteret, udgør en overdragelse til eje (salg).

Aftalen kan ikke omkvalificeres, som en overdragelse til sikkerhed herunder hverken i relation til sikringsakt eller omstødelse, når aktiverne er indført i refinansieringsregisteret. Dette gælder også for det tilfælde, at aktiverne efterfølgende tages ud af refinansieringsregisteret, jf. § 152 t, og overdragelsen sikres i henhold til de almindelige sikringsakter.

I tilfælde af salg af leasingkontrakter med tilknyttede aktiver skal den berettigede enhed respektere den kontrakt, der er indgået mellem leasinggiver og leasingtager, og kan således ikke disponere over eventuelle tilknyttede aktiver, så længe kontrakten løber.

Da aktiverne er overdraget til eje, kan pengeinstituttets kreditorer ikke søge sig fyldestgjort, herunder foretage udlæg, i aktiver registreret i refinansieringsregisteret. Endvidere kan salget ikke omstødes efter konkurslovens §§ 67 eller 70, da der ikke er tale om betaling af gæld men om salg af aktiver til eje. Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at konkurslovens øvrige bestemmelser kan finde anvendelse. Der vil således kunne ske omstødelse efter konkurslovens §§ 64 eller 74, hvis der f.eks. sker et salg af et aktiv til en pris, der klart står i misforhold til det solgte aktivs værdi, herunder set i forhold til pengeinstituttets øvrige omstændigheder.

Har pengeinstituttets kreditorer foretaget udlæg i instituttets lån, kreditter og leasingkontrakter med medfølgende aktiver forud for salget heraf via et refinansieringsregister, vil pengeinstituttet alene kunne sælge aktiverne med respekt for udlægget.

Bestemmelsen regulerer derimod ikke aftaleerhververs rettigheder, dvs. pengeinstituttets kunder og andre tredjemænd. Aftaleerhververe vil derfor efter almindeligt gældende regler, herunder kravet om god tro, kunne støtte ret på pengeinstituttets tilsyneladende ret til at disponere over aktiver i finansieringsregisteret, det gælder f.eks. i forhold til overdragelse af panterrettigheder, som pengeinstituttet ifølge tingbogen er berettiget til. Bestemmelsen regulerer heller ikke den berettigede enheds eventuelle kreditorers muligheder for at søge fyldestgørelse i aktiverne i registeret.

Pengeinstituttets salg af aktiver til en berettiget enhed er en overdragelse til eje, og den berettigede enheds eventuelle kreditorer vil derfor efter overdragelsen have mulighed for at søge fyldestgørelse i aktiverne i registeret.

Det følger af *stk. 2*, at den berettigede enheds ret til aktiverne i refinansieringsregisteret i forhold til pengeinstituttets kreditorer ikke kræver iagttagelse af yderligere sikringsakter ud over indførslen i refinansieringsregisteret.

Bestemmelsen indebærer, at der ikke skal gives meddelelse efter gældsbrevslovens § 31 til de låntagere, hvis lån indføres i registeret og sekuritiseres, ligesom der ikke skal foretages tinglysning for tinglyste sikkerheder, der indføres i registeret.

Indførelse af et aktiv i refinansieringsregisteret vil imidlertid være uden betydning for låntagerne og andre aftaleerhververe. Der vil således alene være tale om en sikringsakt i forhold til overdragerens (pengeinstituttets) kreditorer. Se nærmere herom i pkt. 2.1.1.3. i de almindelige bemærkninger. Spørgsmålet om aftaleerhververs rettigheder reguleres af bestemmelsens stk. 4, 5 og 6.

Det følger af *stk. 3*, at aktiver i refinansieringsregisteret tilhører den berettigede enhed og derfor skal holdes adskilt fra pengeinstituttets aktiver. Det betyder, at renter og afdrag på de til den berettigede enhed

solgte lån og leasingkontrakter indbetalt til pengeinstituttet straks skal overføres til en konto tilhørende den berettigede enhed. Med straks menes som minimum dagligt.

Kontoen tilhørende den berettigede enhed kan være oprettet i det pengeinstitut, der har solgt aktiverne, eller i et andet pengeinstitut. Hvis den berettigede enhed har valgt at placere renter og afdrag på en konto i det pengeinstitut, der har solgt aktiverne, vil enheden i forhold til sit eventuelle krav på indeståendet i tilfælde af pengeinstituttets konkurs ikke være stillet bedre end andre kontohavere.

Det følger af *stk. 4*, at pengeinstituttet fortsætter med at administrere aktiverne i forhold til lån- og leasingtagere og andre tredjemænd, herunder skattemyndigheder. Som andre tredjemænd anses kautionister, pantsættere, offentlige myndigheder mv. Kravene til administrationen fastlægges i en aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed. Det vil således typisk skulle aftales mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed, om og i hvilket omfang pengeinstituttet f.eks. har bemyndigelse til at hæve og sænke renten eller bevillige henstand for afdrag på lån og kreditter i refinansieringsregisteret, og om pengeinstituttet har bemyndigelse til f.eks. at forlænge en leasingaftale eller sælge det aktiv, der ligger til grund for aftalen, når denne udløber, eller om det skal aftales med den berettigede enhed.

Pengeinstituttet vil således fortsat være legitimeret til at forestå administrationen af kundeforholdet og den løbende kundekontakt, selv om aktiverne er indført i refinansieringsregisteret, idet lån- og leasingtagerne ikke vil modtage meddelelse om salget. Låntagerne vil, så længe der ikke er givet meddelelse om andet, derfor fortsat kunne betale med frigørende virkning til pengeinstituttet, hvilket også er i overensstemmelse med princippet i gældslovens § 29, idet en indførelse i refinansieringsregisteret som anført ikke vil fratage bankens betalingslegitimation. Leasingtagere vil også opretholde alle deres kontraktmæssige rettigheder overfor pengeinstituttet på trods af, at det er den berettigede enhed, der ejer leasingkontrakten, og uanset om der i forbindelse med salg af kontrakten tillige er sket salg af det aktiv, der knytter sig til aftalen.

Som følge af ovenstående vil rådgivningsforpligtelsen også forsat være hos pengeinstituttet og ikke blive overdraget i forbindelse med indførsel af et aktiv i et refinansieringsregister.

Der vil i forhold til sikkerheder heller ikke blive foretaget tinglysninger eller iagttaget andre sikringsakter, der har til formål at fratage pengeinstituttets legitimation. Det samme gælder for aktiver tilknyttet leasingkontrakter som f.eks. køretøjer, hvor der ikke skal ske en omregistrering i bilregisteret, jf. alm. bemærkninger afsnit 2.1.1.3.

Pengeinstituttet fremstår således over for låntager fortsat som berettiget til at råde over aktiverne i forhold til låntager og tredjemænd, herunder til at modtage betaling med frigørende virkning i pengeinstituttet.

Aftaleerhververe i god tro vil endvidere i overensstemmelse med principperne i gældslovens § 31 kunne støtte ret på pengeinstituttets tilsyneladende ret til at disponere over aktiver, uanset om de er indført i refinansieringsregisteret, f.eks. salget af rettigheder i forhold til lån ydet af pengeinstituttet eller overdragelse af panterettigheder, som pengeinstituttet ifølge tingbogen er berettiget til. Der vil ikke bestå en undersøgelsespligt for aftaleerhververe i forhold til oplysningerne i registeret, men aftaleerhververne vil ud fra en konkret vurdering kunne anses for at være i ond tro. I disse situationer vil aftaleerhververen ikke vinde ret i tilfælde af bankens overdragelse af et lån mv., der er indført i et refinansieringsregister.

I det tilfælde, hvor registeret ophører med at eksistere, jf. også § 152 t, er pengeinstituttet ikke længere forpligtet til at administrere aktiver. I så fald må den berettigede enheds ret sikres ved iagttagelse af de almindelige sikringsakter og registreringer, ligesom der må gives meddelelse til de berørte kunder.

I forhold til skattemyndighederne fremstår pengeinstituttet som ejer af aktivet. Det indebærer, at skattemyndighederne kan opkræve eventuelle skatter med tilknyttede renter mv. hos pengeinstituttet og udbetale eventuel overskydende skat med tilknyttede renter mv. til pengeinstituttet. Skattemyndighedernes

eventuelle kreditorfølgning vedrørende det overdragne aktiv rettes mod pengeinstituttet, medmindre pengeinstituttet beviser, at en anden er ejer af aktivet.

Er det overdragne aktiv en leasingkontrakt vedrørende en bil, hvoraf der er beregnet forholdsmæssig registreringsafgift efter § 3 b i registreringsafgiftsloven, vil skattemyndighederne kunne holde sig til pengeinstituttet ved administration af leasingforholdet. Er det overdragne aktiv et registreret køretøj, vil ejerskiftet ikke skulle registreres i Køretøjsregisteret.

Det følger af *stk. 5*, at låntageres og andre tredjemænds adgang til at gøre indsigelser gældende vedrørende aktiverne i refinansieringsregisteret eller foretage modregning ikke ændres af indførslen af et aktiv i refinansieringsregisteret. Bestemmelsen er en konsekvens af, at låntager ikke bør berøres af det forhold, at et aktiv indføres i registeret, jf. *stk. 4*. Kundernes mulighed for modregning vil således være den samme som den var i det tilfælde, at deres lån ikke var indført i registeret, og der ændres således heller ikke på kundernes mulighed for at fraskrive sig muligheden for modregning.

Med bestemmelsen sikres det således, at låntager, selvom der ikke længere er gensidighed mellem de to fordringer, der ønskes foretaget modregning med, fortsat vil kunne foretage modregning. I de tilfælde hvor kunden ikke har kendskab til indførelsen af et lån i et refinansieringsregister, vil modregningen kunne foregå overfor pengeinstituttet i samme omfang, som hvis alle kundens/låntagers engagementer fortsat var i pengeinstituttet. Modregningsadgangen vil også bestå i de tilfælde, hvor kunden bliver gjort bekendt med, at lånet er solgt til en berettiget enhed, som følge af at der træffes beslutning om afvikling, jf. 2. pkt. Det følger endvidere af 2. pkt., at hvis låntager ville have haft en udvidet modregningsret i forhold til pengeinstituttet, jf. konkurslovens § 42, så vil låntager også have dette overfor den berettigede enhed. Det er i den forbindelse et krav, at de øvrige betingelser for at foretage modregning efter § 42 er opfyldt. Udover konkurssituationen vil modregning også kunne finde sted i de øvrige afviklingssituationer, som følger af § 152 w, *stk. 1*, forudsat at de øvrige betingelser for modregning er opfyldt.

Adgangen til at foretage modregning ophører, når der er foretaget udbetaling fra Garantifonden for indskydere og investorer. I det tilfælde, hvor indskydergarantifonden har udbetalt et beløb, er den ene fordring således ophørt med at tilhøre låntager, hvorfor der ikke længere kan tales om, at der er adgang til modregning i forhold til låntageren. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.1.2 vedrørende Garantifonden for indskydere og investorer dækningsomfang.

Endvidere ophører adgangen til at foretage modregning i de tilfælde, hvor afviklingen fører til en egentlig overladelse, hvor de relevante sikringsakter iagttages, jf. § 152 x, *stk. 2*.

Konsekvensen af bestemmelsens 1. pkt. er, at den berettigede enhed bærer en risiko for modregning på lån og kreditter solgt via refinansieringsregisteret. Det vil være op til aftale mellem den berettigede enhed og pengeinstituttet at prissætte eller strukturere sig ud af, at der eksisterer denne risiko for den berettigede enhed i tilfælde af pengeinstituttets konkurs eller afvikling.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.1.2.

Det følger af *stk. 6*, at pengeinstituttet vil kunne foretage modregning overfor låntager, selvom et lån gennem indførelsen i et refinansieringsregister er solgt til en berettiget enhed. Hermed sikres det, at låneforholdets afvikling fortsættes uanfægtet, og at modregningen fortsat kan foretages – hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt – selvom der efter indførelsen i registeret ikke er gensidighed mellem fordringer.

Bestemmelsen sikrer hermed, at pengeinstituttet fortsat kan anvende lån registreret i refinansieringsregisteret til modregning i kunders indlånskonti.

I de tilfælde, hvor pengeinstituttet foretager modregning i en kundes indlånskonti til fordel for et lån, der er solgt til en berettiget enhed, følger det af bestemmelsens *stk. 3*, at sådanne midler straks vil skulle overføres til en konto tilhørende den berettigede enhed, jf. *stk. 3*.

Adgangen til at foretage modregning ophører, når der er foretaget udbetaling fra indskydergarantifonden. I det tilfælde, hvor indskydergarantifonden har udbetalt et beløb, er den ene fordring således ophørt

med at tilhøre låntager, hvorfor der ikke længere kan tales om, at der er adgang til modregning for låntageren. Endvidere ophører adgangen til at foretage modregning i de tilfælde, hvor afviklingen fører til en egentlig overladelse, hvor de relevante sikringsakter iagttages, jf. § 152 x, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.1.2.

Det følger af *stk. 7*, at hvis det ikke er muligt at identificere et aktiv i refinansieringsregisteret, skal aktivet anses for ikke at være indført i refinansieringsregisteret.

Der er ikke i bestemmelsen nærmere fastlagt et formelt beskrivelseskrav. Hvis det kan bevises, hvilke aktiver der er solgt til den berettigede enhed og indført i refinansieringsregisteret, har registreringen retsvirkninger som anført i denne § 152 n. Men er der derimod tvivl om identiteten af det indførte aktiv, betyder det, at indførslen ikke har retsvirkning.

Ifølge *stk. 8* kan aktiver alene slettes fra refinansieringsregisteret med den berettigede enheds samtykke. Bestemmelsen i *stk. 8* er ikke til hinder for, at den berettigede enhed på forhånd kan give samtykke til, at aktiver under visse betingelser kan tages ud af refinansieringsregisteret. Sådanne betingelser vil f.eks. kunne fremgå af den berettigede enheds købsaftale med pengeinstituttet. Datoen for sletningen skal indføres i registeret, jf. § 152 j, stk. 2.

§ 152 o

Det følger af *stk. 1*, at der fra den berettigede enheds side kan ske en overdragelse via pantsættelse eller salg af de via refinansieringsregisteret erhvervede rettigheder til andre. Det skal i praksis ske ved, at den berettigede enhed giver meddelelse til pengeinstituttet om, at rettighederne relateret til et aktiv skal overgå til en anden enhed, hvilket vil skulle indføres i registeret. I henhold til bestemmelsen skal den berettigede enheds overdragelse af aktiverne ske samlet. Det vil sige, at alle aktiver anført i et afsnit af refinansieringsregisteret, dvs. tilhørende samme refinansieringstransaktion, skal overdrages samlet.

Da en berettiget enhed som led i en refinansieringstransaktion løbende kan købe nye aktiver af pengeinstituttet, kan en berettiget enheds pantsætning af aktiver omfatte de til enhver tid registrerede aktiver i det relevante afsnit af refinansieringsregisteret.

Samlet salg af aktiverne kan alene ske til selskaber, der opfylder betingelserne for at være en berettiget enhed, jf. § 152 k, stk. 1. Der kan ikke foretages salg til andre. Skulle et sådant salg alligevel blive indført i refinansieringsregisteret, vil registrering af køberen i registeret ikke have retsvirkning, og salget vil ikke have gyldighed.

Der eksisterer ikke en tilsvarende begrænsning for den berettigede enheds pantsætning af aktiverne i registeret, da det er et sædvanligt element i en sekuritisering, at obligationsejerne får pant i de underliggende aktiver, hvorfor den potentielle kreds af obligationsejere ikke skal begrænses på denne måde.

Det følger af *stk. 2*, at begrænsningen i forhold til overdragelse af enkeltstående aktiver indført i refinansieringsregisteret, jf. *stk. 1*, ikke gælder ved overdragelser mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed. Bestemmelsen i *stk. 1*, forhindrer således ikke, at pengeinstituttet tilbagekøber aktiver indført i refinansieringsregisteret. For baggrund for behovet for sådanne dynamiske registre se de almindelige bemærkninger pkt. 2.1.1.2.

Det følger af *stk. 3*, at underretningen til pengeinstituttet skal indeholde meddelelse om overdragelse af aktiverne og anmodning om registrering af erhververen som berettiget enhed i tilfælde af et salg eller pantlover i tilfælde af en pantsætning.

Pengeinstituttet skal registrere pantsætningen hurtigst muligt som led i førelsen af refinansieringsregisteret.

Den berettigede enhed kan via den tilsynsførende, jf. § 152 s, eller anden tilknyttet tredjemand, jf. § 152 q, stk. 2, nr. 5, føre kontrol med, at pengeinstituttet har registreret overdragelsen af aktiverne inden for 7 dages fristen, således at overdragelsen ikke mister sin retsvirkning.

Panthaver i form af investorer i værdipapirer udstedt af f.eks. et formålsbestemt selskab har mulighed for at kontrollere registreringen via tredjemand omfattet af § 152 q, stk. 2, nr. 5.

Det følger af *stk. 4*, at hvis en berettiget enhed har overdraget aktiverne samlet, jf. *stk. 4*, til flere forskellige, går en senere erhverver forud, når pengeinstituttet først har fået underretning om overdragelsen til denne, og erhververen var i god tro ved underretningen.

§ 152 p

Det følger af *stk. 1*, at aktiver, der kan registreres i registeret, omfatter 1) lån og kreditter ydet til erhvervsmæssig virksomhed, 2) sikkerheder, støtterklæringer og kautioner for lån og kreditter omfattet af nr. 1, 3) derivater tilknyttet lån og kreditter omfattet af nr. 1, 4) leasingkontrakter og aktiver knyttet til disse kontrakter.

Lån og kreditter kan være ydet som negotiable eller simple fordringer. Aktiverne skal på tidspunktet for indførelse i refinansieringsregisteret opfylde kravene i *stk. 1* og *2*.

Lån og kreditter samt leasingaftaler m.v. ydet uden forbindelse til erhvervsmæssig virksomhed kan ikke anvendes. Hvis disse typer af lån eller kontrakter indføres i registeret, skal indførelsen anses som ugyldig.

Erhvervsvirksomheder omfatter juridiske personer, herunder selskaber, interessentskaber, kommanditselskaber, fonde, andelsselskaber og foreninger med begrænset ansvar (AMBA eller FMBA) og enkeltmandsvirksomheder.

Lån og kreditter til udenlandske låntagere og i udenlandsk valuta kan også anvendes.

Hvis en sikkerhed ligger til sikkerhed for flere fordringer, og ikke alle fordringer indføres i refinansieringsregisteret, kan pengeinstituttet og den berettigede enhed aftale den indbyrdes prioritetsstilling, medmindre der er aftalt en prioritetsstilling med pantsætter.

Derivater tilknyttet de enkelte lån i registeret kan også registreres i registeret. Ved et derivat forstås et finansielt instrument eller produkt, hvis værdi er afledt af prisudviklingen på et andet produkt som aktier eller valuta, eller af udviklingen i bestemte rentesatser. Derivater, der ikke har en tilknytning til specifikke erhvervslån eller kreditter i registeret, kan ikke indføres i registeret. Med tilknytning til specifikke lån menes, at betalingerne som pengeinstituttet modtager på det enkelte lån er bestemt af et derivat. Det kan f.eks. være en renteswap, der udveksler en variabel med en fast rente. Muligheden for at indføre derivater i registeret sikrer således bl.a., at pengestrømmene, der skal overføres til den berettigede enhed, svarer til de pengestrømme, som pengeinstituttet modtager fra kunden. Det kan i det tilfælde nævnes, at derivatet kan have været en forudsætning for, at pengeinstituttet har bevilget kunden netop dette lån, og i forbindelse med en eventuel afvikling af registeret vil kunden være stillet i en kompliceret situation, hvis et lån er videresolgt uden f.eks. en aftalt renteafdækning.

Det følger tillige af bestemmelsen, at leasingkontrakter ydet i forbindelse med erhvervsmæssig virksomhed og aktiver knyttet til disse kontrakter også kan sælges via refinansieringsregisteret. Muligheden for at sælge leasingkontrakter er inkluderet, da leasingkontrakter giver et relativt stabilt afkast og ofte er tilknyttet aktiver med en høj værdi. Det kan således være en attraktiv sikkerhed for udstedelse af værdipapirer.

Registrering af en leasingkontrakt i refinansieringsregisteret beskytter, som ved lån og kreditter, den berettigede enheds ret til de solgte pengestrømme mod bankens øvrige kreditorer i tilfælde af pengeinstituttets konkurs.

Det er en forudsætning for betalinger af pengestrømmene på en leasingkontrakt, at leasingtager har adgang til det leasede aktiv. Den berettigede enhed kan derfor vælge også at købe aktivet for at skabe størst mulig sikkerhed for at opretholde de købte pengestrømme i tilfælde af pengeinstituttets konkurs. Salg af en leasingkontrakt via registeret kan derfor inkludere salget af det leasede aktiv. For så vidt angår salg af

leasingkontrakter med et tilknyttet aktiv i form af køretøjer, skal der ikke ske omregistrering af køretøjer i Køretøjsregisteret eller Bilbogen, jf. alm. bemærkninger afsnit 2.1.1.3.

I tilfælde af, at pengeinstituttet kun sælger leasingkontrakten og de deraf følgende pengestrømme, vil pengeinstituttet fortsat være ejer af det aktiv, der ligger til grund for leasingkontrakten. Det indebærer, at aktivet i forbindelse med et pengeinstituts eventuelle konkurs som udgangspunkt vil indgå i opgørelsen over konkursboets aktiver. Der er således ikke sikkerhed for, at konkursboet respekterer leasingtagers kontraktmæssige ret til at disponere over det aktiv, der ligger til grund for leasingkontrakten. Den berettigede enhed må derfor vurdere, om der skal stilles sikkerhed for aktivet med henblik på at sikre leasingtagers kontraktmæssige ret til at disponere over det, herunder om der skal tinglyses pant i aktivet. Herved vil den berettigede enhed få en separatiststilling i konkursboet for aktivets værdi.

Det er alene de rettigheder i forhold til lån eller kreditter, som består på tidspunktet for salget, som overtages. Det betyder f.eks. i relation til kassekreditter, at det alene er det aktuelle træk med eventuel tilhørende sikkerhed, der sælges og indføres i registeret. Kundens rettigheder i forhold til yderligere træk på en kassekreditkontrakt og pengeinstituttets forpligtigelser i denne henseende påhviler således fortsat pengeinstituttet, jf. alm. bemærkninger pkt. 2.1.1.3.

Ifølge *stk. 2* kan aktiver indføres i refinansieringsregisteret, medmindre pengeinstituttet og låntager eller anden tredjemand, f.eks. en kautionist for det pågældende lån, har indgået en skriftlig aftale om, at aktivet ikke kan overdrages.

Bestemmelsen indebærer, at aftalte begrænsninger i adgangen til at overdrage aktiverne kræver skriftlighed. Om betydningen i forhold til allerede indgåede aftaler i relation til lån og kreditter etableret inden lovens ikrafttræden henvises der til bemærkningerne til lovforslagets § 5, stk. 3.

Et lån, der indgår i et SDO-register, kan ikke samtidig registreres i et refinansieringsregister. Hvis disse typer af lån indføres i registeret, skal indførelsen anses som ugyldig.

§ 152 q

Bestemmelsen i *stk. 1* skal sikre, at der ikke uberettiget videregives eller anvendes fortrolige oplysninger om aktiverne eller kundeforholdene bag. Dvs. både de oplysninger, der indgår i selve refinansieringsregisteret, og de oplysninger, der ikke indgår i selve registeret, men som knytter sig til aktivets bagvedliggende kundeforhold, er omfattet af beskyttelsen.

Bestemmelsen supplerer § 117 i lov om finansiel virksomhed, som indeholder et generelt forbud mod uberettiget videregivelse og udnyttelse af fortrolige oplysninger, idet der gives mulighed for uden samtykke fra den enkelte kunde at fravige § 117 i lov om finansiel virksomhed, således at oplysninger, der kan videregives eller udnyttes oplysninger, hvis det er nødvendigt for varetagelse af opgaver i forbindelse med refinansieringstransaktionen, administration af aktiverne eller refinansieringsregisteret. Bestemmelsen svarer til den supplerende tavshedsbestemmelse for SDO-registre i § 120 b.

Ved fortrolige oplysninger forstås som udgangspunkt alle oplysninger registreret i refinansieringsregisteret, jf. § 152 j, og alle oplysninger vedrørende det bagvedliggende kundeforhold. Såfremt oplysningerne er offentligt tilgængelige, kan disse ikke anses for fortrolige og omfattes derfor ikke af tavshedspligtsbestemmelsen. Spørgsmålet om, hvorvidt offentligt tilgængelige oplysninger kan videregives, skal derfor afgøres efter andre regler, herunder reglen i lov om finansiel virksomhed § 43, om redelig forretningsskik og god praksis.

Fortrolige oplysninger om de aktiver, der indføres i refinansieringsregisteret er undergivet ubetinget tavshed over for uvedkommende under ansvar efter §§ 152, 152 a og 152 c-f i straffeloven.

Bestemmelsen åbner udelukkende mulighed for, at der kan videregives og udnyttes oplysninger, som konkret er nødvendige for varetagelse af opgaver i forbindelse med refinansieringstransaktionen, administration af aktiverne eller refinansieringsregisteret. Videregivelse kan bl.a. ske til de i stk. 2, nr. 1-8,

nævnte personer og juridiske enheder. Herudover vil de almindelige videregivelsesregler i lov om finansiel virksomhed § 117 ff. finde anvendelse.

Et eksempel på nødvendig varetagelse af opgaver i forbindelse med en refinansieringstransaktion er, at den tilsynsførende, jf. § 152 r eller en anden tredjemand, der handler på vegne af den berettigede enhed, skal have adgang til alle bankens oplysninger om kundeforhold i forhold til lån solgt til refinansieringsregisteret for at kunne kontrollere, om kvaliteten af lånet lever op til de fastlagte betingelser, samt om pengeinstituttet har fulgt de procedurer, der er aftalt i købsaftalen mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed. Omfanget af nødvendige oplysninger, der skal videregives, vil kunne variere fra lån til lån.

I tilfælde af tvivl om, hvorvidt videregivelsen er nødvendig, vil det være op til pengeinstituttet at godtgøre, at den konkrete videregivelse har været nødvendig for varetagelse af opgaver i forbindelse med refinansieringstransaktionen, administration af aktiverne eller refinansieringsregisteret.

Bestemmelsen supplerer de generelle regler i persondataloven om behandling af oplysninger om fysiske personer herunder om videregivelse, samkøring og registrering.

Den udveksling af personhenførbare oplysninger, som bestemmelsen åbner mulighed for, vurderes at kunne finde sted inden for rammerne af persondataloven og databeskyttelsesdirektivet. Således vurderes det, at videregivelsen er nødvendig for, at de i stk. 2 nævnte personer, som der videregives oplysninger til, kan varetage sine berettigede interesser i forbindelse med varetagelse af opgaver i forbindelse med refinansieringstransaktionen, administration af aktiverne eller førelsen af refinansieringsregisteret. Det er ligeledes vurderingen, at hensynet til den person, hvis oplysninger udveksles, ikke overstiger virksomhedernes interesse i at oplysningerne kan videregives. Der er ved denne vurdering lagt vægt på, at der er tale om videregivelse til en begrænset personkreds, samt at videregivelsen medvirker til etableringen af et system, der vil gøre det lettere for de erhvervsdrivende, hvis oplysninger videregives, at få adgang til finansiering.

Det følger af *stk. 2* hvilke persongrupper og juridiske enheder, hvortil videregivelse altid vil være berettiget, hvis videregivelsen er nødvendig for at varetage de pågældendes opgaver i forbindelse med en refinansieringstransaktion eller administration af aktiverne eller refinansieringsregisteret, jf. *stk. 1*. Persongruppen er en anden end persongruppen efter § 117, da der er en række særlige aktører, der er knyttet til refinansieringstransaktioner. Administration af aktiverne eller refinansieringsregisteret vil typisk være relevant, hvor pengeinstituttet begæres eller erklæres konkurs, afvikles i regi af Finansiell Stabilitet A/S eller mister sin tilladelse til at føre et refinansieringsregister.

Tredjemænd underlagt tavshedspligt kan være revisorer, der i henhold til aftale har accepteret at udføre visse kontroller på vegne af den berettigede enhed eller dennes kreditorer.

Det forhold, at de i bestemmelsen nævnte persongrupper og juridiske enheder berettiget kan få adgang til oplysningerne omfattet af tavshedspligtsbestemmelsen, betyder ikke, at alle oplysninger frit kan udveksles mellem disse. Oplysninger kan kun udveksles inden for en virksomhed, hvis udvekslingen også der er berettiget.

Den berettigede enhed har ikke adgang til refinansieringsregisteret. I praksis vil det ofte være aftalt, at den berettigede enhed og investorerne (obligationsejerne) får adgang til anonymiserede data til brug for vurdering af en transaktion. Den berettigede enhed kan bede en til registeret tilknyttet tredjemand om f.eks. at kontrollere, at de anonymiserede data stemmer overens med de faktiske data i registeret, jf. også § 152 q, *stk. 2*, nr. 5.

Det følger af *stk. 3*, at den, der modtager fortrolige oplysninger fra refinansieringsregisteret efter *stk. 2*, er omfattet af tavshedspligt. Dette gælder også for vedkommendes opdragsgiver. Eksempelvis vil tredjemand, der handler på vegne af den berettigede enhed, ikke berettiget kunne videregive oplysningerne fra refinansieringsregisteret til den berettigede enhed.

Bestemmelsen indebærer, at den særlige tavshedspligt efter § 152 q følger oplysningerne og ikke modtageren. Bestemmelsen har betydning i de situationer, hvor modtageren af oplysninger ikke i forvejen er pålagt tavshedspligt i medfør af den finansielle lovgivning. Dvs. at § 152 q supplerer den generelle bestemmelse i § 117 i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen indebærer ikke indskrænkninger i grundlæggende principper indenfor retsplejen. Bestemmelsen har derfor bl.a. ingen indflydelse på en forsvarers ret til at blive gjort bekendt med sagens materiale.

§ 152 r

Det følger af *stk. 1*, at den berettigede enhed skal udpege en uafhængig tilsynsførende for refinansieringstransaktionen. Den tilsynsførende kan være en fysisk eller en juridisk person. Med uafhængig menes som minimum, at den tilsynsførende ikke kan være ansat i eller modtage sit løbende vederlag af det pengeinstitut, der fører registeret. Dette er dog ikke til hinder for, at pengeinstituttet kan betale den tilsynsførende de initialomkostninger, der vil være, før aktiverne er solgt til en berettiget enhed.

Yderligere specificering af dokumentationen for den tilsynsførendes uafhængighed fastsættes af Finanstilsynet, jf. *stk. 4*. Den tilsynsførende skal registreres af Finanstilsynet.

En tilsynsførende kan være tilsynsførende på flere refinansieringstransaktioner. Den tilsynsførende vil dog skulle registreres hos Finanstilsynet ved hver transaktion.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at den tilsynsførende også kan fungere som uafhængig revisor af pengeinstituttets eller den berettigede enheds øvrige forhold, idet den tilsynsførende varetager en kontrolfunktion, der indebærer, at den tilsynsførende skal rapportere fejl og mangler, men ikke har et ledelsesmæssigt ansvar for førelsen af refinansieringsregisteret. Revisoren kommer således ikke i konflikt med revisorlovgivningens uafhængighedsregler i denne situation.

Tilstedeværelsen af en tilsynsførende er ikke til hinder for, at den berettigede enhed kan udpege en tredjemand til at udføre supplerende opgaver i relation til en refinansieringstransaktion. Det kan f.eks. være opgaver i relation til kontrol af registeret ud over hvad der er aftalt med den tilsynsførende. Det kan f.eks. være opgaver i forhold til at kontrollere kvaliteten af lånene eller pengeinstituttets servicering af kunderne i forhold til kriterier, der er sat op i købsaftalen mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed. Det kan dog også aftales at sådanne supplerende opgaver varetages af den tilsynsførende. Denne eventuelle tredjemand vil have samme adgang til informationer vedrørende registeret som den tilsynsførende, jf. § 152 q.

Det følger af *stk. 2*, at Finanstilsynet træffer beslutning om registrering af en tilsynsførende, når de har modtaget tilstrækkelig dokumentation for, at den tilsynsførende lever op til de specificerede krav.

Det følger af betingelsen i nr. 1, at den tilsynsførende skal være kompetent til løbende at kontrollere, at pengeinstituttet registrerer aktiverne korrekt i registeret

Det følger af betingelsen i nr. 2, at den tilsynsførende skal være kompetent til at kontrollere, om lån, kreditter og leasingaftaler eksisterer, og at de relevante sikringsakter er foretaget,

Det følger af betingelsen i nr. 3, at den tilsynsførende skal være i stand til at håndtere følsomme personoplysninger og fortrolig information, herunder intern viden.

Det følger af betingelsen i nr. 4, at den tilsynsførende har tegnet en ansvarsforsikring, der dækker aktiviteterne beskrevet i § 152 s.

Det forventes, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om krav til dokumentation jf. *stk. 4*.

Det følger af *stk. 3*, at den tilsynsførende alene er erstatningsansvarlig over for pengeinstituttet og den berettigede enhed eller dennes kreditorer i tilfælde af tab som følge af grov uagtsomhed eller forsæt.

Det følger af *stk. 4*, at Finanstilsynet har mulighed for at fastsætte nærmere regler om dokumentation for opfyldelse af kravene i *stk. 2*.

§ 152 s

Det følger af *stk. 1*, at den tilsynsførende skal føre tilsyn med, at registeret føres i overensstemmelse med § 152 j, *stk. 1-3*, samt regler udstedt i medfør af *stk. 5* og § 152 k, *stk. 1-3*, og 152 p, *stk. 1*.

Bestemmelsen i *stk. 2* indeholder eksempler på den tilsynsførendes kontrolopgaver.

Det følger af betingelsen i nr. 1, at den tilsynsførende skal kontrollere, at refinansieringsregisteret indeholder de nødvendige informationer om aktiverne, jf. § 152 j, *stk. 1, 2* og regler udstedt efter *stk. 5*,

Det følger af betingelsen i nr. 2, at den tilsynsførende skal kontrollere, at indførslen af aktiverne er korrekt.

Det følger af betingelsen i nr. 3, at den tilsynsførende skal kontrollere, at lån, kreditter og leasingkontrakter eksisterer, og at de relevante sikringsakter er foretaget.

I praksis kan kontrollen tage form af stikprøvekontrol blandt lånene og kontrakterne i registeret. Stikprøvekontrollen skal omfatte kontrol af lånedokumenter og tilknyttet pant, samt leasingkontrakterne. Omfanget af stikprøvekontrollen aftales mellem den berettigede enhed og den tilsynsførende.

Stikprøvekontrollen kan baseres på oplysninger, som pengeinstituttet stiller til rådighed for den tilsynsførende og offentligt tilgængelige oplysninger som f.eks. tingbogen, og skal ikke medføre, at den tilsynsførende kontakter pengeinstituttets kunder.

Det følger af *stk. 3*, at den tilsynsførende skal føre tilsyn med, at pengeinstituttet fører refinansieringsregisteret behørigt, og skal underrette den berettigede enhed og Finanstilsynet om omstændigheder, der indikerer, at dette ikke er tilfældet.

Finanstilsynet kan på baggrund af en underretning fra den tilsynsførende inddrage et pengeinstituts tilladelse til at føre et register, jf. lovforslagets § 1, nr. 56, (§ 224, *stk. 4*, i lov om finansiel virksomhed). Finanstilsynets eventuelle beslutning om at inddrage et pengeinstituts tilladelse til at føre et register vil bero på en konkret vurdering.

Det følger af *stk. 4*, at den tilsynsførende har adgang til alle oplysninger vedrørende aktiverne i refinansieringsregisteret, herunder alle øvrige oplysninger om de kundeforhold, lånene i registeret vedrører.

§ 152 t

Hvis de berettigede enheder og eventuelle panthavere i henhold til refinansieringsregisteret giver samtykke, kan refinansieringsregisteret nedlægges. Meddelelse om nedlæggelse skal gives til Finanstilsynet.

Bestemmelsen skal sikre, at det er muligt for pengeinstituttet at nedlægge registeret, når der ikke længere er nogle berettigede enheder eller panthavere, der har en interesse i aktiver, der er eller har været indført i registeret, f.eks. fordi alle aktiver i registeret er blevet indfriet.

De enkelte aktiver i refinansieringsregisteret vil efter en nedlæggelse kunne overdrages og pantsættes særskilt. I den forbindelse vil de almindelige sikringsakter, der følger af bl.a. gældsbrevsloven og tinglysningsloven, finde anvendelse.

§ 152 u

Bestemmelsen indebærer, at et pengeinstitut, der overtager et andet pengeinstitut, også overtager førelsen af refinansieringsregisteret og det overdragende pengeinstituts forpligtelser over for den berettigede enhed. Der er her tale om en situation iværksat efter bestemmelserne i Lov om finansiel stabilitet kapitel 4 c. Overdragelsen af registeret kræver godkendelse fra Finanstilsynet, jf. 152 i. Med ikke-efterstillede forpligtelser henvises til de passiver, der overtages af et andet pengeinstitut i forbindelse med afviklingen, jf. § 16 g, *stk. 4*, i lov om finansiel stabilitet. Bestemmelsen regulerer ikke de tilfælde, hvor et

pengeinstitut overtages af Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S, jf. § 152 v.

§ 152 v

Bestemmelsen i *stk. 1* skal sikre, at der er en alternativ administrator af aktiverne i de tilfælde, hvor en sådan ikke er angivet i aftalen mellem den berettigede enhed og pengeinstituttet, og hvor Finansiell Stabilitet A/S deltager i afviklingen, jf. de alm. bemærkninger pkt. 2.1.1.3.

I det tilfælde, at Finansiell Stabilitet A/S deltager i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister, skal et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S overtage de nedenfor nævnte af pengeinstituttets forpligtelser overfor den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne. Forpligtelserne for Finansiell Stabilitet A/S omfatter forpligtelser i relation til administration af aktiverne, herunder formidling af betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne til den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, samt administration af fastlagte aftaler for afvikling af aktiverne og aftaler om den indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.

Finansiell Stabilitet A/S indtræder alene i de dele af aftalen mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed, der vedrører den løbende administration af de aktiver, der er i registeret på tidspunktet for pengeinstituttets indtræden i afvikling i Finansiell Stabilitet A/S og en efterfølgende afvikling af aktiverne samt aftaler om den indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed. Finansiell Stabilitet A/S indtræder således ikke i eventuelle aftaler om tilbagekøb af lån.

Ifølge *stk. 2* forudsættes det, at aftalen mellem den berettigede enhed og pengeinstituttet som regel indeholder en beskrivelse af, hvordan lån, kreditter og leasingkontrakter i registeret skal afvikles i tilfælde af, at pengeinstituttet indgår i en afvikling i Finansiell Stabilitet A/S eller går konkurs. Foreligger en sådan aftale ikke, skal Finansiell stabilitet administrere aktiverne i registeret i henhold til gældende låne- og leasingaftaler og den gældende administrationsaftale i seks måneder. Det giver den berettigede enhed en periode til at forsøge at finde en køber eller en ny administrator af aktiverne i registeret, inden dette afvikles.

Er registeret ikke solgt inden for de seks måneder, skal Finansiell Stabilitet i fravær af anden aftale i videst muligt omfang afvikle lån, kreditter og leasingkontrakter i registeret over en periode på fem år, hvis de ikke ville være indfriet tidligere i henhold til de aftalte vilkår. Renten på lån og kreditter i registeret fastholdes i denne periode på samme niveau som den i den i udgangspunktet gældende låneaftale. Afviklingen sikrer, at investorerne i de af den berettigede enhed udstedte værdipapirer i videst muligt omfang får deres investering tilbage, om end med en vis forsinkelse.

Afviklingen af lån skal i videst muligt omfang ske inden for fem år. Med videst muligt omfang forstås i denne sammenhæng, at det vil være muligt at udskyde afvikling ud over fem år i tilfælde, hvor det vil være forbundet med uforholdsmæssigt store tab for investorerne at afvikle inden for fem år, samt at der er udsigt til at reducere tabet betydeligt ved at vente med at afhænde aktiverne.

Midler der tilgår Finansiell Stabilitet A/S efter fem år, f.eks. fra konkursbo eller som et resultat af retstvister, skal videreformidles til den berettigede enhed.

Som anført under pkt. 2.1.1.3 i de almindelige bemærkninger bærer den berettigede enhed risikoen på lån, kreditter og leasingkontrakter, som den berettigede enhed har købt via refinansieringsregisteret. Det vil den berettigede enhed også gøre i de tilfælde, hvor arrangementet overgår til Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet A/S vil derfor ikke hæfte for eventuelle tab, der måtte opstå, mens registeret administreres af Finansiell Stabilitet A/S. Bestemmelsen betyder ikke, at Finansiell Stabilitet A/S kan fraskrive sig ansvarspådragelse i forbindelse med deres administration af lån, kreditter og leasingkontrakter.

§ 152 w

Det følger af *stk. 1*, at Finanstilsynet træffer beslutning om, at aktiverne i pengeinstituttets refinansie-

ringsregister tages under administration og udnævner i den forbindelse en administrator for registeret hvor:

- 1) Finanstilsynet inddrager pengeinstituttets tilladelse efter § 224, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) Finanstilsynet inddrager pengeinstituttets tilladelse til at føre et refinansieringsregister efter § 224, stk. 4,
- 3) der indgives begæring om konkurs af Finanstilsynet efter § 234, stk. 1, eller efter egenbegæring,
- 4) pengeinstituttet erklæres konkurs efter begæring af andre, eller
- 5) Finansiell Stabilitet A/S deltager i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut.

Administrator for registeret skal forestå administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret, herunder opkrævning af renter og bidrag og videreformidling af betalinger til den berettigede enhed. Administrator kan vælge at lade administrationen af aktiverne varetage af en medadministrator, jf. dog stk. 2.

Det følger af *stk. 2*, at hvis der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed er angivet et andet pengeinstitut som sekundær administrator af aktiverne i tilfælde af pengeinstituttets konkurs indført i et afsnit i refinansieringsregisteret, vil den af Finanstilsynet udpegede administrator af registeret skulle anvende det aftalte pengeinstitut som administrator af aktiverne i dette afsnit i registeret.

Det følger af *stk. 3*, at i det tilfælde hvor pengeinstituttet beholder dets tilladelse til at drive pengeinstituttets virksomhed, men mister tilladelsen til at føre et refinansieringsregister, har pengeinstituttet mulighed for at tilbagekøbe aktiver i refinansieringsregisteret fra de berettigede enheder, såfremt dette fremgår af aftalen mellem pengeinstituttet og de berettigede enheder. Aktiver tilhørende en refinansieringstransaktion kan kun sælges samlet.

Bestemmelsen forhindrer ikke, at pengeinstituttet kan tilbagekøbe aktiver fra visse refinansieringstransaktioner, men ikke fra andre. Muligheden for tilbagekøb vil således afhænge af det aftalte mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed i den enkelte refinansieringstransaktion. Eksempelvis vil et pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister med fem separate refinansieringstransaktioner, i en situation, hvor pengeinstituttet mister sin tilladelse til at føre et refinansieringsregister, kunne tilbagekøbe aktiverne samlet fra tre transaktioner i henhold til aftale, også selv om der ikke forligger aftale om tilbagekøb på de to sidste transaktioner.

Hvis alle aktiver tilbagekøbes af pengeinstituttet, vil det ikke være nødvendigt at udpege en administrator for registeret.

Bestemmelsen i *stk. 4* sikrer, at der er offentlighed om administrationen af registeret i tilfælde af pengeinstituttets konkurs. Endvidere forpligtes administrator for registeret til at underrette de enkelte lån- og leasingtagere om, hvortil ydelser på de enkelte lån, kreditter eller kontrakter, der er registreret i registeret, fremover skal betales, og hvem en eventuel indfrielse kan ske til.

Det følger af *stk. 5*, at administrator for registeret skal opfylde habilitetskrav svarende til de krav, der stilles over for kurator m.fl. i konkurslovens § 238, stk. 1 og 2. Derudover følger, at administrator for registeret og eventuelle medadministratorer må ikke være en og samme person som kurator i et konkursbo efter pengeinstituttet. Det følger ligeledes af bestemmelsen, at administrator og eventuelle medadministratorer må ikke være ansat i samme virksomhed som kurator i et konkursbo efter pengeinstituttet.

Bestemmelsen skal sikre, at der ikke kan stilles spørgsmålstejn ved administrators habilitet i forhold til varetagelse af den berettigede enheds interesser, der ikke nødvendigvis er sammenfaldende med interesserne for kreditorerne i konkursboet for pengeinstituttet.

Det følger af *stk. 6*, at administrator for registeret kan udpege en eller flere medadministratorer, der bl.a. kan bistå med administration eller afviklingen af aktiverne. Det kan f.eks. være et pengeinstitut eller Finansiell Stabilitet A/S.

Bestemmelsen skal sikre, at administrator for registeret har de nødvendige kompetencer og praktiske forudsætninger til at føre administrationsboet hensigtsmæssigt og forsvarligt.

Bestemmelsen i *stk. 7* skal sikre, at der kan ske en honorering af administrator for registeret samt betaling af udgifter til administrationen. Honoreringen skal ske på baggrund af betalinger på aktiverne i refinansieringsregisteret. Finanstilsynet påser rimeligheden i honoraret i forbindelse med udnævnelsen af administratoren.

Bestemmelsen i *stk. 8* skal sikre, at Finanstilsynet fører tilsyn med, at administrator for registeret opfylder sit hverv på forsvarlig vis.

Kravet i *stk. 9* om en ansvarsforsikring skal ses i lyset af, at administrator administrerer betydelige beløb, samt at fejlagtig administration kan medføre betydelige tab for den berettigede enhed.

Det følger af *stk. 10*, at aktiver kan overdrages enkeltvis af administrator for registeret eller anden tredjemand, der handler på vegne af administrator for registeret eller den berettigede enhed i de *stk. 1* nævnte tilfælde.

Formålet med bestemmelsen er, at skabe bedre muligheder for en afvikling af registeret i tilfældet af pengeinstituttets konkurs m.v.

Registerets retsvirkning består, indtil registeret er fuldt afviklet.

I tilfælde af enkeltvis overdragelse skal de almindelige sikringsakter respekteres, dvs. at der skal gives meddelelse til låntager foretages tinglysning, såfremt der til lånet eller kreditten er knyttet et tinglyst pant og ske omregistrering af aktiver tilknyttet leasingkontrakter, såfremt dette normalt ville skulle gøres ved et salg.

Det følger af *stk. 11*, at pengeinstituttets administration af aktiverne kan ophøre i de i *stk. 1* nævnte tilfælde.

Administrationen af aktiverne i registeret kan alene overdrages til andre pengeinstitutter, Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S. Baggrunden er, at det følger af § 152 i, at det kun er pengeinstitutter, der kan få tilladelse til at føre et refinansieringsregister i lovforslaget, samtidig er pengeinstitutter underlagt tilsyn, hvilket giver en grad af investorbeskyttelse. Finansiell Stabilitet A/S og datterselskaber af Finansiell Stabilitet A/S har ikke altid pengeinstituttilladelse men kan administrere aktiver registreret i et refinansieringsregister i henhold til § 152 v.

Overdragelsen af administrationen til et andet pengeinstitut er ikke til hinder for videresalg af enkelte aktiver, jf. *stk. 10*.

I de i *stk. 1* nævnte tilfælde, f.eks. hvor et pengeinstitut mister sin tilladelse til at føre register, kan administrationen af lån, der er registreret i registeret, overføres til et andet pengeinstitut. Pengeinstituttet vil imidlertid ikke kunne sælge yderligere lån til berettigede enheder via registeret. Det kan stille investorer, der har en forventning om løbende salg af nye lån fra pengeinstituttet dårligere, end hvis pengeinstituttet fortsat kunne sælge nye lån til registeret. Det vil være op til investorerne at sikre deres kontraktmæssige ret til at søge erstatning fra pengeinstituttet, hvis denne situation skulle opstå.

Hvis administrationen af aktiverne skal overgå til et andet pengeinstitut efter aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed eller i forbindelse med afviklingen af pengeinstituttet, skal de almindelige sikringsakter foretages. Det vil være den berettigede enhed eller administrator for registeret eller tredjemand befuldmægtiget af den berettigede enhed, f.eks. pengeinstituttet, der skal foretage de almindelige sikringsakterne, ligesom der må gives meddelelse til de berørte kunder. Når de almindelige sikringsakter iagttages, har iagttagelsen af sikringsakterne i forhold til kreditorerne virkning fra tidspunktet for indførelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret.

§ 152 x

Det følger af *stk. 1*, at aktiver i et refinansieringsregister skal overlades til administrator for registeret, når denne er udnævnt af Finanstilsynet med henblik på administration af aktiverne.

Aktiver i refinansieringsregisteret, der er overdraget til eje til den berettigede enhed forud for konkurs-

dekretets afsigelse, er ikke en del af konkursboet efter pengeinstituttet, der har oprettet registeret. Kurator for konkursboets prøvelse af fordringer og krav i konkursboet omfatter derfor heller ikke aktiver i et refinansieringsregister og sker uafhængigt af tidspunktet for overdragelse af aktiverne i registeret til administrator for registeret. Endvidere kan kurator for konkursboet efter pengeinstituttet ikke fratrække eget honorar i aktiverne i registeret.

Det samme gælder aktiver, der er trådt i stedet for aktiver i refinansieringsregisteret. Det kan f.eks. være betaling af renter og afdrag på lån i registeret, samt betaling af leasingydelser, der er indbetalt til pengeinstituttet og registreret på en separat konto, jf. bemærkningerne til § 152, stk. 3, hvoraf følger, at den berettigede enhed dagligt skal overføre renter og afdrag til en separat konto tilhørende den berettigede enhed.

Hvis den berettigede enhed vælger at placere renter, afdrag og leasingydelser som indeståender på en konto tilhørende den berettigede enhed i det konkursramte pengeinstitut, vil den berettigede enhed ikke være bedre stillet end pengeinstituttets øvrige kreditorer i tilfælde af instituttets afvikling eller konkurs, dvs. at der alene vil være tale om et simpelt krav. Den berettigede enhed kan dog i stedet vælge at placere renter m.v. på en konto i et andet pengeinstitut.

Bestemmelsen indebærer samtidig, at konkursboet straks skal videreformidle midler, der fejlagtigt er tilgået konkursboet, efter Finanstilsynets beslutning om at registeret skal tages under administration, til administrationsboet for refinansieringsregisteret.

I tilfælde af, at pengeinstituttet har solgt leasingkontrakter uden tilknyttede aktiver, skal administrator for registeret anmelde sit krav til aktivet i konkursboet og i den forbindelse med udgangspunkt i de indgåede kontrakter søge at sikre sig, at konkursboet forvalter aktiverne i overensstemmelse med den berettigede enheds interesser. Der er dog ikke sikkerhed for, at konkursboet respekterer leasingtagers kontraktmæssige ret til at disponere over det aktiv, der knytter sig til leasingkontrakten, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.1.3.

I tilfælde af, at pengeinstituttet har solgt leasingkontrakter med tilknyttede aktiver, skal administrator for registeret sikre sig, at leasingkontrakterne samt tilknyttede aktiver endeligt overdrages til den berettigede enhed. Den endelige overdragelse af leasingkontrakterne til en administrator af aktiverne eller den berettigede enhed vil formodentlig i de fleste tilfælde kræve udfærdigelsen af nye leasingkontrakter.

Det følger af *stk. 2*, at den for de enkelte aktiver relevante sikringsakt skal iagttages i forbindelse med overdragelsen. I forhold til kreditorerne vil iagttagelsen af den almindelige sikringsakt træde i stedet for den sikringsakt, som registreringen af aktivet i refinansieringsregisteret har udgjort. Ved iagttagelsen af sikringsakterne er det den berettigede enhed og dennes eventuelle panthaveres ret til aktiverne, der tinglyses eller gives meddelelse om mv.

Det følger af *stk. 3*, at på tidspunktet for Finanstilsynets beslutning om, at aktiverne i refinansieringsregisteret tages under administration, kan pengeinstituttets eller dettes konkursbo ikke længere gyldigt foretage dispositioner over aktiver i registeret, jf. også *stk. 1*. Det vil sige, at pengeinstituttet ikke kan disponere over aktiverne bl.a. i form af lån og sikkerheder. Pengeinstituttet kan således ikke inddrive gælden mv. Bestemmelsen indebærer, at pengeinstituttets konkursbo ikke kan foretage ændringer i refinansieringsregisteret, herunder registrere nye lån i registeret eller tage lån ud af refinansieringsregisteret, selv hvis registeret endnu ikke er overdraget til administrator for refinansieringsregisteret.

Bestemmelsen i *stk. 4* følger af, at aktiverne i registeret er overdraget til eje (solgt) til den berettigede enhed.

Hvis der er flere berettigede enheder, fordeles omkostningerne til administrationen i mellem de berettigede enheder i forhold til administrators faktiske udgifter til administration af aktiverne i et afsnit af refinansieringsregisteret.

Det følger af *stk. 5*, at administrator for registeret er forpligtiget til at fortsætte administrationen af

refinansieringsregisteret, indtil alle aktiver er solgt, overdraget eller der alternativt ikke udstår betalinger på aktiverne.

Det følger af *stk. 6*, at pengeinstituttet, der har oprettet registeret, eller konkursboet efter dette pengeinstitut mod vederlag skal bistå administrator for registeret med administration af aktiverne i registeret. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at administrator for registeret kan vælge andre til at bistå med administrationen.

Bestemmelsen i *stk. 7* skal sikre, at det er praktisk muligt for administrator for registeret at opfylde sit hverv på passende vis.

§ 152 y

Det følger af *stk. 1*, at administrator for registeret enten skal forsøge at sælge aktiverne eller søge at finde et alternativt pengeinstitut til at administrere aktiverne frem til de udløber med henblik på at godtgøre kravene fra den berettigede enheds investorer. Uanset at der er tale om en overdragelse til eje i kraft af registreringen i refinansieringsregisteret, har administrator for registeret således denne afgrænsede mulighed for at disponere over aktiverne på vegne af den eller de berettigede enheder.

Baggrunden for, at administrator for registeret skal have mulighed for bl.a. at sælge aktiverne, er, at den berettigede enheds køb af aktiverne i registeret typisk vil være finansieret ved udstedelse af værdipapirer, hvis løbetid ikke nødvendigvis modsvarer af løbetiden på lån, kreditter og leasingkontrakter, der er indført i registeret. Der vil derfor ofte være behov for, at administrator sælger aktiverne frem for blot at administrere dem, indtil lånene er nedbragt eller leasingkontrakterne udløber, idet dette kan bidrage til, at investorerne får deres penge rettidigt. Vurdering af muligheden for salg i forhold til fortsat administration af aktiverne vil bero på en konkret vurdering af, hvad der sikrer størst afkast til den berettigede enhed, jf. *stk. 2*.

Det følger af *stk. 2*, at administrator for registeret skal varetage de berettigede enheders interesser, og den pågældende skal derfor administrere aktiverne således, at der sikres det størst mulige afkast til de berettigede enheder.

Indeholder vilkårene ingen beskrivelse af, hvordan lån og kreditter i registeret skal afvikles i tilfælde af, at pengeinstituttet indgår i en afvikling i Finansiell Stabilitet A/S eller går konkurs, kan administrator for registeret udarbejde en plan for afvikling af aktiverne. Planen kan godkendes af den berettigede enhed eller dennes kreditorer.

Planen kan implementeres af eventuelle medadministratorer, herunder et pengeinstitut eller Finansiell Stabilitet A/S, som varetager administrationen af aktiverne i registeret på vegne af administrationsboet for registeret.

Bestemmelsen betyder, at Finansiell Stabilitet A/S kommer til at agere på vegne af administrator for registeret og den berettigede enhed, og dermed i henhold til ovennævnte plan skal inddrage gæld m.v. uden selv at have indflydelse på de bagvedliggende beslutninger.

Hvis den berettigede enhed ikke har opnået aftale om salg af refinansieringsregisteret eller aftale om serviceaftale inden for 6 måneder efter, at pengeinstituttet er overdraget til Finansiell Stabilitet A/S, skal Finansiell Stabilitet A/S sætte de afdragsbestemmelser i kraft, der følger af serviceaftalen mellem det nødlidende pengeinstitut og den berettigede enhed eller ovennævnte afdragsbestemmelser udarbejdet af administratoren for registeret i kraft. Indeholder serviceaftalen ikke en afdragsbestemmelse, og er der ikke udarbejdet en afviklingsplan af administrator for aktiverne, afdrages lånene efter reglerne i § 152 v, *stk. 2*, i lov om finansiell virksomhed.

Det følger af *stk. 3*, at administrators salg af hele eller dele af aktiverne i refinansieringsregisteret kræver godkendelse af den berettigede enhed eller dennes kreditorer, såfremt kreditorerne har fået pant i aktiverne.

Til nr. 29 (§ 170 a i lov om finansiel virksomhed)

Med indsættelsen af en ny § 170 a i kapitel 12 om koncernregler præciseres det, at i koncerner, hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab, skal denne modervirksomhed overholde kapitalkravet for forsikringsselskaber i § 126. Der er således parallelitet mellem reglerne for forsikringsholdingvirksomheder og for øvrige typer holdingvirksomhed i kapitel 12.

Der indføres således også krav om beregning af individuelt solvensbehov for forsikringsholdingvirksomhed i lighed med, hvad der gælder for pengeinstituttholdingvirksomhed, realkreditholdingvirksomhed m.v. Det individuelle solvensbehov fastsættes på baggrund af forsikringsholdingvirksomhedens risikoeksponering. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lov nr. 576 af 6. juni 2007, der ændrede § 126 i lov om finansiel virksomhed.

I henhold til § 127 er kapitalkravet til forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser det største af solvenskravet i § 126, stk. 2, nr. 1-5, og minimumskapitalkravet i § 126, stk. 2, nr. 6-10, og stk. 5-7. Solvenskravet beregnes i forhold til forsikringsmæssige hensættelser, præmieindtægter eller erstatningsudgifter, mens minimumskapitalkravet er et fast beløb afhængig af typen af forsikringsvirksomhed.

Forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser skal holde kapital, der mindst svarer til det højeste af følgende tre beløbstørrelser: Minimumskapitalkravet, solvenskravet og det individuelle solvensbehov opgjort i henhold til § 126, stk. 8. Det individuelle solvensbehov kan beskrives som den basiskapital, der er nødvendig for at sikre, at der er en meget lille sandsynlighed for, at forsikringstagerne lider tab som følge af virksomhedens insolvens. Solvensbehovet afhænger af den risikoprofil, virksomheden har valgt. Bestyrelsen og direktionen opgør det individuelle solvensbehov. Såfremt det individuelle solvensbehov er højere end lovens kapitalkrav, skal selskabet have kapital svarende til dette højere beløb.

En forsikringsholdingvirksomhed vil ikke have tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed og vil derfor ikke kunne fastsætte et egentligt solvenskrav. De er heller ikke omfattet af minimumskapitalkravene, da de ikke er nævnt i § 126, stk. 2, nr. 6-10, eller stk. 5-7.

§ 126 finder alligevel anvendelse på forsikringsholdingvirksomheder, idet det for disse virksomheder vil være det individuelle solvensbehov, der er relevant. Bestyrelsen i en forsikringsholdingvirksomhed skal principielt opgøre holdingvirksomhedens individuelle solvensbehov på samme måde som forsikringsselskaber.

Bestyrelsen skal identificere og kvantificere virksomhedens væsentlige risici, jf. forslaget til ændring af § 70 i lov om finansiel virksomhed. Til brug for opgørelsen af det individuelle solvensbehov skal bestyrelsen derefter for eksempel beslutte, hvilken model man vil anvende. Bestyrelsen skal løbende foretage en vurdering af, om det beregnede solvensbehov har taget tilstrækkeligt højde for alle væsentlige risici i planlægningsperioden og beslutte en kapitalplan og en kapitalnødplan.

Finanstilsynets hjemmel i § 143, stk. 1, til at udstede nærmere regler om opgørelse af individuelt solvensbehov er senest udnyttet ved bekendtgørelse nr. 966 af 12. oktober 2009 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber, men bekendtgørelsen er under revision.

Da en koncern alene er en regnskabsmæssig sammenlægning af to eller flere selvstændige juridiske enheder, er det i 2. pkt. præciseret, at det er forsikringsholdingvirksomhedens henholdsvis forsikringsselskabets bestyrelse, der har ansvaret for overholdelsen af bestemmelserne på koncernbasis.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på modervirksomheder, der er blandede forsikringsholdingvirksomheder.

§ 170 a er omfattet af de bestemmelser, som Finanstilsynet i særlige tilfælde kan undtage fra i medfør af § 178, stk. 1.

Til nr. 30 (§ 175 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af forslaget til nye definitioner i § 5, stk. 1, nr. 13-14, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 31 (§ 176, stk. 1, og § 346, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 32 (§ 176, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af.

Til nr. 33 (§ 179 og § 180 i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget bliver det præciseret, at lov om finansiel virksomhed § 179 om udskillelse og § 180 om afhændelse også skal gælde for forsikringsholdingvirksomheder, hvis de nugældende betingelser i bestemmelserne i øvrigt er opfyldt.

Finanstilsynet vil herefter med hjemmel i § 179 kunne påbyde en modervirksomhed, der ejer kapitalandele i finansielle virksomheder, at udskille disse finansielle virksomheder i en delkoncern. Delkoncernen skal enten være struktureret med en finansiel holdingvirksomhed eller – som noget nyt – med en forsikringsholdingvirksomhed som modervirksomhed.

Endvidere vil Finanstilsynet med hjemmel i § 180 kunne påbyde ikke blot en finansiel holdingvirksomhed men også en forsikringsholdingvirksomhed at afhænde virksomhedens kapitalandele i en finansiel virksomhed.

Påbud efter § 179 kan ikke udstedes til udskillelse i delkoncern under en blandet forsikringsholdingvirksomhed. Ligeledes finder § 180 ikke anvendelse på blandede forsikringsholdingvirksomheder.

Til nr. 34 (§ 179, nr. 1, og § 180, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Som konsekvens af ændringen i dette lovforslags § 1, nr. 29, foreslås det præciseret ved en tilføjelse af ordene »eller § 170 a«, at påbuddet kan udstedes, hvis solvenskravet nævnt i § 170 (finansielle holdingvirksomheder) eller i den nye § 170 a (forsikringsholdingvirksomheder) i lov om finansiel virksomhed ikke er overholdt. Der henvises til bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 29.

Til nr. 35 (§ 181, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

I § 181, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed ændres »nr. 17,« til »nr. 19,«. Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af forslaget til nye definitioner i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 36 (§ 199, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 37 (§ 199, stk. 11, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 38 (§ 216, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at § 216, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, som bestemmer, hvem der vælger bestyrelsen i en forening, der ejer et realkreditaktieselskab, ændres således, at den ret der i dag tilkommer låntagerne i realkreditaktieselskabet, fremover også skal tilkomme medlemmerne af foreningen.

Formålet med ændringen er at give andre kundegrupper end realkreditlåntagerne i en koncern med et realkreditaktieselskab mulighed for indflydelse i foreningen, der ejer et realkreditaktieselskab.

Det er forventningen, at realkreditlåntagerne fortsat sikres indflydelse gennem medlemskab af foreningen, og at medlemmerne af foreningen så vidt muligt behandles ens. For eksempel forventes det, at låntagere i koncernens realkreditaktieselskaber og kunder i en eventuel bank, som indgår i koncernen, i relation til medlemskab af foreningen så vidt muligt behandles ens.

Det vil fremgå af vedtægterne for den enkelte forening, hvem den vil optage som medlem. I dag er det typisk kun låntagerne i realkreditaktieselskabet, der er ejet af foreningen, som er medlemmer af foreningen. Vedtægterne skal godkendes af Erhvervsstyrelsen. Erhvervsstyrelsen påser, at ændringer i foreningens vedtægter ikke strider mod deltagernes interesser.

Reglerne for valg af bestyrelsen i en fond, der ejer et realkreditaktieselskab, fortsætter uændret.

Til nr. 39 (§ 224, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af stk. 4, at hvis et pengeinstitut har tilladelse til at føre et refinansieringsregister, kan Finanstilsynet inddrage tilladelsen, hvis pengeinstituttet gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af 152 j, stk. 1 eller 2, om inddelingen af registeret i afsnit for hver refinansieringstransaktion og registerets indhold, § 152 k, stk. 1, 2, 4 eller 5, om typen af aktiver, der kan indføres i registeret, hvem aktiver kan sælges til via refinansieringsregisteret samt stykstørrelsen på værdipapirer udstedt med sikkerhed i aktiver registreret i et refinansieringsregister, § 152 l om at pengeinstituttet skal være ansvarligt for de dele af prospektet eller tilsvarende udbudsmateriale, der beskriver de aktiver, som pengeinstituttet har solgt til den berettigede enhed, § 152 m, stk. 1, om videregivelse af væsentlige oplysninger, eller regler fastsat i medfør af § 152 j, stk. 5, og § 152 m, stk. 2, hvor Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om henholdsvis indretning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret og videregivelse af væsentlig viden. Bestemmelsen svarer hovedsageligt til § 224, stk. 3, der angiver under hvilke betingelser et pengeinstitut eller realkreditinstitut, der har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, kan risikere at få denne tilladelse inddraget. Det er tilladelsen til at føre et refinansieringsregister, der inddrages separat, og således som udgangspunkt ikke pengeinstituttets tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed.

Til nr. 40 (§ 337, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen er en konsekvensrettelse som følge af forslagene til nye definitioner i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7 og 8.

Til nr. 41 (§ 344, stk. 8, § 347, stk. 2, § 347 b, stk. 1, 1. pkt., § 350 og § 355, stk. 2, nr. 1 og stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Dis-

se virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 42 (§ 346, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 43 (§ 347, stk. 3, og § 373, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 44 (§ 347 b, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3, 4 og 6, og § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at visse virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4 samt til bemærkningerne til de foreslåede definitioner i lov om finansiel virksomhed af forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7.

Til nr. 45 (§ 361, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensrettelser i loven som følge af, at virksomheder, der hidtil har været defineret som finansielle holdingvirksomheder, fremover defineres som forsikringsholdingvirksomheder. Disse virksomheder skal være omfattet af de fleste af de regler, som de hidtil har været omfattet af.

Til nr. 46 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Overtrædelsen af bestemmelserne kan straffes med bøde, hvilket svarer til det straffniveau, som er gældende for pengeinstitutternes overtrædelse af reglerne om SDO-registrer, og i relation til § 152 k, stk. 5, om stykstørrelsen på værdipapirer udstedt med sikkerhed i aktiver registreret i et refinansieringsregister og § 152 m, stk. 1, om videregivelse af væsentlige oplysninger, det straffniveau, der er gældende for de tilsvarende bestemmelser i lov om værdipapirhandel m.v., jf. dennes § 93, stk. 1.

Til nr. 47 (§ 373, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Herefter vil manglende overholdelse af et påbud efter bestemmelsen blive straffet med bøde, hvilket svarer til det straffeniveau, der er gældende for overtrædelse af de øvrige påbud, som Finanstilsynet kan give i henhold til lov om finansiel virksomhed.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 4 a-g i lov om værdipapirhandel m.v.)

§ 4 a

Bestemmelsen fastlægger kapitlets anvendelsesområde. Betingelsen om, at repræsentanten skal være registreret hos Finanstilsynet, skal være opfyldt, og mindst én af betingelserne i nr. 1-3 skal være opfyldt, for at kapitlets bestemmelser finder anvendelse på den pågældende obligationsudstedelse. Om baggrunden for registreringskravet og de valgte kriterier henvises der til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.2 og 2.2.3.

Konsekvensen af, at repræsentanten ikke er registreret af Finanstilsynet, er, at loven ikke finder anvendelse. Hvorvidt den etablerede repræsentantskabsordning i sådanne tilfælde kan opretholdes, vil således navnlig bero på fortolkning af de almindelige fuldmagtsregler.

Kapitlet skal alene finde anvendelse på repræsentanter i obligationsudstedelser, der har en tilknytning til Danmark. Finanstilsynet vurderer i forbindelse med registreringen, om udsteder har redegjort for tilknytningskravene. Finanstilsynet foretager ikke en materiel prøvelse af tilknytningskravene.

Betingelsen i nr. 1 er opfyldt, hvis udsteder markedsfører eller har en konkret plan om at markedsføre obligationerne over for danske investorer. Muligheden for at falde under loven bortfalder ikke, hvis planen om markedsføring over for danske investorer ikke realiseres.

Betingelsen i nr. 2 er opfyldt, hvis udsteder er en virksomhed med registreret hjemsted i Danmark.

Særligt i forhold til kravet i nr. 3 er det relevant konkret at vurdere tilknytningskravet, hvor der lægges vægt på, om der er forhold, der ikke følger af nr. 1 og 2, men som alligevel giver udstedelsen en tilknytning til Danmark. Kravet kan f.eks. tænkes opfyldt ved, at udstedelsen er arrangeret af mindst én virksomhed med tilladelse som værdipapirhandler i henhold til lov om finansiel virksomhed § 9 (jf. lovbekendtgørelse nr. 705 af 26. juni 2012 med senere ændringer), ved at repræsentanten er dansk, ved at udstedelsen er sikret ved sikkerhed i aktiver undergivet dansk tingsretligt lovvalg, eller hvor et dansk datterselskab stiller tredjemandssikkerhed for en udstedelse, fra et udenlandsk moderselskab eller lignende.

Det følger af *stk. 2*, at alene § 4 f, *stk. 1*, jf. § 4 g, finder anvendelse på andre kollektive gældsforhold end obligationer. I andre kollektive gældsforhold, som ikke har tilknytning til en obligationsudstedelse, finder resten af lovens kapitel 2 a derfor ikke anvendelse. Det betyder bl.a., at repræsentanter i andre kollektive gældsforhold ikke skal være registreret hos Finanstilsynet, jf. § 4 a, *stk. 1*.

Der henvises til bemærkninger til § 4 g i lov om værdipapirhandel m.v. (lovforslagets § 2, nr. 1) for en nærmere beskrivelse af reglerne om repræsentanter for andre kollektive gældsforhold end obligationer.

§ 4 b

Det følger af *stk. 1*, at registeret over repræsentanter vil blive ført af Finanstilsynet. Der bliver i forbindelse med registreringen alene foretaget en kontrol af, om Finanstilsynet har modtaget de påkrævede informationer eller ej. Finanstilsynet foretager således ikke en materiel prøvelse af oplysningerne.

Den nærmere indretning af systemet samt fastlæggelsen af, hvilke oplysninger der skal fremgå af registeret, vil blive fastsat administrativt, jf. forslaget til *stk. 4*. Der henvises til bemærkningerne herom nedenfor.

Det følger af *stk. 2*, at Finanstilsynet registrerer en repræsentant i registeret, når Finanstilsynet har modtaget en meddelelse underskrevet af repræsentanten og den part, der har udpeget repræsentanten, om udpegningen af repræsentanten i forhold til en specifik udstedelse. I forbindelse med udpegningen i forbindelse med udstedelse af obligationerne vil det være udsteder, der skal underskrive som udpegende

part. Ved senere udpegninger foretaget af obligationsejerne vil underskriver kunne være mødelederen for det obligationsejermøde, hvor udpegningen besluttet.

Betingelsen i *nr. 1* er opfyldt, hvis repræsentanten er et kapitalselskab eller et udenlandsk selskab med en tilsvarende selskabsform. I vurderingen af udenlandske selskabsformer lægges vægt på begrænset ansvar, krav til regnskab og bestyrelse samt krav om indskud af kapital i selskabet.

Enkeltpersoner kan således ikke optræde som repræsentanter, jf. de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.3.1.1.

Betingelsen i *nr. 2* er opfyldt, hvis repræsentanten har hjemsted i Danmark, et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Schweiz, Australien, Canada, Hongkong, Japan, Sydkorea, New Zealand, Singapore, Taiwan, USA eller andre land fastsat i medfør af stk. 5. Om baggrunden for udvælgelsen af de oplistede lande henvises der til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.3.1.1.

Betingelsen i *nr. 3* er opfyldt, hvis repræsentanten kan fremvise dokumentation for, at repræsentanten er udpeget som repræsentant i henhold til denne lov. Dokumentation kan bestå i at fremvise udkast til prospekt, udbudsdokument, obligationsvilkår eller tilknyttet aftale. Baggrunden for, at dokumentation skal være i form af udkast er, at repræsentantens rettigheder skal kunne finde anvendelse før udstedelsesdagen, jf. § 4 c, stk. 3. Bestemmelsen indebærer ikke, at der skal være en konkret henvisning til lovens navn og nummer, idet det er tilstrækkeligt, at det i øvrigt fremgår, at det er hensigten, at repræsentanten skal fungere som sådan under dansk ret.

Betingelsen i *nr. 4* er opfyldt, hvis repræsentanten kan påvise, at vilkårene for obligationen eller en tilknyttet aftale rummer en beskrivelse af, hvordan repræsentanten kan udskiftes, og hvordan der kan udpeges en eventuel ny repræsentant i tilfælde af repræsentantens konkurs. Dokumentation kan bestå i at fremvise udkast til prospekt, udbudsdokument, obligationsvilkår eller tilknyttet aftale.

Obligationsejerne har behov for at kunne udskifte repræsentanten, f.eks. i tilfælde af, at repræsentanten misligholder sine forpligtelser. Obligationsejerne træffer beslutning om udskiftning i overensstemmelse med den i vilkårene eller en tilknyttet aftale fastlagte procedure.

En repræsentants konkurs adskiller sig ikke fra situationen, hvor en fuldmægtig går konkurs. I det tilfælde indgår de aktiver, som den befuldmægtigede holder på vegne af andre, ikke i opgørelsen over konkursboets aktiver. Desuden får konkursboet ikke råderet over aktiverne og kan således ikke indtræde i fuldmægtigens rolle.

Hvis en repræsentant f.eks. som følge af, at den pågældende er gået konkurs, ikke længere har mulighed for at repræsentere obligationsejerne, kan det i nogle tilfælde vise sig mest hensigtsmæssigt, at der ikke udpeges en ny repræsentant. En beslutning herom vil kunne træffes på et obligationsejermøde. Herved vil obligationsejerne være stillet på samme måde som ved en obligationsudstedelse uden en repræsentant. I andre tilfælde, f.eks. hvor repræsentanten holder pant på vegne af obligationsejerne, vil det være en forudsætning, at der udpeges en ny repræsentant.

I forhold til en normal fuldmagtssituation vil der imidlertid være en udfordring i forhold til udpegningen af en ny repræsentant, især da det normalt vil være repræsentanten, der er ansvarlig for indkaldelse af obligationsejermøder. Dette kan f.eks. løses ved, at der i obligationsvilkårene eller tilknyttet aftale indsættes procedurer for, at det vil være et advokatfirma eller lignende, der i tilfælde af repræsentantens konkurs indkalder til et obligationsejermøde med henblik på udpegelse af en ny repræsentant.

En ny repræsentant vil kunne kontakte konkursboet med henblik på overdragelse af eventuelt pant.

Finanstilsynet vil derfor i forbindelse med registrering påse, at vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale indeholder vilkår om, hvordan repræsentanten kan udskiftes samt procedurer i forbindelse med repræsentantens konkurs. Er sådanne vilkår ikke fastsat, vil registrering blive nægtet. Finanstilsynet

påser ikke indholdet af de opstillede vilkår for udskiftning af repræsentanten men alene, at forholdet er reguleret.

Betingelsen i *nr. 5* er opfyldt, hvis anmeldelsen om registrering indeholder de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i *nr. 1-4* er opfyldt, herunder oplysninger om repræsentantens hjemsted, repræsentantens selskabsform samt udkast til vilkårene for obligationerne, hvoraf det skal fremgå, at repræsentanten er udpeget som repræsentant i henhold til denne lov.

Det følger af *nr. 6*, at meddelelsen i øvrigt skal indeholde oplysninger, der skal fremgå af registeret, som er fastsat i medfør af *stk. 4*.

Det følger af *stk. 3*, at registreringen af repræsentanten kan ske på baggrund af de foreløbige dokumenter tilknyttet obligationsudstedelsen. Dette skal sikre, at repræsentanten er registreret med den tilsigtede retsvirkning på udstedelsesdagen for obligationerne, og dermed bl.a. kan underskrive aftaler og modtage sikkerheder. Der er således mulighed for, at obligationsudstedelsen, hvortil repræsentanten er registeret, ikke gennemføres, og der vil derfor være et behov for at slette repræsentanten fra registeret.

Perioden på de 60 dage starter dagen efter den offentliggjorte registrering. Bliver repræsentanten registreret den 10. januar 2014, vil perioden således udløbe den 11. marts 2014. Inden periodens udløb skal udbudsperioden for den pågældende obligationsudstedelse være udløbet og samtlige udbudsbetingelser opfyldt. I eksemplet skal udbudsperioden for den pågældende obligationsudstedelse være udløbet og samtlige udbudsbetingelser opfyldt, herunder en eventuel betingelse om opnåelse af en minimumstegning, senest den 11. marts 2014, for at registreringen opretholdes. Det er ikke en betingelse for registreringens opretholdelse, at afregning af udbuddet er gennemført inden udløbet af 60-dages perioden.

Baggrunden for 60 dages fristen er en vurdering af, at udsteder alligevel skal opdatere udbudsdokumenter m.v., hvis udstedelsen er udskudt mere end 60 dage. Udsteder har således mulighed for at indsende den nye dokumentation til Finanstilsynet, hvis udstedelsen gennemføres senere.

Det følger af *stk. 4*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger om obligationsudstedelsen og repræsentanten, der skal fremgå af repræsentantregisteret, herunder navn, CVR nr. eller tilsvarende identifikationsnummer for udenlandske selskaber for repræsentanten samt kontaktfornation, hvilke obligationsudstedelser – identificeret ved ISIN-kode eller lignende – som repræsentanten er tilknyttet, herunder eventuelle refinansieringsudstedelser, og om de tilknyttede obligationsudstedelser, navn eller tilsvarende identifikationsnummer for udenlandske selskaber for udsteder, udstedelsens størrelse, type og valuta, og oplysning om anvendelse af et refinansieringsregister. Derudover kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om anvendelse af en anmeldelsesblanket, herunder krav til isolering af de oplysninger, der fremgår af *stk. 2*, *nr. 1-4*, fra de øvrige oplysninger i et prospekt, et tilsvarende udbudsdokument, vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale.

Oplysningerne i registeret kan samkøres og sammenstilles med data fra Finanstilsynets øvrige registre og it-systemer, når dette er nødvendigt for at sikre et korrekt og opdateret register. Samkøring og samstilling skal ske med henblik på i offentlighedens interesse og transparens for investorer m.v. at sikre et opdateret register med mindst mulige administrative byrder for de indberettende enheder.

Finanstilsynet vil informere den registrerede om, at samkøringen vil blive gennemført i forbindelse med tilladelsen til førelsen af refinansieringsregisteret. Det bemærkes, at en eventuel fravigelse af oplysningspligten i persondatalovens § 29 vil ske efter en konkret vurdering i hver enkelt sag af, om den registreredes interesser findes at burde vige for afgørende hensyn til offentlige interesser, jf. persondatalovens § 30, *stk. 2*.

Der vil f.eks. kunne samkøres oplysninger fra registeret over pengeinstitutter med tilladelse til at oprette refinansieringsregistre.

Det følger af *stk. 5*, at Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om, i hvilke andre

lande repræsentanten kan have hjemsted jf. § 4 b, stk. 2, nr. 2. Bestemmelsen bemyndiger således ministeren til at tilføje nye lande, som Danmark måtte opnå en betydelig samhandel med, eller i forhold til hvilke der vurderes at være potentiale for betydelig samhandel på det finansielle område.

§ 4 c

Det følger af *stk. 1*, at udstederen af obligationerne i forbindelse med udstedelse af obligationerne kan udpege en eller flere repræsentanter.

Der er behov for, at repræsentanten kan udpeges af udstederen, da det kan være praktisk nødvendigt, at repræsentanten er udpeget inden, at obligationerne er solgt til investorerne. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis repræsentanten skal medvirke til forhandling af dokumentationen, der ligger til grund for obligationsudstedelsen, eller skal underskrive pantsætningsaftaler mv. inden eller samtidig med udstedelsen af obligationerne.

Det følger af *stk. 2*, at obligationsejerne i overensstemmelse med vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale kan udpege eller udskifte en eller flere repræsentanter. Bestemmelsen understreger, at det, når udstedelsen har fundet sted, vil være op til obligationsejerne at udskifte eller udpege nye repræsentanter.

Det følger af *stk. 3*, at repræsentantens rettigheder og forpligtelser i henhold til denne lov gælder for en konkret obligationsudstedelse fra det tidspunkt, hvor repræsentanten er registreret for den konkrete obligationsudstedelse, jf. § 4 b, stk. 2.

Baggrunden for, at repræsentantens rettigheder og forpligtelser gælder fra registreringstidspunktet, er, at registreringen kan ske før udstedelsen af obligationen, og det vil i nogle tilfælde være nødvendigt, at repræsentanten underskriver aftaler m.v. inden eller samtidig med udstedelsen af obligationen.

Repræsentanten er således forpligtet til at varetage obligationsejernes interesser i henhold til det aftalte og i henhold til denne lov § 4 d fra registreringstidspunktet uafhængigt af, hvornår der er indgivet meddelelse til Finanstilsynet om ønske om registrering.

Det følger af *stk. 4*, at udpegningen af en repræsentant skal fremgå af de til en hver tid gældende vilkår for obligationerne eller en tilknyttet aftale, så det fremgår for købere af obligationen, at man ved køb af obligationen køber et produkt, hvortil der er knyttet en repræsentant.

Ved en tilknyttet aftale forstås en aftale, der regulerer repræsentantens pligter, som indgås mellem udstederen og repræsentanten.

Det følger af *stk. 5*, at udpegningen anses for et vilkår aftalt i forbindelse med erhvervelsen af obligationen, og den enkelte obligationsejer anses dermed at have bekræftet dette vilkår i forbindelse med indehaverens køb af obligationer. Efterfølgende obligationsejere vil ligeledes skulle respektere repræsentantordningen og anses dermed også for at bekræfte udpegningen af repræsentanten ved deres køb af obligationen. Bestemmelsen sikrer endvidere, at udpegningen af en repræsentant også er bindende for en indehavers konkursbo. Dette afviger fra den almindelige regulering af fuldmagter, hvorefter en fuldmagt som udgangspunkt ophører i tilfælde af fuldmagtsgivers konkurs. Udpegningen af repræsentanten er under alle omstændigheder bindende for kreditorer i form af f.eks. udlægshavere. Endvidere vil udpegningen af en repræsentant være bindende for rekonstruktør og tillidsmand i forbindelse med en rekonstruktion.

Repræsentanten har således kompetence til at agere, uanset om en obligationsejer går konkurs, jf. nærmere herom de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.2.

§ 4 d

Det følger af *stk. 1*, at repræsentantens konkrete beføjelser vil variere fra udstedelse til udstedelse i henhold til vilkårene for obligationen og tilknyttede aftaler.

Repræsentanten har alene de beføjelser, som er tillagt denne i vilkårene for obligationer eller tilknyttede aftaler. Dog skal en repræsentant altid varetage obligationsejernes interesser i forhold til udstederen af obligationerne og sikre, at obligationsejernes aktiver holdes adskilt fra repræsentantens egne aktiver, se nærmere herom i bemærkningerne til bestemmelsens stk. 2.

Repræsentanten kan f.eks. i vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale have beføjelser til:

1. At forhandle vilkårene for obligationerne og tilknyttede aftaler
2. At underskrive tilknyttede aftaler
3. At aftale eller godkende ændringer i dokumentationen
4. At repræsentere indehaverne af obligationerne i tilfælde af udsteders misligholdelse, herunder anlægge sag mod udsteder og repræsentere indehaverne over for udsteders konkursbo
5. At kontrollere udsteders opfyldelse af sine forpligtelser efter obligationsvilkårene
6. At fuldbyrde sikkerheder
7. At give henstand i tilfælde af udsteders misligholdelse
8. At give og modtage underretninger
9. At modtage betalinger på vegne af indehaverne af obligationerne

Det følger af *stk. 2*, at der er visse ufravigelige forpligtigelser for repræsentanten.

Bestemmelsen præciserer, at repræsentanten varetager obligationsejernes samlede interesse. Deraf følger også, at repræsentanten ikke må favorisere enkelte obligationsejere frem for andre. Dette er dog ikke til hinder for, at repræsentanten agerer på vegne af alle obligationsejere i overensstemmelse med beslutninger truffet ved flertal blandt obligationsejerne i overensstemmelse med en særskilt aftale eller vilkårene for obligationerne om obligationsejernes adgang til at træffe beslutninger på obligationsejermøde.

Repræsentanten skal sikre, at obligationsejernes aktiver holdes adskilt fra repræsentantens aktiver, så der ikke kan opstå tvivl om retten til aktiver. Med obligationsejernes aktiver menes der pengestrømme og rettigheder i forhold til eventuelt pant tilknyttet de obligationer, som repræsentanten er repræsentant på.

Det følger af *stk. 3*, at repræsentantens udøvelse af sine beføjelser i overensstemmelse med vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale og denne lov har umiddelbar retsvirkning for indehaverne af obligationerne. Med umiddelbar retsvirkning menes der, at obligationsejerne er bundet af repræsentantens udøvelse af sine beføjelser uden at dette kræver meddelelse, samtykke m.v. Obligationsejerne er således bundet af repræsentantens udøvelse af sine beføjelser fra udøvelsetidspunktet, og repræsentantens udøvelse af sine beføjelser kræver ikke særskilt godkendelse fra obligationsejerne, med mindre dette eksplicit fremgår af vilkårene for obligationen eller en tilknyttet aftale. Obligationsejerne kan således ikke undsige repræsentantens udøvelse af sine beføjelser på obligationsejernes vegne, så længe de er i overensstemmelse med repræsentantens beføjelser.

Det følger af *stk. 4*, at repræsentanten kan repræsentere obligationsejerne over for udsteder i henhold til vilkårene for obligationen eller en tilknyttet aftale, og at der ikke i denne forbindelse kan stilles spørgsmål ved repræsentantens beføjelser, idet nr. 1-5 eksemplificerer hvilke beføjelser repræsentanten bl.a. kan være tillagt.

Det præciseres i *nr. 1*, at det kan følge af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale, at repræsentanten skal håndhæve og fuldbyrde indehavernes krav mod udstederen, herunder i henhold til sikkerhedsrettigheder.

Det præciseres i *nr. 2*, at repræsentanten skal udøve sine beføjelser i forhold til obligationsejernes aktiver i overensstemmelse med vilkårene for obligationen eller de tilknyttede aftaler.

Med obligationsejernes aktiver menes der pengestrømme og rettigheder i forhold til eventuelt tilknyttet pant, tilknyttet de obligationer, som repræsentanten er repræsentant på.

Det præciseres i *nr. 3*, at det i vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale kan fastsættes,

at repræsentanten på vegne af obligationsejerne vil kunne anlægge sager vedrørende obligationerne og tilknyttede aftaler udenretligt herunder ved privat voldgift og indenretligt herunder ved domstolene. Repræsentanten vil i sådanne tilfælde være part i sagen, og repræsentantens adgang til at anlægge en konkret sag forudsætter ikke særskilt fuldmagt fra obligationsejerne. I forbindelse med eventuelle sagers behandling ved domstolene finder retsplejelovens almindelige bestemmelser om rettergangsfuldmægtige anvendelse. Dette indebærer bl.a., at repræsentanten kan antage en professionel rettergangsfuldmægtig (en advokat) til at føre sagen. Endvidere gælder retsplejelovens § 259, stk. 2, om advokatpålæg. Det følger heraf, at hvis det ikke er muligt at behandle sagen på forsvarlig måde, uden at repræsentanten er bistået af en advokat, kan retten pålægge repræsentanten at lade sagen udføre af en advokat.

Indeholder vilkårene for obligationerne bestemmelser om, at repræsentanten på vegne af obligations-ejerne vil kunne anlægge sager, vil dette bl.a. kunne ske i situationer, hvor udsteder ikke opfylder sine forpligtelser i henhold til obligationerne eller en tilknyttet aftale, eksempelvis ikke overholder aftale vedrørende rente på obligationen. Endvidere vil repræsentanten kunne anlægge retssag på vegne af obligationsejerne vedrørende erstatning uden for kontrakt i relation til obligationerne, f.eks. sager om prospektansvar mod udsteders ledelse eller andre.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at der kan udstedes obligationer, hvor søgsmålskompetencen er delt mellem repræsentanten og obligationsejerne. Det kan f.eks. være relevant i tilfælde, hvor der er behov for at handle hurtigt for at sikre obligationsejernes rettigheder, og hvor repræsentanten ifølge vilkårene i aftalen skal indkalde til møde, førend repræsentanten agerer. I disse tilfælde kan det være hensigtsmæssigt at aftale, at obligationsejere, der repræsenterer en given mængde af den samlede ejerkreds, kan agere selvstændigt.

Bestemmelsen er heller ikke til hinder for vilkår, hvorefter repræsentanten er forpligtet til at modtage instruks fra obligationsejerne, før han agerer.

Bestemmelsen forholder sig ikke til, hvorvidt repræsentanter skal kunne sagsøges af udstederen med bindende virkning for obligationsindehaverne. Da en obligation er en ensidig forpligtelse, vil det sjældent være relevant for udstederen at sagsøge indehaverne. Bestemmelsen regulerer endvidere ikke obligations-ejernes mulighed for at anlægge sag mod repræsentanten.

Det præciseres i *nr. 4*, at vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale kan indeholde bestemmelse om, at en repræsentant repræsenterer indehaverne af obligationerne ved udsteders rekonstruktion og konkurs, herunder kan indgive rekonstruktions- og konkursbegæring mod udstederen, give møde på kreditormøder, afgive stemme og anmelde krav på obligationsindehavernes vegne, såfremt betingelserne herfor er opfyldt.

Det præciseres i *nr. 5*, at repræsentanten kan indkalde til obligationsejermøder, da det er en central opgave for repræsentanter at indkalde og afholde obligationsejermøder i overensstemmelse med retningslinjer i vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale.

Det følger af *stk. 5*, at vilkårene for obligationerne kan indeholde bestemmelser, hvorefter indehaverne af obligationerne fraskriver sig retten til selvstændigt at udøve beføjelser tillagt repræsentanten. Bestemmelsen sikrer således bl.a. gyldigheden af såkaldte "no action clauses". Dvs. at obligationsejere, der har erhvervet obligationer, hvor en række rettigheder er tillagt repræsentanten som enebeføjelser, ikke ensidigt kan udøve disse rettigheder, på trods af at de eksempelvis har lidt økonomiske tab i forbindelse med f.eks. misligholdelse af obligationsvilkårene. For så vidt angår muligheden for at aftale delt søgsmålskompetence henvises til bemærkningerne til stk. 4, nr. 3, ovenfor.

§ 4 e

Bestemmelsen fastlægger, at repræsentanten skal offentliggøre, hvis repræsentanten har et forhold eller forbindelser til udstederen, der med rimelighed kan forventes at påvirke repræsentantens uafhængighed, herunder om repræsentanten har betydelige finansielle interesser i udsteder eller udsteders obligationer,

om repræsentanten er nærtstående til udsteder eller om der er personsammenfald mellem udsteders ledelse og ansatte og repræsentantens ledelse og ansatte.

Bestemmelsen skal sikre, at investorerne bliver oplyst om interessekonflikter, således at de kan vurdere, om de mener, at dette kan påvirke repræsentantens muligheder for at varetage obligationsejerens interesse.

Offentliggørelsen vil f.eks. kunne finde sted i prospektet, tilsvarende udbudsmateriale eller i et bilag til obligationsdokumenterne.

§ 4 f

Bestemmelsen i *stk. 1* skal sikre, at der ikke kan herske tvivl om mulighederne for at stille sikkerhed i form af pant, kautioner, garantier og andre sikkerheder i forbindelse med obligationsudstedelser, jf. de alm. bemærkninger pkt. 2.2.3.1.2.

Hvis der stilles pant over for repræsentanten på vegne af obligationsejerne i et aktiv, hvor sikringsakten er tinglysning, vil repræsentanten blive tinglyst som den berettigede og vil i den forbindelse kunne optræde som panthaver i enhver henseende. Repræsentanten kan på vegne af obligationsejerne og andre, som denne repræsenterer i relation til den pågældende obligationsudstedelse, således tiltræde og realisere pantet, når betingelserne herfor er opfyldt.

I forhold til tingbøgerne vil det blive muligt i bemærkningsfeltet at anføre, at sikkerhederne holdes på vegne af ejerne af obligationerne og andre. Hvor sikringsakten er meddelelse, f.eks. ved pant i fordringer, skal der gives meddelelse om, at sikkerheden er stillet overfor repræsentanten.

Når sikringsakten iagttages i forhold til repræsentanten, er det ikke nødvendigt at iagttage en ny sikringsakt eller stifte pantet på ny, hver gang obligationer overdrages eller tilknyttede kreditorer udskiftes, idet repræsentanten varetager opgaven på vegne af de til enhver tid værende obligationsejere mv.

Udover obligationsejerne følger det af bestemmelsen, at repræsentanten også kan repræsenterer andre, som har et krav i relation til den pågældende obligationsudstedelse. Det kan være tredjemænd, der har krav mod udstederen som følge af obligationsudstedelsen. Det kan f.eks. være en betalingsagent, en verifikationsagent, værdipapircentraler og andre parter, hvis opgaveudførelse i henhold til obligationsvilkårene eller tilknyttede aftaler skal betales ud af de samme pengestrømme som obligationsejernes krav. Disse parter bidrager alle til at sikre en effektiv infrastruktur omkring udstedelsen. Repræsentanten kan også holde sikkerheder på vegne af sådanne tilknyttede kreditorer. Pantsætningen kan endvidere dække repræsentantens egne krav mod udstederen, f.eks. i form af honorar eller dækning af andre udgifter, der fremgår af vilkår for obligationerne eller tilknyttede vilkår. Den indbyrdes prioritetsstilling mellem kreditorerne vil kunne fastlægges i tilknyttede aftaler.

Hvis repræsentanten udskiftes, skal der af hensyn til den nye repræsentants legitimation ske påtegning om kreditorskiftet i tingbogen, gives nye meddelelser mv. Udskiftning af repræsentanten anses ikke for en overdragelse af de stillede sikkerheder.

Som det fremgår ovenfor vil repræsentanten – uanset indholdet af, herunder begrænsningerne i, vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale – fremstå som berettiget til pantet overfor tredjemand. Repræsentanten vil imidlertid efter dansk rets almindelige erstatningsretlige regler kunne pådrage sig ansvar overfor obligationsejerne og tilknyttede kreditorer, såfremt repræsentanten udnytter denne legitimation i strid med vilkårene for obligationerne eller de tilknyttede aftaler.

Det fremgår af *stk. 2*, at pant, som vedrører obligationsudstedelsen, kan stilles overfor repræsentanten, medmindre andet fremgår af vilkårene for obligationerne eller af en tilknyttet aftale. Hermed er det deklaratoriske udgangspunkt, når lovens repræsentantskabsordning vælges, at pant kan stilles overfor repræsentanten.

Det fremgår af *stk. 3*, at udenlandske repræsentanter kan registreres i Det Centrale Virksomhedsregister efter regler, som fastsættes af Erhvervsstyrelsen.

Erhvervsstyrelsen forventes at kunne fastsætte reglerne i medfør af § 11, stk. 6, i lov om Det Centrale Virksomhedsregister.

§ 11, stk. 6, i lov om Det Centrale Virksomhedsregister er ikke trådt i kraft endnu. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden ved bekendtgørelse. Udenlandske repræsentanter vil med denne bestemmelse blive omfattet af muligheden for at blive registeret i Det Centrale Virksomhedsregister.

Det bemærkes, at Erhvervsstyrelsen i medfør af § 11, stk. 6, i lov om Det Centrale Virksomhedsregister kan fastsætte regler om tildeling af CVR-nummer og om betaling til dækning af de administrative omkostninger i forbindelse hermed.

§ 4 g

Bestemmelsen skal sikre, at långivere i andre kollektive gældsforhold også har adgang til at anvende repræsentanter eller agenter til at holde pant på vegne af långiverne, jf. de alm. bemærkninger pkt. 2.2.3.2. Bestemmelsen indebærer bl.a., at fuldmægtige og andre repræsentanter kan fuldbyrde pantet på vegne af långiverne, og provenu fra sådan fuldbyrkelse kan udbetales til repræsentanten. Bestemmelsen betyder imidlertid ikke, at fuldmægtige eller repræsentanter reguleret af denne bestemmelse f.eks. kan indgive konkursbegæring af udsteder.

Ved kollektive gældsforhold forstås gældsforhold, hvor der ved etableringen af gældsforholdet er flere kreditorer, eller hvor det er hensigten, at der skal være flere kreditorer. Der kan f.eks. være tale om syndikerede lån eller club lån.

Ifølge § 4 a, stk. 3, finder de øvrige regler i lovens kapitel 2 a ikke anvendelse for andre kollektive gældsforhold.

Til nr. 2 (§ 57 f i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås at der i lov om værdipapirhandel m.v. indsættes en bestemmelse, der skal sikre, at positioner og aktiver, som et clearingmedlem opbevarer hos en CCP på vegne af dets kunder, ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning af clearingmedlemmets kreditorer. Dette sker bl.a. med sigte på at opfylde kravet i artikel 48, stk. 5 og 6, i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen), hvorefter der så vidt muligt skal ske overførsel af de positioner og aktiver, som et misligholdende clearingmedlem opbevarer hos en CCP på vegne af dets kunder, til et solvent clearingmedlem. Endvidere er formålet med bestemmelsen at skabe grundlag for, at der kan ske returnering til et misligholdende clearingmedlems kunder af et overskydende beløb fra gennemførelse af en eventuel misligholdelsesprocedure i relation til de positioner og aktiver, som clearingmedlemmet opbevarer hos en CCP på vegne af dets kunder, jf. artikel 48, stk. 7, i forordningen.

Ved positioner forstås en bindende forpligtelse til at købe eller sælge en given mængde af eksempelvis et finansielt instrument. Positioner kan tages i eksempelvis derivater, værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter.

Ifølge forordningens artikel 39, stk. 10, forstås ved aktiver sikkerhedsstillelse med henblik på afdækning af positioner. Aktiver omfatter retten til overførsel af aktiver svarende til denne sikkerhedsstillelse eller provenuet ved realisering af enhver form for sikkerhedsstillelse, men ikke bidrag til CCP'ens misligholdelsesfond, som omtalt i de almindelige bemærkninger pkt. 2.9.2. Omfattet af artikel 39, stk. 10, er således de overskydende aktiver, som står tilbage på kundens konti efter CCP'en har gennemført misligholdelsesprocedurer i henhold til CCP'ens forretningsorden, jf. EMIR-forordningens artikel 48, stk. 5-7.

I EMIR-forordningens artikel 39, stk. 1, stilles der krav om, at en CCP skal føre særskilte fortegnelser og konti, som til enhver tid sætter den i stand til omgående på konti hos CCP'en at skelne aktiver og positioner, som opbevares på vegne af et givet clearingmedlem, fra aktiver og positioner, som opbevares på vegne af ethvert andet clearingmedlem, og fra dens egne aktiver.

I EMIR-forordningens artikel 39, stk. 4, stilles der krav om, at et clearingmedlem hos en CCP skal føre særskilte fortegnelser og konti, som sætter clearingmedlemmet i stand til både på konti hos CCP'en og på sine egne konti at skelne sine aktiver og positioner fra de aktiver og positioner, som opbevares hos CCP'en på vegne af clearingmedlemmets kunder. De førte fortegnelser og konti kan anvendes til at identificere clearingmedlemmets kunders positioner og aktiver til sikkerhed for disse positioner.

EMIR-forordningens artikel 39, stk. 9, fastsætter, at kravet om at kunne skelne aktiver og positioner på konti hos CCP'en er opfyldt, hvis a) aktiver og positioner registreres på særskilte konti, b) netting af positioner, der er registreret på forskellige konti forhindres og c) aktiver, der dækker positioner registreret på én konto, ikke eksponeres for tab i forbindelse med positioner registreret på en anden konto.

Heraf følger, at de positioner og aktiver, der opbevares hos en CCP på vegne af et clearingmedlems kunder, altid vil være registreret på konti adskilt fra clearingmedlemmets egne konti. Endvidere vil det til enhver tid være muligt at identificere, hvilke positioner en kunde har.

Med forslaget til *stk. 1* skabes der sikkerhed for, at et clearingmedlems positioner på vegne af dets kunder hos en central modpart og aktiver tilhørende et clearingmedlem, som clearingmedlemmet har overdraget til sikkerhed for disse positioner, ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning fra clearingmedlemmets kreditorer. Med retsforfølgning menes foruden konkurs eksempelvis udlæg, arrest og tvangsakkord. Bestemmelsen har betydning i de tilfælde, hvor clearingarrangementet er indgået efter principalmodellen. Som anført under de almindelige bemærkninger punkt 2.9.3 vil der i fuldmægtigmodellen ikke opstå rettighedskonflikter i forhold til clearingmedlemmets kreditorer, idet clearingmedlemmet ikke har ejerskab til de overførte positioner m.v. Der vil derfor ikke opstå spørgsmål om, hvorvidt sådanne rettigheder indgår i et clearingmedlems konkursbo. Det fremgår således af konkurslovens § 82, at hvad der tilhører tredjemand eller af andre grunde ikke kan inddrages i konkursmassen, skal udleveres til den berettigede. I forhold til principalmodellen er der imidlertid behov for at sikre, at clearingmedlemmets kreditorer ikke kan søge sig fyldestgjort i de positioner m.v., som er omfattet af clearingarrangementet. Der foreslås på denne baggrund indsat en regel om, at positioner et clearingmedlem tager på vegne af dets kunder hos en central modpart og aktiver tilhørende clearingmedlemmet, som clearingmedlemmet har overdraget til en central modpart til sikkerhed for kunders positioner, ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning af clearingmedlemmets kreditorer.

Positioner opbevaret hos CCP'en på vegne af clearingmedlemmets kunder og aktiver stillet til sikkerhed for disse vil kunne identificeres ved at sammenholde fortegnelser og konti hos CCP'en med fortegnelser og konto hos clearingsmedlemmet, jf. EMIR-forordningens artikel 39, stk. 1-4.

Da opgørelse af clearingmedlemmets krav på CCP'en først vil kunne opgøres på tidspunktet for gennemførelse af misligholdelsesprocedurer af de i stk. 1 nævnte positioner og aktiver, jf. forordningens artikel 48, stk. 7, vurderes der desuden at være en risiko for, at kundens berettigelse til de i stk. 1 nævnte positioner og aktiver vil kunne omstødes efter reglerne i konkursloven. Ved fastlæggelsen af hvilket tidspunkt der skal danne grundlag for den tidsmæssige betingelse for omstødelse efter konkurslovens regler, kan tidspunktet for sikringsaktens iagttagelse således ikke forventes at blive tillagt afgørende vægt. Med henblik på at sikre EMIR-forordningens forudsætning om, at en kunde i tilfælde af et clearingmedlems misligholdelse kan råde over de aktiver og positioner, som er tilknyttet kundens konto i CCP'en, foreslås det derfor i stk. 2, fastsat, at kundens erhvervelse af rettigheder over de i stk. 1, nævnte positioner og aktiver ikke kan omstødes efter konkurslovens regler. Efter det foreslåede stk. 2 kan omstødelse dog ske efter de nævnte bestemmelser, hvis kundens erhvervelse af rettighederne konkret ikke fremstod som ordinær.

Ved afgørelsen af om en overdragelse af rettigheder kan anses for at være ordinær, skal det vurderes, om clearingarrangementet har et reelt indhold. En overdragelse efter principalmodellen vil som udgangspunkt fremstå som ordinær, medmindre det kan påvises, at overdragelsen er foretaget for at begunstige kreditor (kunden) på de øvrige kreditors bekostning. Ved vurderingen heraf skal der tages højde for det regelsæt, som CCP'en har fastsat vedrørende overførsel af aktiver og positioner. Det fremgår således af EMIR-forordningens artikel 41, stk. 2, at en CCP skal indføre modeller og parametre, som tager højde for de cleared produkters risikoprofil og intervallet mellem marginopkrævninger, markedslikviditet og mulige ændringer under transaktionens forløb. Disse modeller og parametre skal godkendes af den kompetente myndighed i CCP'ens hjemland. Hvis et clearingmedlem foretager usædvanlige handlinger set i forhold til CCP'ens regelsæt, kan der være tale om erhvervelse af rettigheder, der ikke er ordinære. Det bemærkes hertil, at der i de almindeligt anvendte kontrakter for clearing vil være mulighed for, at kunden i sin kontrakt med clearingmedlemmet kan aftale udvidet overførsel af yderligere sikkerhedsstillelse, hvorved kunden overfører sikkerheder udover margin kaldene til clearingmedlemmet. Sådanne sikkerheder kan være begrundet i praktiske hensyn, bl.a. for at undgå dagligt at forholde sig til margin krav. CCP'er forventes i deres regelsæt at stille en mulighed til rådighed for, at også denne yderligere sikkerhedsstillelse kan opbevares på konti registreret som tilhørende kunden. Overførsel af sådan yderligere sikkerhedsstillelse vil på baggrund heraf være at anse for ordinær, hvis denne fremgår af aftalen mellem kunden og clearingmedlemmet og er i overensstemmelse med de standarder, som fremgår af CCP'ens standardaftaler eller lignende standardaftaler på området for kundeclearing.

I praksis vil en CCP på daglig basis opgøre eksisterende positioner og vurdere, hvorvidt der er behov for yderligere margin. En overdragelse i overensstemmelse med sådanne krav fra en CCP vil altid være at anse for ordinær. Sker overdragelsen derimod selvstændigt fra clearingmedlemmets side og uden margin kald fra CCP'en på baggrund af en udvikling i markedsprisen på den omfattede kontrakt kan overdragelsen ikke anses for ordinær, hvorefter konkurslovens omstødelsesregler finder anvendelse.

Til nr. 4 (§ 58 f, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.)

§ 58, stk. 2, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. begrænser bankernes adgang til at anvende lån ydet til forbrugere og mikrovirksomheder som finansiell sikkerhedsstillelse i forhold til andre end centralbanker. Med den foreslåede sletning af *stk. 2, 2. pkt.*, ophæves den nuværende begrænsning. Det vil herefter være muligt for en bank at anvende et lån ydet til en mindre virksomhed som sikkerhedsstillelse over for en særlig kapitalenhed, et SPV (Special Purpose Vehicle), der herefter på baggrund af en pulje af lån udsteder erhvervsobligationer. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7.3 under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det er ikke hensigtsmæssigt lovgivningsmæssigt at adskille lån ydet til mikrovirksomheder eller små virksomheder fra lån ydet til forbrugere. Adgangen til at anvende disse låntyper til finansiell sikkerhedsstillelse udvides derfor for alle typer.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 16 e, stk. 2, i lov om finansiell stabilitet)

Som en konsekvens af de foreslåede regler i lov om finansiell virksomhed om et refinansieringsregister, foreslås det med § 16 e, stk. 2, at tydeliggøre, at i tilfælde af, at Finansiell Stabilitet A/S træder til som køber af et nødlidende pengeinstitut efter § 16 e, stk. 1, så vil Finansiell Stabilitet A/S også skulle overtage den serviceaftale, der foreligger som følger af det nødlidende pengeinstituts salg af et refinansieringsregister til en berettiget enhed, med mindre der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed er angivet en sekundær administrator af låneforholdene. Bestemmelsen gælder også i tilfælde af, at Finansiell Stabilitet A/S har overtaget aktiver fra et pengeinstitut, der er erklæret konkurs, jf. § 16 j.

En overtagelse af serviceaftalen vil betyde, at Finansiell Stabilitet A/S skal sikre administrationen af

aktiverne, herunder pengestrømmen mellem aktiverne (låntagerne) og den berettigede enhed. Finansiell Stabilitet A/S overtager således ikke ejerskabet til aktiverne, men skal kun administrere aktiverne på vegne af den berettigede enhed. Efter overtagelsen af serviceaftalen er Finansiell Stabilitet A/S herefter berettiget og forpligtet til at modtage betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne i refinansieringsregisteret og sikre, at disse videreføres til den berettigede enhed. Al information til låntager vil skulle varetages af Finansiell Stabilitet A/S som led i administrationen af kundeforholdene på lånene i registeret.

Eftersom Finansiell Stabilitet A/S alene indtræder i serviceaftalen og dermed ikke overtager selve aktivet, vil Finansiell Stabilitet A/S i overensstemmelse med § 16 e, stk. 1, alene skulle afvikle forpligtelsen i henhold til serviceaftalen, mens ejerskabet til de enkelte aktiver fortsat er placeret hos den berettigede enhed, jf. de foreslåede regler om et refinansieringsregister i § 152 n i lov om finansiell virksomhed.

Hvis det viser sig, at den berettigede enhed ikke har opnået aftale om salg af refinansieringsregisteret eller aftale om serviceaftale inden for 6 måneder efter, at pengeinstituttet er overdraget til Finansiell Stabilitet A/S, skal Finansiell Stabilitet A/S sætte eventuelle afdragsbestemmelser i kraft, der følger af serviceaftalen, jf. § 152 v i lov om finansiell virksomhed eller sætter eventuelle afdragsbestemmelser udarbejdet af administratoren for registeret i kraft, jf. § 152 y i lov om finansiell virksomhed. Indeholder aftalen ikke en afdragsbestemmelse og er der ikke udarbejdet en afviklingsplan af administrator for registeret, afdrages lånene efter reglerne i § 152 u, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed.

Finansiell Stabilitet A/S er berettiget til at modtage betaling for arbejdet med administrationen af serviceaftalen.

Til nr. 2 (§ 16 n, stk. 5, i lov om finansiell stabilitet)

Som en konsekvens af de foreslåede regler i lov om finansiell virksomhed om et refinansieringsregister, foreslås det med § 16 n, stk. 5, at tydeliggøre, at i tilfælde af, at Finansiell Stabilitet A/S medvirker til afviklingen af et nødlidende pengeinstitut efter § 16 n, stk. 1, så vil Finansiell Stabilitet A/S også skulle overtage den serviceaftale, der foreligger som følge af det nødlidende pengeinstituts salg af et refinansieringsregister til en berettiget enhed, med mindre der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed er angivet en sekundær administrator af låneforholdene.

Ved anvendelse af afviklingsordningen i kapitel 4 d i lov om finansiell stabilitet overtager Finansiell Stabilitet A/S det nødlidende instituts aktiver og ikke-efterstillede passiver. Umiddelbart efter overtagelsen overdrages den sunde del af det nødlidende institut til et andet institut. Finansiell Stabilitet kan som en del af denne overdragelse overdrage administrationsforpligtelsen i henhold til den overtagne serviceaftale. Finanstilsynet skal godkende overdragelsen i medfør af § 204 i lov om finansiell virksomhed.

En overtagelse af serviceaftalen vil betyde, at Finansiell Stabilitet A/S skal sikre administrationen af aktiverne, herunder pengestrømmen mellem aktiverne (låntagerne) og den berettigede enhed. Finansiell Stabilitet A/S overtager således ikke ejerskabet til aktiverne, men skal kun administrere aktiverne på vegne af den berettigede enhed. Efter overtagelsen af serviceaftalen er Finansiell Stabilitet A/S herefter berettiget og forpligtet til at modtage betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne i refinansieringsregisteret og sikre, at disse videreføres til den berettigede enhed. Al information til låntager vil skulle varetages af Finansiell Stabilitet A/S som led i administrationen af kundeforholdene på lånene i registeret.

Eftersom Finansiell Stabilitet A/S alene indtræder i serviceaftalen og dermed ikke overtager selve aktivet, vil Finansiell Stabilitet A/S alene skulle afvikle forpligtelsen i henhold til serviceaftalen, mens ejerskabet til de enkelte aktiver fortsat er placeret hos den berettigede enhed, jf. de foreslåede regler om et refinansieringsregister i § 152 n i lov om finansiell virksomhed.

Hvis det viser sig, at den berettigede enhed ikke har opnået aftale om salg af refinansieringsregisteret eller aftale om serviceaftale inden for 6 måneder efter, at pengeinstituttet er overdraget til Finansiell

Stabilitet A/S, skal Finansiell Stabilitet A/S sætte eventuelle afdragsbestemmelser i kraft, der følger af serviceaftalen, jf. § 152 v i lov om finansiell virksomhed eller sætter eventuelle afdragsbestemmelser udarbejdet af administratoren for registeret i kraft, jf. § 152 y i lov om finansiell virksomhed. Indeholder aftalen ikke en afdragsbestemmelse og er der ikke udarbejdet en afviklingsplan af administrator for registeret, afdrages lånene efter reglerne i § 152 u, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed.

Finansiell Stabilitet A/S er berettiget til at modtage betaling for arbejdet med administrationen af serviceaftalen.

Til § 4

Til nr. 1 og 2 (§ 47 c, stk. 2, 2. pkt., og § 47 d, stk. 2, 2. pkt., i lov om tinglysning)

Med forslaget ændres ordlyden af det gældende overdragelsesforbud for skadesløsbreve vedrørende henholdsvis virksomhedspant og fordringspant, således at det klart fremgår, at forbuddet alene gælder særskilt overdragelse af skadesløsbrevet. Det følger heraf samtidigt, at overdragelse af skadesløsbrevet sammen med den underliggende fordring – i overensstemmelse med hvad der i øvrigt gør sig gældende for skadesløsbreve – kan ske.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Det foreslås med *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2014.

Det følger af *stk. 2*, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for § 3. Derudover følger af bestemmelsen, at lovforslaget kan træde i kraft for Færøerne og Grønland på et andet tidspunkt, end hvad erhvervs- og vækstministeren måtte beslutte for Danmark i henhold til bemyndigelsesbestemmelsen.

Med bestemmelsen får ministeren således mulighed for at sætte loven i kraft for Færøerne og Grønland, når de respektive organer har haft mulighed for at behandle lovforslaget. Med forslaget bliver det ligeledes muligt at sætte loven i kraft for f.eks. Færøerne førend for Grønland.

Det følger af *stk. 3*, at hvis det inden lovens ikrafttræden aftalt, at et aktiv ikke kan overdrages, kan aktivet ikke indføres i et refinansieringsregister, med mindre parternes aftale herom ændres.

Dette skal ses i forhold til lovforslaget § 1, nr. 28, (§ 152 p, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed) hvor det fremgår, at der fremadrettet skal foreligge en skriftlig aftale om, at aktiver ikke kan videresælges for, at lånet ikke kan registreres i refinansieringsregisteret.

Det bemærkes, at finansielle virksomheder allerede i henhold til bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder, investeringsforeninger mv. er forpligtet til at indgå eller bekræfte alle væsentlige aftaler med sine kunder i papirformat eller på andet varigt medium.

Det antages derfor, at pengeinstitutter i disse kundeforhold allerede har dokumenteret sådanne vilkår skriftligt. Bestemmelsen sikrer, at det er muligt at kontrollere, om de i refinansieringsregisteret indlagte aktiver kan indlægges i refinansieringsregisteret.

Det bemærkes, at i det tilfælde, at loven skal finde anvendelse på aktiver, der er etableret ved aftaler indgået før lovens ikrafttrædelsesdato, skal pengeinstituttet give skriftlig meddelelse i papirformat eller på andet varigt medium til kunder, der har en aftale om, at lånet ikke kan overdrages, om at denne aftale opsiges. Pengeinstituttet skal i den forbindelse give kunden et passende varsel, førend opsigelsen kan træde i kraft. Et passende varsel er for denne type af ændringer normalt minimum 30 dage.

Det følger af *stk. 4*, at loven finder anvendelse på kollektive gældforhold ifølge lovforslagets § 2, nr. 1 (§ 4 f i lov om værdipapirhandel m.v.) etableret før lovens ikrafttræden. Lovforslagets § 2, nr. 1, finder derudover anvendelse på obligationsudstedelser, som registres hos Finanstilsynet efter lovens forskrifter efter lovens ikrafttræden.

Til § 6

Den foreslåede § 6 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde. Det foreslås i *stk. 1*, at lovens §§ 1, 2 og 4 som udgangspunkt ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 2*.

Med *stk. 2* foreslås, at §§ 1 og 2 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 948 af 2. juli 2013, som ændret senest ved § 25 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

§ 1, stk. 1 - - -

Stk. 2. For finansielle holdingvirksomheder finder §§ 6, 6 a og 6 b, § 43, stk. 1, kapitel 7, § 64, stk. 4, § 71, stk. 1, nr. 9, og stk. 2, § 75, §§ 77 a-77 d, § 117, § 124, stk. 2, nr. 1, § 125, stk. 2, nr. 1, kapitel 13, §§ 344-348 og 357, § 361, stk. 1, nr. 5, og stk. 2, § 368, stk. 2, og 3, stk. 4, nr. 1, og stk. 5, og §§ 369 og 370 anvendelse.

1. I § 1, stk. 2, ændres »finansielle holdingvirksomheder« til: »finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder« og »§ 71, stk. 1, nr. 9, og stk. 2« ændres til: »§§ 70 og 71«.

2. I § 1, stk. 2, udgår »§ 124, stk. 2, nr. 1, § 125, stk. 2, nr. 1,«.

3. I § 1, stk. 2, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»For finansielle holdingvirksomheder finder § 124, stk. 2, nr. 1, og § 125, stk. 2, nr. 1, desuden anvendelse. For forsikringsholdingvirksomheder finder § 126 desuden anvendelse.«

4. I § 1, stk. 17, ændres »nr. 24 og 25,« til: »nr. 27 og 28,«.

Stk. 3-16 - - -

Stk. 17. For leverandører og underleverandører til outsourcingvirksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 24 og 25, finder §§ 6, 6 a, 6 b og § 347, stk. 1 og 5, anvendelse.

§ 5, stk. 1, nr. 10 - - -

- a) En modervirksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiel virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog stk. 7, eller
- b) en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapita-

5. I § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, ændres »jf. dog stk. 7, eller« til: »jf. dog 2. pkt. og stk. 7. En modervirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle virksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder.«

6. I § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, ændres »en modervirksomhed« til: »En modervirksomhed«.

landele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, og hvor mindst én dattervirksomhed er en finansiell virksomhed.

§ 5, stk. 1, nr. 1-12 - - -

13) Fondsmæglerholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive fondsmæglervirksomhed.

14) Investeringsforvaltningsholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er kreditinstitutter eller finansieringsinstitutter, og hvor koncernens hovedvirksomhed er at drive investeringsforvaltningsvirksomhed.

Stk. 2 - - -

Stk. 3. Ved kvalificeret andel forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som gi-

7. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 12 som nye numre:

»13) *Forsikringsholdingvirksomhed:*

En modervirksomhed, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, når disse dattervirksomheder udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder, tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomheder, og mindst én af disse dattervirksomheder er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed. En forsikringsholdingvirksomhed er ikke en finansiell holdingvirksomhed, jf. nr. 10.

14) *Blandet forsikringsholdingvirksomhed:*

En modervirksomhed, som hverken er en finansiell virksomhed, en tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed og som ejer mindst én dattervirksomhed, der er forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed.«

Nr. 13-22 bliver herefter nr. 15-24.

8. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 22, der bliver nummer 24, som nyt nummer:

»25) *Formålsbestemt selskab:*

Et selskab hvis væsentligste formål er udstedelse af værdipapirer eller på anden vis at skaffe finansiering til køb af aktiver indført i et refinansieringsregister og omfattet af § 152 p fra pengeinstitutter med tilladelse fra Finanstilsynet til at oprette et refinansieringsregister.«

Nr. 24-30 bliver herefter nr. 24-31.

9. I § 5, stk. 3, § 61 a, stk. 1, nr. 2, § 61 c, stk. 2, tre steder i § 63, stk. 4, og i § 347, stk. 3, ændres »den finansielle virksomhed eller den

ver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed.

§ 61 a, stk. 1 - - -

2) Omdømmet og erfaringen hos den eller de personer, der efter erhvervelsen vil lede den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed.

§ 61 c, stk. 1 - - -

Stk. 2. Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal senest i februar måned give Finanstilsynet meddelelse om navnene på de kapitalejere, der ved udgangen af det foregående år ejede en kvalificeret andel i den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed, og om størrelsen af disse andele.

§ 63, stk. 1-3 - - -

Stk. 4. Ved ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 3, nr. 1-4, skal den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed give meddelelse til Finanstilsynet herom, inden ændringen foretages. Såfremt den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed ikke på forhånd er bekendt med ændringen, skal meddelelse til Finanstilsynet gives straks efter, at den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed har modtaget underretning om ændringen.

§ 347, stk. 1-2 - - -

Stk. 3. I det omfang det er nødvendigt for bedømmelse af en finansiell virksomheds eller en finansiell holdingvirksomheds økonomiske stilling, kan Finanstilsynet indhente oplysninger og til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til de virksomheder, med hvilke den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed har særlig direkte eller indirekte forbindelse.

§ 14. Finanstilsynet giver tilladelse, når

1) kravene i §§ 7, 8, 9, 10 eller 11 er opfyldt,

finansielle holdingvirksomhed« til: »den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden«.

10. I § 14, stk. 1, nr. 4, ændres »nr. 17,« til: »nr. 19,«.

2) medlemmerne af ansøgerens bestyrelse og direktion opfylder kravene i § 64,

3) ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, opfylder kriterierne i § 61 a, stk. 1,

4) der ikke foreligger snævre forbindelser, jf. § 5, stk. 1, nr. 17, mellem ansøgeren og andre virksomheder eller personer, der vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af tilsynets opgaver,

§ 43. Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

§ 61 c, stk. 1 - - -

Stk. 2. Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal senest i februar måned give Finanstilsynet meddelelse om navnene på de kapitalejere, der ved udgangen af det foregående år ejede en kvalificeret andel i den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed, og om størrelsen af disse andele.

§ 63, stk. 1 - - -

Stk. 2. Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, som har en andel på mindst 10 pct. af en udenlandsk finansiell virksomhed, og som påtænker at mindske denne andel, således at den falder under en af de i stk. 1 fastsatte grænser, skal underrette Finanstilsynet herom og angive størrelsen af den påtænkte fremtidige andel.

§ 77 c. Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, eller som i de 2 seneste regnskabsår på balancetidspunktet i gennemsnit har haft 1.000 eller flere fuldtidsansatte, skal nedsætte et aflønningsudvalg, jf. dog stk. 2.

§ 77 d, stk. 1-2 - - -

11. I § 43, stk. 1, § 61 c, stk. 2, § 63, stk. 2, § 77 c, stk. 1, § 77 d, stk. 3, § 183, stk. 1, 1. pkt., og stk. 4, § 198, stk. 1, § 199, stk. 1, 1. pkt., og § 361, stk. 1, nr. 10, ændres »Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder« til: »Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder«.

Stk. 3. Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal i årsrapporten offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende som led i dette hverv har modtaget fra virksomheden i det pågældende regnskabsår, og som vedkommende i samme regnskabsår har modtaget som medlem af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed inden for samme koncern.

§ 183. Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal udarbejde en årsrapport, der består af en ledelsesberetning, en ledelsespåtegning og et årsregnskab bestående af en balance, en resultatopgørelse, anden totalindkomst, noter, herunder redegørelse for anvendt regnskabspraksis, og en oversigt over bevægelserne i egenkapitalen. Når et årsregnskab er revideret, indgår revisionspåtegningen i årsrapporten.

Stk. 2 - - -

Stk. 3 - - -

Stk. 4. Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, hvis værdipapirer ikke er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan uanset stk. 2 vælge at anvende de standarder, der er nævnt i stk. 3, på deres koncernregnskab.

§ 198. Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal foretage regelmæssige regnskabsindberetninger til Finanstilsynet i overensstemmelse med skemaer og vejledninger hertil udfærdiget af Finanstilsynet. Indberetningerne skal indsendes til Finanstilsynet i elektronisk form.

§ 199. Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder skal have mindst én statsautoriseret revisor, og denne skal, såfremt der er tale om revision af pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller forsikringsselskaber, tillige være certificeret af Finanstilsynet. Vælges mere end én revisor eller udpeges en revisor efter 3. pkt., skal de yderligere valgte eller udpegede revisorer være statsautoriserede og såfremt der er tale om revi-

sion af pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller forsikringsselskaber, skal den eller de underskrevende revisorer tillige være certificeret af Finanstilsynet. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde udpege en yderligere revisor. Denne revisor fungerer på samme vilkår og efter samme regler som de revisorer, der er valgt af generalforsamlingen.

§ 361, stk. 1 - - -

10) Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og hvis markedsværdi af de handlede værdipapirer er på 1 mia. kr. eller derover ved udgangen af året, betaler 40.000 kr. årligt. Hvis markedsværdien af de handlede værdipapirer er på 250 mio. kr. og derover, men under 1 mia. kr. ved udgangen af året, betales 20.000 kr. årligt, og hvis markedsværdien af de handlede værdipapirer er på under 250 mio. kr. ved udgangen af året betales 10.000 kr. årligt. Afdelinger af danske UCITS, som har udstedt andele, der er optaget til handel på et reguleret marked, betaler 5.000 kr. årligt.

§ 61. Enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske og juridiske personer, som handler i forståelse med hinanden, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret andel, jf. § 5, stk. 3, i en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, skal på forhånd ansøge Finanstilsynet om godkendelse af den påtænkte erhvervelse. Det samme gælder ved forøgelse af den kvalificerede andel, der medfører, at denne efter erhvervelsen vil udgøre eller overstige en grænse på henholdsvis 20 pct., 33 pct. eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne, eller medfører, at den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed bliver en dattervirksomhed.

§ 61 b. Enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske og juridiske personer, som handler i forståelse med hinanden, der påtænker direkte eller indirekte at afhænde en kvalificeret andel, jf. § 5, stk. 3, eller formindske en kvalificeret andel i en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed således, at afhændelsen bevirker, at

12. I § 61, stk. 1, 1. pkt., § 61 b, § 61 c, stk. 1, § 62, stk. 1, § 120, stk. 1, 1. pkt., § 199, stk. 2, § 373, stk. 3, og § 374, stk. 4, 1. pkt., ændres »en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed« til: »en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

grænsen på henholdsvis 20 pct., 33 pct. eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne ikke længere er nået, eller bevirker, at virksomheden eller holdingvirksomheden ophører med at være vedkommendes datterselskab, skal forinden skriftligt underrette Finanstilsynet herom med angivelse af størrelsen af den påtænkte fremtidige kapitalandel.

§ 61 c. Når en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed får kendskab til erhvervelser eller afhændelser af andele som nævnt i § 61, stk. 1, og § 61 b, skal virksomheden eller holdingvirksomheden straks give Finanstilsynet meddelelse herom.

§ 62. Såfremt kapitalejere, der er i besiddelse af en af de i § 61, stk. 1, omhandlede andele i en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, ikke opfylder kravene i § 61 a, stk. 1, kan Finanstilsynet ophæve den stemmeret, der er knyttet til de pågældende ejeres kapitalandele, eller påbyde virksomheden at følge bestemte retningslinjer.

§ 120. Oplysninger kan videregives til den finansielle virksomheds modervirksomhed til brug for risikostyring af virksomheder i koncernen, såfremt modervirksomheden er en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed. Dette gælder dog ikke oplysninger om rent private forhold.

§ 199, stk. 1- - -

Stk. 2. Revisorerne i en finansiel virksomhed eller i en finansiel holdingvirksomhed skal tillige være revisorer i virksomhedens dattervirksomheder.

§ 373, stk. 1-2 - - -

Stk. 3. Med bøde straffes en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 347 b, stk. 1, 1. pkt., § 348, stk. 2, 1. pkt., eller § 350, stk. 1, og overtrædelser af § 112, stk. 1, i selskabsloven. Med bøde straffes endvidere den,

som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 351, stk. 2 og stk. 3, 3. pkt.

§ 374, stk. 1-3 - - -

Stk. 4. Såfremt en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, som har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, ikke opfylder sine forpligtelser efter bestemmelserne i §§ 183-193 eller bestemmelser fastsat i medfør af § 196, kan Finanstilsynet give den pågældende virksomhed påbud om ændring af forholdet, herunder påbud om offentliggørelse af ændrede eller supplerende oplysninger. Skønnes det hensigtsmæssigt, kan Finanstilsynet selv offentliggøre de pågældende oplysninger, offentliggøre påbuddet eller suspendere eller slette de berørte værdipapirer fra handel på et reguleret marked.

§ 61 a, stk. 1 - - -

3) Den påtænkte erhververs økonomiske forhold, især i forhold til arten af de forretninger, der drives eller påtænkes drevet i den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed, hvori erhvervelsen påtænkes.

§ 63. Finanstilsynet skal på forhånd underrettes om finansielle virksomheders og finansielle holdingvirksomheders direkte eller indirekte erhvervelse af en kvalificeret andel i en udenlandsk finansiell virksomhed samt sådanne forøgelse af den kvalificerede andel, som medfører, at denne udgør eller overstiger en grænse på henholdsvis 20 pct., 33 pct. og 50 pct. af stemmerettighederne henholdsvis selskabskapitalen, eller at den udenlandske finansielle virksomhed bliver en dattervirksomhed. Underretningen skal indeholde oplysning om, i hvilket land virksomheden er etableret.

§ 77 a. Ved finansielle virksomheders og finansielle holdingvirksomheders aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal virksomheden sikre sig, at følgende er opfyldt:

13. I § 61 a, stk. 1, nr. 3, ændres »den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed« til: »den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden«.

14. I § 63, stk. 1, 1. pkt., § 77 a, stk. 1, 1. pkt., og § 197 ændres »finansielle virksomheders og finansielle holdingvirksomheders« til: »finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders«.

§ 197. Med henblik på at sikre, at finansielle virksomheders og finansielle holdingvirksomheders årsrapporter er i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel og de regler, der er udstedt i medfør af § 196, og at finansielle virksomheders koncernregnskaber omfattet af artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandards er i overensstemmelse med de internationale regnskabsstandards, kan Finanstilsynet

- 1) yde vejledning,
- 2) påtale overtrædelser og
- 3) påbyde, at fejl skal rettes, og at overtrædelser skal bringes til ophør.

§ 64, stk. 1-3 - - -

Stk. 4. Stk. 1, stk. 2, nr. 1, 2 og 4, og stk. 3 finder tilsvarende anvendelse på medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiell holdingvirksomhed.

§ 77 c, stk. 1 - - -

Stk. 2. I koncerner med flere virksomheder, som i medfør af stk. 1 eller § 21, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. har pligt til at nedsætte et aflønningsudvalg, kan der dog nedsættes et fælles aflønningsudvalg for disse virksomheder i koncernen eller en del heraf. Aflønningsudvalget skal organisatorisk placeres i en virksomhed under tilsyn af Finanstilsynet, bortset fra i en finansiell holdingvirksomhed, og skal nedsættes i en virksomhed, der er modervirksomhed for de øvrige virksomheder, som udvalget er nedsat for.

§ 70. Bestyrelsen for en finansiell virksomhed skal

- 1) fastlægge, hvilke hovedtyper af forretningsmæssige aktiviteter virksomheden skal udføre,
- 2) identificere og kvantificere virksomhedens væsentlige risici og fastlægge virksomhedens risikoprofil, herunder fastsætte, hvilke og hvor store risici virksomheden må påtage sig, og

15. I § 64, stk. 4, og § 77 c, stk. 2, 2. pkt., ændres »en finansiell holdingvirksomhed« til: »en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

16. I § 70, stk. 1, og § 71, stk. 1, indsættes efter »finansiell virksomhed«: »en finansiell holdingvirksomhed, og en forsikringsholdingvirksomhed«.

3) fastlægge politikker for, hvorledes virksomheden skal styre hver af virksomhedens væsentlige aktiviteter og de risici, der er knyttet hertil, under hensyntagen til samspillet mellem disse.

§ 71. En finansiel virksomhed skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemsikkelig og konsekvent ansvarsfordeling,

2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,

3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,

4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som virksomheden er eller kan blive udsat for,

5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed, og hensigtsmæssig anvendelse af disse,

6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,

7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer,

8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området og

9) en lønpolitik og -praksis, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring.

§ 70, stk. 1- - -

Stk. 2. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen for den finansielle virksomhed give direktionen skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktionen må påføre den finansielle virksomhed,

17. I § 70, *stk. 3*, § 70, *stk. 4*, og to steder i § 70, *stk. 2*, ændres »den finansielle virksomhed« til: »virksomheden«.

2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,

3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktionen kan foretage som led i sin stilling, og

4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktionen skal rapportere til bestyrelsen om den finansielle virksomheds risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktionen og om overholdelsen af de grænser, der er fastsat i lovgivningen vedrørende de risici, som virksomheden må påtage sig.

Stk. 3. Bestyrelsen for den finansielle virksomhed skal løbende tage stilling til, om virksomhedens risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktionen er forsvarlige i forhold til virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som virksomhedens aktiviteter drives under.

Stk. 4. Bestyrelsen for den finansielle virksomhed skal løbende vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker og retningslinjerne for direktionen. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for en finansiell virksomhed i medfør af stk. 1-4.

§ 71, stk. 1 - -

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som en finansiell virksomhed og finansielle holdingvirksomheder skal træffe for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1.

Stk. 3. Stk. 1, nr. 9, finder tilsvarende anvendelse på finansielle holdingvirksomheder.

§ 75, stk. 1-3 - -

Stk. 4. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse for finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder om forhold i datterselskaber, som er finansielle virksomheder.

18. I § 70, stk. 2, nr. 4, ændres »den finansielle virksomheds« til: »virksomhedens«.

19. I § 71, stk. 2, ændres »en finansiell virksomhed og finansielle holdingvirksomheder« til: »en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed«.

20. § 71, stk. 3, ophæves.

21. I § 75, stk. 4, § 77 a, stk. 2, § 77 b, stk. 1, og § 345, stk. 2, nr. 1, ændres »finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder« til: »finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder«.

§ 77 a.

Stk. 2. For bestyrelsen og direktionen i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder må aktieoptioner eller lignende instrumenter højst udgøre 12,5 pct. af henholdsvis honoraret og den faste grundløn inklusive pension på tidspunktet for beregningen heraf.

§ 77 b. For finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, der modtager statsstøtte eller har fået tilsagn om statsstøtte, herunder statsligt kapitalindskud, jf. lov om statsligt kapitalindskud, eller individuel statsgaranti, jf. kapitel 4 a i lov om finansiell stabilitet, eller datterselskaber af Finansiell Stabilitet A/S udgør den procentsats, der er nævnt i § 77 a, stk. 1, nr. 1, 20 pct.

§ 345, stk. 1 - - -

Stk. 2. Det Finansielle Råd

- 1) træffer afgørelser i tilsynssager af principiel karakter og i tilsynssager, der har videregående betydelige følger for finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder,
- 2) træffer afgørelser i sager om påbud efter § 347 b, stk. 1,
- 3) træffer beslutning om at overgive sager omfattet af nr. 1 til politimæssig efterforskning og
- 4) bistår Finanstilsynet med dets informationsvirksomhed og rådgiver Finanstilsynet i forbindelse med dets udstedelse af regler.

§ 77 a, stk. 2 - - -

Stk. 3. Den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed skal sikre sig, at aktier og instrumenter m.v., der overdrages til bestyrelsen, direktionen eller andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, som en del af den variable løn, som er nævnt i stk. 1, nr. 3, ikke må afhændes af disse personer i en passende periode, samt at disse personer ikke må foretage en afdækning af den risiko, der knytter sig til disse aktier og instrumenter m.v.

Stk. 4. Den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed skal sikre sig, at udbetaling af den efter stk. 1, nr. 4, udskudte variable løn til bestyrelsen, direktionen og andre ansat-

22. I § 77 a, stk. 3-5, og stk. 6, 1. pkt., og § 374, stk. 5, ændres »Den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed« til: »Den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden«.

te, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, er betinget af, at de kriterier, der har dannet grundlag for beregningen af den variable løndel, fortsat er opfyldt på udbetalingstidspunktet, samt betinget af, at virksomhedens økonomiske situation ikke er væsentligt forringet i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel.

Stk. 5. Den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed skal sikre sig, at bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, og som modtager variabel løn, skal tilbagebetale den variable løn helt eller delvis, hvis den variable løn er udbetalt på grundlag af oplysninger om resultater, som kan dokumenteres at være fejlagtige, og hvis modtageren er i ond tro.

Stk. 6. Den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed skal sikre sig, at såfremt bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, tildeles en pensionsydelse, som helt eller delvis kan sidestilles med variable løndele, jf. stk. 7, skal virksomheden, hvis modtageren forlader virksomheden inden pensionstidspunktet, beholde denne del af pensionsydelsen i 5 år i form af instrumenter som nævnt i stk. 1, nr. 3. Stk. 4 og 5 finder tilsvarende anvendelse på de i 1. pkt. nævnte tilfælde. Hvis modtageren er medlem af bestyrelsen eller ansat i virksomheden ved pensionsalderen, skal virksomheden udbetale den variable del af pensionsydelsen til modtageren i form af de i stk. 1, nr. 3, nævnte instrumenter uden mulighed for afhændelse eller udnyttelse i en periode på 5 år. Stk. 5 finder tilsvarende anvendelse på de i 3. pkt. nævnte tilfælde.

§ 374, stk. 1-4 - - -

Stk. 5. Den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed, der ikke efterlever et påbud fra Finanstilsynet eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, i forhold til tilsynets opgaver efter stk. 4, straffes med bøde, for så vidt højere straf ikke er foreskylt efter anden lovgivning.

§ 77 d. Inden en finansiel virksomhed eller finansiel holdingvirksomhed indgår en aftale om variabel løn eller fratrædelsesgodtgørelse med et medlem af virksomhedens bestyrelse eller direktion, skal virksomhedens øverste organ have godkendt virksomhedens lønpolitik, jf. § 71, stk. 1, nr. 9, herunder retningslinjer for tildeling af variabel løn samt retningslinjer for fratrædelsesgodtgørelser.

Stk. 2. I en finansiel virksomhed eller finansiel holdingvirksomhed skal formanden for bestyrelsen i sin beretning for virksomhedens øverste organ redegøre for aflønningen af virksomhedens bestyrelse og direktion. Redegørelsen skal indeholde oplysninger om aflønningen i det foregående regnskabsår og om den forventede aflønning i indeværende og det kommende regnskabsår.

Stk. 3 - - -

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter regler for de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om deres aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil.

§ 117. Bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lignende, medlemmer af repræsentantskabet i en finansiel virksomhed, der ikke er en sparekasse, revisorer og granskningsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører, ansvarshavende aktuarer, generalagenter og administratorer i et forsikringsselskab samt øvrige ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med. Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse for finansielle holdingvirksomheder.

§ 120 a. Oplysninger om erhvervskunder kan udveksles mellem pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som er koncernforbundne, til brug for risikostyring, herunder kreditvurdering og kreditadministration. Tilsvarende gælder udveksling af oplysninger med disse virksomheders finansielle holdingvirksomheder samt datterselskaber. Udveksling af oplysninger kan kun ske med datter-

23. I § 77 d, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., ændres »en finansiel virksomhed eller finansiel holdingvirksomhed« til: »en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

24. I § 77 d, stk. 4, ændres »de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheders« til: »de finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheders«.

25. I § 117, stk. 1, 2. pkt., ændres »finansielle holdingvirksomheder« til: »finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder«.

26. I § 120 a, stk. 1, 2. pkt., tre steder i § 343 q, stk. 1, i § 346, stk. 5, og § 347, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »finansielle holdingvirksomheder«: », forsikringsholdingvirksomheder«.

selskaber, der yder udlån eller driver leasingvirksomhed.

§ 145. Et engagement, jf. § 5, stk. 1, nr. 16, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må efter fradrag for henholdsvis særlig sikre dele og modtagne sikkerheder, garantier m.v. ikke overstige 25 pct. af basiskapitalen, jf. § 128. Basiskapitalen opgøres efter regler udstedt i medfør af § 128, stk. 2, med fradrag efter regler udstedt i medfør af § 148, nr. 5.

27. I § 145, stk. 1, 1. pkt., ændres »nr. 16« til: »nr. 18«.

28. Efter § 152 h indsættes før overskriften før § 153:

»Refinansieringsregister

§ 152 i. Finanstilsynet kan tillade, at pengeinstitutter efter ansøgning kan oprette et refinansieringsregister.

Stk. 2. En ansøgning om tilladelse skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om pengeinstituttet har en tilstrækkelig organisation og ressourcer til at udføre opgaven med at føre og opretholde et refinansieringsregister. Til ansøgningen skal følgende dokumenter vedlægges:

- 1) Bestyrelsesinstruks til direktionen om opgaver og ansvarsfordeling for drift af refinansieringsregisteret.
- 2) Direktionsgodkendt forretningsgang for drift af refinansieringsregisteret.
- 3) Driftsplan for refinansieringsregisteret.
- 4) Forretningsgang for it-, sikkerheds- og kontrolfunktioner til understøttelse af driften af refinansieringsregisteret.
- 5) Erklæring fra pengeinstituttets uafhængige revisor om, at denne ikke på baggrund af en gennemgang af pengeinstituttets planlagte organisering og forretningsgange, herunder dokumenterne i nr. 1-4, har grund til at antage, at pengeinstituttets organisation, personale- og it-mæssige ressourcer ikke er tilstrækkelige til at føre og opretholde refinansieringsregisteret i overensstemmelse med kravene hertil.

Stk. 3. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over pengeinstitutter med tilladelse til at oprette et refinansieringsregister. Registeret skal

indeholde oplysninger om pengeinstituttet, de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. § 152 j, den tilsynsførende, der er knyttet til de enkelte refinansierings-transaktioner, jf. § 152 r, samt repræsentanter tilknyttet obligationer udstedt i forbindelse med de enkelte refinansieringstransaktioner, jf. § 4 a i lov om værdipapirhandel m.v. Finanstilsynet kan med henblik på at kontrollere, at oplysningerne i registret er korrekte og ajourførte samkøre og sammenstille oplysninger fra registret med oplysninger fra Finanstilsynets øvrige registre.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indberetning af oplysninger til brug for førelse af registeret over refinansieringsregistres indhold, jf. stk. 3, og nærmere betingelser i forbindelse med ansøgning om tilladelse til at oprette refinansieringsregistre, jf. stk. 2.

§ 152 j. Et pengeinstitut, der har fået tilladelse til at oprette et refinansieringsregister, skal i registeret registrere aktiver, som er solgt af pengeinstituttet til den i refinansieringsregisteret anførte berettigede enhed, jf. § 152 k, stk. 1. Refinansieringsregisteret skal indeholde et separat afsnit for hver refinansieringstransaktion.

Stk. 2. Refinansieringsregisteret skal indeholde oplysninger, der gør det muligt klart og entydigt at identificere de registrerede aktiver, herunder prioritetsstillingen på tilhørende sikkerheder, og den berettigede enhed. Registeret skal endvidere for hvert enkelt aktiv indeholde oplysning om datoen for indførsel af aktivet og en eventuel dato for sletning af aktivet.

Stk. 3. Et pengeinstitut kan lade et andet pengeinstitut eller en fælles datacentral forestå førelsen af hele eller dele af refinansieringsregisteret.

Stk. 4. Der skal føres kontrol med tilstedeværelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret af en tilsynsførende, jf. §§ 152 r og 152 s.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indretning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne i refinansieringsregisteret.

§ 152 k. Pengeinstitutet kan alene sælge aktiver til en berettiget enhed, der er et formålsbestemt selskab, et andet pengeinstitut, et fællesejet sektorselskab, et forsikringsselskab eller en firmapensionskasse.

Stk. 2. Et pengeinstitut kan kun sælge aktiver til en berettiget enhed, hvis pengeinstitutet eller selskaber, der er koncernforbundet med pengeinstitutet, ikke udøver væsentlig indflydelse over den berettigede enhed. Ved pengeinstitutets udøvelse af væsentlig indflydelse over den berettigede enhed forstås den situation, jf. dog stk. 3, hvor:

- 1) pengeinstitutet eller selskaber, der er koncernforbundet med pengeinstitutet, enten
 - a) direkte eller indirekte ejer mere end 20 pct. af stemmerettighederne,
 - b) har råderet over mere end 20 pct. af stemmerettighederne i kraft af en aftale, eller
 - c) kan udskifte flertallet af medlemmerne i det øverste ledelsesorgan i den berettigede enhed, eller
- 2) et eller flere medlemmer af bestyrelsen eller direktionen for pengeinstitutet eller selskaber, der er koncernforbundet med pengeinstitutet, bortset fra den berettigede enhed, er medlem af bestyrelsen eller direktionen eller tilsvarende ledelsesorganer for den berettigede enhed.

Stk. 3. Kravet i stk. 2 om, at selskaber koncernforbundet med pengeinstitutet ikke må udøve væsentlig indflydelse over den berettigede enhed, udelukker ikke, at pengeinstitutet kan være koncernforbundet med den berettigede enhed som følge af regnskabsmæssig konsolidering. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Finanstilsynet kan påbyde pengeinstitutet inden for en af tilsynet fastsat frist at foretage de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af stk. 1 og stk. 2, 1. pkt.

Stk. 5. Udstedelse af værdipapirer fra den berettigede enhed udstedt med sikkerhed i aktiver i et refinansieringsregister skal have en stykstørrelse på minimum 100.000 euro.

§ 152 l. Sælger pengeinstitutet via refinansieringsregisteret aktiver til en berettiget enhed, der udsteder værdipapirer med sikkerhed i aktiverne, er pengeinstitutet ansvarlig for de dele af prospek-

tet eller tilsvarende udbudsmateriale, der beskriver disse aktiver.

§ 152 m. Har den berettigede enhed udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område for værdipapirer, eller for hvilke der er indgivet anmodning om optagelse til handel på et sådant marked, skal pengeinstituttet, der administrerer aktiverne i refinansieringsregisteret, hurtigst muligt videregive væsentlig viden om aktiverne i refinansieringsregisteret til den berettigede enhed.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om pengeinstituttets videregivelse af væsentlig viden efter stk. 1.

§ 152 n. En aftale om salg af aktiver omfattet af § 152 p, stk. 1, indgået mellem et pengeinstitut som sælger og en berettiget enhed som køber, hvor aktiverne indføres i et refinansieringsregister, udgør en overdragelse til eje.

Stk. 2. Salg af aktiver fra et pengeinstitut til den berettigede enhed har retsvirkning over for pengeinstituttets kreditorer fra tidspunktet for indførsel i refinansieringsregisteret.

Stk. 3. Aktiver fra et pengeinstitut, der er indført i et refinansieringsregister, jf. stk. 1, tilhører den til enhver tid registrerede berettigede enhed og skal holdes adskilt fra pengeinstituttets øvrige aktiver.

Stk. 4. Efter salg af aktiver, der indføres i et refinansieringsregister, står pengeinstituttet fortsat for administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret i forhold til lån- og leasingtagere og andre tredjeparter, herunder skattemyndigheder. Pengeinstituttet er berettiget til at modtage betalinger vedrørende aktiverne og til at gøre krav i anledning af aktiverne gældende.

Stk. 5. Låntageres og andre tredjemænds adgang til at gøre indsigelser gældende vedrørende aktiverne i refinansieringsregisteret eller foretage modregning over for pengeinstituttet berøres ikke af indførslen af et aktiv i refinansieringsregisteret. Låntager kan også i afviklingssituationerne, jf. § 152 w,

stk. 1, modregne over for den berettigede enhed i samme omfang som over for pengeinstituttet.

Stk. 6. Pengeinstituttet vil kunne foretage modregning over for låntager, selv om aktivet er indført i et refinansieringsregister.

Stk. 7. Hvis det ikke er muligt at identificere et aktiv i refinansieringsregisteret, anses aktivet ikke for at være indført i registeret.

Stk. 8. Aktiver kan alene slettes fra refinansieringsregisteret med den berettigede enheds samtykke.

§ 152 o. En berettiget enhed kan alene sælge eller pantsætte aktiver erhvervet ved en refinansieringstransaktion til tredjemand samlet, jf. dog stk. 2 og § 152 w, stk. 10. Aktiverne kan alene sælges samlet til et selskab, der opfylder kravene til en berettiget enhed i § 152 k, stk. 1, forudsat at pengeinstituttet, der indførte de pågældende aktiver i et refinansieringsregister, ikke yder væsentlig indflydelse på den nye berettigede enhed, jf. § 152 k, stk. 2.

Stk. 2. En berettiget enhed kan dog sælge aktiver erhvervet via et refinansieringsregister enkeltvis til det pengeinstitut, der oprindeligt indførte aktivet i et refinansieringsregister.

Stk. 3. En berettiget enheds samlede salg eller pantsætning af aktiverne, jf. stk. 1, har ikke retsvirkning over for den berettigede enheds kreditorer, medmindre pengeinstituttet har fået underretning om overdragelsen. Pengeinstituttet skal registrere en sådan overdragelse i refinansieringsregisteret hurtigst muligt. Underretningen mister sin retsvirkning, hvis pengeinstituttet ikke inden 7 dage efter underretningen har registreret erhververens ret i refinansieringsregisteret.

Stk. 4. Har en berettiget enhed foretaget samlet overdragelse af aktiverne, jf. stk. 1, til flere forskellige erhververe, går en senere erhverver, der har fået aktiverne i registeret overdraget, forud, når pengeinstituttet først har fået underretning om overdragelsen til denne, og den senere erhverver på tidspunktet for underretningen var i god tro.

§ 152 p. Følgende aktivtyper kan indføres i et refinansieringsregister, jf. dog stk. 2:

- 1) Rettigheder i henhold til lån og kreditter ydet af pengeinstitutter til erhvervsvirksomheder eller ydet til brug for erhvervsmæssig virksomhed.
- 2) Rettigheder i henhold til sikkerheder, støtteerklæringer og kautioner for lån og kreditter omfattet af nr. 1.
- 3) Derivater tilknyttet lån og kreditter omfattet af nr. 1.
- 4) Leasingkontrakter indgået mellem pengeinstitutter og erhvervsvirksomheder eller til brug for erhvervsmæssig virksomhed og aktiver knyttet til disse kontrakter.

Stk. 2. Er der indgået en skriftlig aftale om, at et aktiv omfattet af stk. 1 ikke kan sælges, kan aktivet ikke indføres i et refinansieringsregister. Et lån, der indgår i et SDO-register, kan ikke samtidig registreres i et refinansieringsregister.

§ 152 q. Fortrolige oplysninger i relation til de aktiver, der indføres i refinansieringsregisteret, kan videregives eller udnyttes i det omfang det er nødvendigt for varetagelse af opgaver i forbindelse med refinansieringstransaktionen, administration af aktiverne eller refinansieringsregisteret.

Stk. 2. Videregivelse efter stk. 1 kan alene ske til følgende personer eller juridiske enheder:

- 1) Pengeinstituttet, der har bevilget lånene eller fremleaset aktivet og dets eventuelle databehandlere,
- 2) en leverandør, der fører refinansieringsregisteret på vegne af det oprindelige institut, jf. § 152 j, stk. 3,
- 3) den tilsynsførende på registeret, jf. § 152 r, stk. 4,
- 4) en tredjemand, som handler på vegne af det sælgende pengeinstitut,
- 5) en tredjemand, som handler på vegne af den berettigede enhed eller dennes kreditorer,
- 6) Finansiell Stabilitet A/S eller en anden administrator i tilfælde af at pengeinstituttet begæres eller erklæres konkurs, jf. § 152 w, afvikles, jf. § 152 u, eller mister sin tilladelse til at føre et refinansieringsregister, jf. § 152 i,
- 7) Erhververen af aktiverne, jf. § 152 y, stk. 1, eller
- 8) den berettigede enhed og et administrerende pengeinstitut på vegne af den berettigede enhed,

i tilfælde af at aktiverne tages ud af refinansieringsregisteret og de almindelige sikringsakter iagttages.

Stk. 3. Den, som modtager oplysninger efter stk. 1, er omfattet af tavshedspligt.

§ 152 r. Den berettigede enhed skal udpege en uafhængig tilsynsførende for refinansieringstransaktionen. Den tilsynsførende skal registreres af Finanstilsynet.

Stk. 2. Finanstilsynet træffer beslutning om registrering af en tilsynsførende for en bestemt refinansieringstransaktion, når den tilsynsførende opfylder følgende betingelser:

- 1) Den tilsynsførende skal være kompetent til løbende at kontrollere, at pengeinstituttet registrerer aktiverne korrekt i registeret,
- 2) den tilsynsførende skal være kompetent til at kontrollere, om lån, kreditter og leasingkontrakter eksisterer, og at de relevante sikringsakter er foretaget,
- 3) den tilsynsførende skal være i stand til at håndtere følsomme personoplysninger og fortrolig information, herunder intern viden, og
- 4) den tilsynsførende har tegnet en ansvarsforsikring, der dækker aktiviteterne beskrevet i § 152 s.

Stk. 3. Den tilsynsførende er alene erstatningsansvarlig over for pengeinstituttet og den berettigede enhed eller dennes kreditorer i tilfælde af tab som følge af grov uagtsomhed eller forsæt.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om dokumentation for opfyldelse af betingelserne i stk. 2.

§ 152 s. Den tilsynsførende skal føre tilsyn med, at refinansieringsregisteret føres i overensstemmelse med § 152 j, stk. 1-3, samt regler udstedt i medfør af stk. 5 og § 152 k, stk. 1-3, og 152 p, stk. 1.

Stk. 2. Den tilsynsførende skal bl.a. kontrollere, at:

- 1) refinansieringsregisteret indeholder de nødvendige informationer om aktiverne, jf. § 152 j, stk. 1, 2 og regler udstedt i medfør af stk. 5,
- 2) indførslen af aktiverne er sket korrekt, og
- 3) lån, kreditter og leasingkontrakter eksisterer, og at de relevante sikringsakter er foretaget.

Stk. 3. Den tilsynsførende skal underrette den berettigede enhed og Finanstilsynet om omstændigheder, der indikerer, at:

1) refinansieringsregisteret ikke bliver ført i overensstemmelse med § 152 j, stk. 1-3, samt regler udstedt i medfør af stk. 5 og § 152 k, stk. 1-3, og 152 p, stk. 1, eller

2) pengeinstituttet, der administrerer aktiverne i refinansieringsregisteret, ikke videregiver væsentlig viden om aktiverne i refinansieringsregisteret til den berettigede enhed, jf. § 152 m, stk. 1.

Stk. 4. Den tilsynsførende har adgang til alle pengeinstituttets oplysninger om aktiverne i refinansieringsregisteret, jf. § 152 q, stk. 2, nr. 3.

§ 152 t. Giver de berettigede enheder og eventuelle andre med rettigheder i henhold til aktiverne i refinansieringsregisteret samtykke, kan refinansieringsregisteret nedlægges. Meddelelse om nedlæggelse skal gives til Finanstilsynet.

§152 u. Overdrager et pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 i, stk. 1, samtlige af sine aktiver og ikke-efterstillede passiver til et andet pengeinstitut, der ikke er et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S, skal det erhvervende pengeinstitut med Finanstilsynets tilladelse, jf. § 152 i, overtage førelsen af refinansieringsregisteret og det overdragende pengeinstituts forpligtelser over for den berettigede enhed.

§ 152 v. Deltager Finansiell Stabilitet A/S i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 i, stk. 1, bortset fra tilfælde omfattet af § 152 u, skal et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S overtage de i 2. pkt. nævnte forpligtelser vedrørende administration af aktiverne overfor den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, såfremt der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed ikke er angivet en sekundær administrator af aktiverne. Forpligtelserne for Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S omfatter forpligtelser i relation til administration af aktiverne, herunder formidling af betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne til den berettigede enhed, som har er-

hvert aktiv, samt administration af fastlagte aftaler for afvikling af aktiverne og aftaler om den indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.

Stk. 2. Indeholder den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed ikke en beskrivelse af vilkårene for afvikling af aktiverne i registeret, hvis pengeinstituttet bliver nødlidende, afvikles aktiverne på følgende vis:

- 1) Aktiverne i registeret administreres i henhold til gældende aftaler i seks måneder, og
- 2) efter seks måneder afvikles aktiverne i registeret i videst muligt omfang over en periode på fem år, hvis de ikke ville være indfriet inden for denne periode i henhold til de aftalte vilkår, og renten på aktiverne fastholdes i afviklingsperioden på samme niveau som i den gældende låneaftale.

152 w. Finanstilsynet træffer beslutning om, at aktiverne i pengeinstituttets refinansieringsregister tages under administration og udnævner i den forbindelse en administrator for registeret hvis:

- 1) Finanstilsynet inddrager pengeinstituttets tilladelse efter § 224, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) Finanstilsynet inddrager pengeinstituttets tilladelse til at føre et refinansieringsregister efter § 224, stk. 4,
- 3) der indgives begæring om konkurs af Finanstilsynet efter § 234, stk. 1, eller efter egenbegæring,
- 4) pengeinstituttet erklæres konkurs efter begæring af andre, eller
- 5) Finansiell Stabilitet A/S deltager i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut.

Stk. 2. Er der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed angivet en sekundær administrator af aktiverne i et afsnit af refinansieringsregisteret, skal den af Finanstilsynet udpegede administrator for registeret anvende denne administrator af aktiverne registreret i dette afsnit i registeret.

Stk. 3. Beholder pengeinstituttet dets tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed, men mister tilladelsen til at føre et refinansieringsregister, har pengeinstituttet mulighed for at tilbagekøbe samtlige aktiver i refinansieringsregisteret fra de berettigede enheder, såfremt dette fremgår af aftalen mellem pengeinstituttet og de berettigede enheder. I sådan-

ne tilfælde udnævnes der ikke en administrator for registeret.

Stk. 4. Når aktiverne i et pengeinstituts refinansieringsregister tages under administration, skal Finanstilsynet foranledige, at beslutningerne om administrationens iværksættelse og administratoren for refinansieringsregisterets udnævnelse registreres eller på anden måde offentliggøres i Erhvervsstyrelsen. Administrator for registeret skal endvidere underrette låntagerne og andre tredjemænd om, at fremtidige betalinger vedrørende aktiverne kun kan ske til administrator, en administrator af aktiverne eller et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S, jf. § 152 v, stk. 1.

Stk. 5. Administrator for registeret skal opfylde habilitetskrav svarende til de krav, der stilles over for kurator m.fl. i konkurslovens § 238, stk. 1 og 2. Administrator for registeret og eventuelle medadministratorer må ikke være en og samme person som kurator i et konkursbo efter pengeinstituttet. Administrator og eventuelle medadministratorer må ikke være ansat i samme virksomhed som kurator i et konkursbo efter pengeinstituttet.

Stk. 6. Administrator for registeret kan udpege en eller flere medadministratorer med indsigt i forhold, som er relevante for administrationen.

Stk. 7. Honorar til administratorerne og andre udgifter i forbindelse med administrationen udredes på baggrund af betalinger på aktiverne i refinansieringsregisteret, jf. § 152 x, stk. 4.

Stk. 8. Finanstilsynet fører tilsyn med administrator for registeret udnævnt efter stk. 1.

Stk. 9. Administrator for registeret og eventuelle medadministratorer skal ved udnævnelsen have en ansvarsforsikring eller straks efter udnævnelsen tegne en sådan.

Stk. 10. I de i stk. 1 nævnte tilfælde kan aktiver i registeret også sælges enkeltvis.

Stk. 11. I de i stk. 1 nævnte tilfælde kan administrationen af aktiverne i et register overtages af andre pengeinstitutter, Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S.

§ 152 x. Ved administrationens begyndelse skal aktiver i refinansieringsregisteret straks overlades til administrator for registeret. Administrator er berettiget til at råde over aktiverne i refinansierings-

registeret. Det samme gælder aktiver, som er trådt i stedet for aktiver i refinansieringsregisteret.

Stk. 2. I forbindelse med overladelsen skal den sikringsakt, der er relevant for de enkelte aktiver, iagttages.

Stk. 3. Pengeinstitutets og dettes konkursbos dispositioner over aktiverne i et refinansieringsregister foretaget efter Finanstilsynets beslutning om, at aktiverne skal tages under administration er uden retsvirkning.

Stk. 4. Alle betalinger på aktiverne i refinansieringsregisteret, opgjort efter fradrag af udgifter til administrator, tilfalder de berettigede enheder eller deres panthavere.

Stk. 5. Administrationen af aktiverne kan ikke afsluttes, før aktiverne eller administrationen af aktiverne er overdraget, eller der ikke længere udestår betalinger på aktiverne.

Stk. 6. Pengeinstituttet eller dettes konkursbo skal mod vederlag bistå administrator for registeret med administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret.

Stk. 7. Administrator for registeret skal forvalte aktiverne i refinansieringsregisteret og kan hos pengeinstituttet eller dettes konkursbo, om nødvendigt ved en umiddelbar fogedforretning, kræve alt til administrationen nødvendigt materiale udleveret.

§ 152 y. Administrator for registeret skal på vegne af den eller de berettigede enheder så vidt muligt sørge for, at aktiverne i refinansieringsregisteret sælges til et andet pengeinstitut, at administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret overdrages til en ny tredjepart i form af et andet pengeinstitut, eller alternativt at aktiverne afvikles således, at den berettigede enhed kan godtgøre kravene fra investorerne, der følger af de udstedte værdipapirer.

Stk. 2. I administrationen af aktiverne skal administrator for registeret varetage de berettigede enheders interesser.

Stk. 3. Salg af hele eller dele af aktiverne eller overdragelse af administrationen af aktiverne i refinansieringsregisteret skal godkendes af den relevante berettigede enhed og dennes kreditorer, såfremt kreditorerne har fået pant i aktiverne. Over-

drages aktiverne til andre end et kreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal overdragelsen af aktiverne godkendes af Finanstilsynet.«

§ 170 - - -

§ 175 a. Koncerner, hvor modervirksomheden er en finansiell holdingvirksomhed eller en finansiell virksomhed, skal én gang årligt indberette alle engagementer, jf. § 5, stk. 1, nr. 16, der udgør mere end 10 pct. af koncernens basiskapital.

§ 176. Hvis et fondsmæglerselskab, et investeringsforvaltningsselskab, et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller en finansiell holdingvirksomhed alene eller sammen med andre virksomheder i koncernen besidder kapitalinteresser i et kredit- eller finansieringsinstitut, der ikke er en dattervirksomhed, og kredit- eller finansieringsinstituttet drives i fællesskab med andre virksomheder, der ikke indgår i koncernen, skal der foretages en pro rata-konsolidering af virksomheden i henhold til §§ 170-174 i forhold til koncernvirksomhedernes andel af egenkapital og resultat i den virksomhed, hvori kapitalinteressen besiddes.

§ 346, stk. 1 - - -

Stk. 2. Efter inspektion i en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed skal der afholdes et møde med deltagelse af virksomhedens bestyrelse, direktion, den ansvarshavende aktuar, ekstern revisor og den interne revisionschef, medmindre inspektionen alene vedrører afgrænsede aktivitetsområder i virksomheden. På mødet skal

29. Efter § 170 indsættes:

»**§ 170 a.** I koncerner, hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab, finder § 126 tilsvarende anvendelse på forsikringsholdingvirksomheden og koncernen. Modervirksomheden påser overholdelsen af disse bestemmelser. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.«

30. I § 175 a, stk. 1, ændres »nr. 16,« til: »nr. 18,«.

31. I § 176, stk. 1, og § 346, stk. 2, 1. pkt., ændres »eller en finansiell holdingvirksomhed« til: », en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

Finanstilsynet meddele sine konklusioner vedrørende inspektionen.

§ 176, stk. 2 - - -

Stk. 2. Hvis fondsmæglerselskabets, investeringsforvaltningsselskabets, pengeinstitutts, realkreditinstitutts eller den finansielle holdingvirksomheds ansvar for virksomheden ikke er begrænset til ejerandelen eller stemmerettighederne, skal der foretages en fuld konsolidering i henhold til §§ 170-174.

§ 179. Finanstilsynet kan påbyde en modervirksomhed, der ejer kapitalandele i finansielle virksomheder, at udskille de finansielle virksomheder og finansieringsinstitutter i en delkoncern under en finansiell holdingvirksomhed, såfremt

- 1) koncernen er struktureret på en sådan måde, at modervirksomheden ikke skal opfylde solvenskravet i § 170,
- 2) et medlem af modervirksomhedens bestyrelse eller direktion omfattes af et af forholdene i § 64, stk. 2, nr. 1, 2 og 4, eller
- 3) Strukturen i øvrigt vanskeliggør varetagelsen af tilsynets opgaver.

§ 180. Finanstilsynet kan påbyde, at en finansiell holdingvirksomhed afhænder kapitalandele i en finansiell virksomhed, såfremt

- 1) modervirksomheden eller koncernen ikke opfylder solvenskravet i § 170,
- 2) et medlem af holdingvirksomhedens bestyrelse eller direktion ikke har fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen eller omfattes af et af forholdene i § 64, stk. 2, nr. 1-2 og 4, eller
- 3) modervirksomheden modvirker en forsvarlig og fornuftig forvaltning af den finansielle virksomhed.

§ 181. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for transaktioner, der indgås mellem en finansiell virksomhed og

- 1) virksomheder, der direkte eller indirekte er forbundet med den finansielle virksomhed som dattervirksomheder, associerede virksomheder eller modervirksomheder eller som modervirksom-

32. I § 176, stk. 2, ændres »eller den finansielle holdingvirksomheds« til: », den finansielle holdingvirksomheds eller forsikringsholdingvirksomheds«.

33. I §§ 179 og 180 indsættes efter »en finansiell holdingvirksomhed«: »eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

34. I § 179, nr. 1, og § 180, nr. 1, indsættes efter »§ 170,«: »eller § 170 a,«.

35. I § 181, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 5, stk. 1, nr. 17,« til: »§ 5, stk. 1, nr. 19,«.

hedens associerede virksomheder og øvrige dattervirksomheder,

2) virksomheder eller personer, der er forbundet med den finansielle virksomhed gennem snævre forbindelser, jf. § 5, stk. 1, nr. 17, eller

3) virksomheder, der ikke er omfattet af nr. 1 og 2, hvor personerne i virksomhedernes ledelse for flertallets vedkommende er de samme, eller hvor virksomhederne er underlagt en fælles ledelse i medfør af en aftale eller vedtægtsbestemmelser herom.

§ 199, stk. 1-6 - - -

Stk. 7. Finanstilsynet kan pålægge revisor og for virksomheder med intern revisor tillige intern revisionschef at give oplysninger om forholdene i en finansiell virksomhed, i en finansiell holdingvirksomhed eller i sådanne virksomheders dattervirksomheder.

Stk. 8. Finanstilsynet kan foranstalte en ekstraordinær revision i en finansiell virksomhed, i en finansiell holdingvirksomhed eller i sådanne virksomheders dattervirksomheder. Den finansielle virksomhed kan pålægges at betale for revisionens udførelse. Finanstilsynet godkender honorarets størrelse.

Stk. 9-11 - - -

Stk. 12. Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om revisionens gennemførelse i finansielle virksomheder, i finansielle holdingvirksomheder og i sådanne virksomheders dattervirksomheder. Herunder kan Finanstilsynet fastsætte bestemmelser om intern revision og om systemrevisionens gennemførelse i fælles datacentraler.

§ 216, stk. 1 - - -

Stk. 2. Låntagerne i realkreditaktieselskabet og indehaverne af realkreditobligationer og andre værdipapirer udstedt af realkreditaktieselskabet vælger hver et eller flere medlemmer af bestyrelsen. Disse medlemmer skal tilsammen udgøre mere end halvdelen af bestyrelsen. Medlemmer valgt af indehaverne af realkreditobligationer og andre værdipapirer kan ikke udgøre mere end halvdelen af bestyrelsen.

§ 224, stk. 1-3 - - -

36. I § 199, stk. 7 og stk. 8, 1. pkt., indsættes efter »i en finansiell holdingvirksomhed«: », i en forsikringsholdingvirksomhed«.

37. I § 199, stk. 11, 1. pkt., indsættes efter »i finansielle holdingvirksomheder«: », i forsikringsholdingvirksomheder«.

38. § 216, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

»Medlemmerne af foreningen eller låntagerne i realkreditaktieselskabet henholdsvis indehaverne af realkreditobligationer og andre værdipapirer udstedt af realkreditaktieselskabet vælger hver et eller flere medlemmer af bestyrelsen i fonden eller foreningen omfattet af stk. 1.«

39. I § 224 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Har et pengeinstitut tilladelse til at føre et refinansieringsregister, kan Finanstilsynet inddrage tilladelsen, hvis pengeinstituttet gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af §§ 152 j, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2, § 152 k, stk. 1, 2, 4 eller 5, § 152 l, § 152 m, stk. 1, eller regler fastsat i medfør af § 152 j, stk. 5, eller § 152 m, stk. 2.«

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.

§ 337, stk. 1 - - -

Stk. 2. § 5, stk. 1, nr. 22-25, og § 72 a om finansielle virksomheders outsourcing finder tilsvarende anvendelse for sparevirksomheder.

§ 344, stk. 1-7 - - -

Stk. 8. Finanstilsynet kan i visse tilfælde, hvor en modervirksomhed i en koncern er en finansiell holdingvirksomhed eller en finansiell virksomhed, fravige bestemmelser for koncerner fastsat i denne lov eller i regler udstedt i medfør af loven under hensyntagen til formålet med de pågældende bestemmelser og aktiviteterne i koncernen.

§ 347, stk. 1 - - -

Stk. 2. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til en finansiell virksomhed og dens filialer, en finansiell holdingvirksomhed eller en fælles datacentral med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

§ 347 b. Finanstilsynet kan påbyde en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en fælles datacentral at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse. Resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport, som skal foreligge inden for et af Finanstilsynet fastsat tidspunkt. Finanstilsynet kan bestemme, at de sagkyndige personer, jf. stk. 2-6, løbende skal foretage afrapportering til Finanstilsynet om forhold i forbindelse med undersøgelsen.

40. I § 337, stk. 2, ændres »nr. 22-25« til: »nr. 24, 26-28«.

41. I § 344, stk. 8, § 347, stk. 2, § 347 b, stk. 1, 1. pkt., § 350, § 355, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »en finansiell holdingvirksomhed«: »en forsikringsholdingvirksomhed«.

§ 350. Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed inden for en af tilsynet fastsat frist at foretage de nødvendige foranstaltninger, hvis

- 1) virksomhedens økonomiske stilling er således forringet, at indskydernes, de forsikredes, obligationsejernes, de danske UCITS' eller øvrige investorerers interesser er udsat for fare, eller
- 2) der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling på grund af indre eller ydre forhold udvikler sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.

Stk. 2. Er de påbudte foranstaltninger ikke foretaget inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse.

Stk. 3. For forsikringsselskaber gælder endvidere §§ 248-252.

Stk. 4. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse for en koncern, hvor modervirksomheden er en finansiel holdingvirksomhed eller en finansiel virksomhed, hvis der er betydelig risiko for, at koncernens økonomiske stilling udvikler sig således, at koncernen ikke vil overholde kapitalkravet til koncernen.

§ 355, stk. 1 - - -

Stk. 2. I nedennævnte tilfælde anses en anden end virksomheden tillige som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende:

- 1) Modervirksomheden, hvor denne er en finansiel holdingvirksomhed eller en finansiel virksomhed
- 2) ---

Stk. 3. Som part anses i øvrigt et bestyrelsesmedlem, en ansvarshavende aktuar, en revisor, en direktør eller andre ledende medarbejdere i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed, en udenlandsk finansiel virksomhed eller en udenlandsk finansiel holdingvirksomhed, hvis Finanstilsynets afgørelse er rettet direkte mod den pågældende. Det samme gælder for en likvidator, en administrator af en livsforsikringsbestand og en administrator i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer.

§ 346. Finanstilsynet skal undersøge de finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og fælles datacentralers forhold, herunder ved gennemgang af løbende indberetninger og ved inspektioner i den enkelte virksomhed. Finanstilsynet kan endvidere foretage inspektionsbesøg i sparevirksomheder.

§ 347, stk. 2 - - -

Stk. 3. I det omfang det er nødvendigt for bedømmelse af en finansiell virksomheds eller en finansiell holdingvirksomheds økonomiske stilling, kan Finanstilsynet indhente oplysninger og til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til de virksomheder, med hvilke den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed har særlig direkte eller indirekte forbindelse.

§ 373, stk. 1-6 - - -

Stk. 6. Undlader et medlem af en finansiell virksomheds eller en finansiell holdingvirksomheds bestyrelse eller direktion at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse, straffes vedkommende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, for så vidt højere straf ikke er foreskrevet efter den øvrige lovgivning. Tilsvarende gælder et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en sparevirksomhed eller administrator i et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a.

§ 347 b. Finanstilsynet kan påbyde en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en fælles datacentral at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse. Resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport, som skal foreligge inden for et af Finanstilsynet fastsat tidspunkt. Finanstilsynet kan bestemme, at de sagkyndige personer, jf. stk. 2-6,

42. I § 346, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »finansielle holdingvirksomheders«: », forsikringsholdingvirksomheders«.

43. I § 347, *stk. 3*, og § 373, *stk. 6*, ændres »eller en finansiell holdingvirksomheds« til: », en finansiell holdingvirksomheds eller en forsikringsholdingvirksomheds«.

44. I § 347 b, *stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3, 4 og 6, og § 355, stk. 1*, indsættes efter »den finansielle holdingvirksomhed«: », forsikringsholdingvirksomheden«.

løbende skal foretage afrapportering til Finanstilsynet om forhold i forbindelse med undersøgelsen.

Stk. 2. Den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer. Den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral udpeger de sagkyndige personer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet skal godkende de foreslåede sagkyndige personer.

Stk. 3. Den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral skal give de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Stk. 4. De sagkyndige personer skal udlevere en kopi af den skriftlige rapport om undersøgelsen til Finanstilsynet, senest samtidig med at rapporten udleveres til den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral.

§ 355. Som part i forhold til Finanstilsynet anses den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, den udenlandske finansielle virksomhed eller den udenlandske finansielle holdingvirksomhed, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov retter sig mod, jf. dog stk. 2 og 3.

§ 361, stk. 1, nr. 1-4

5) Hver finansiell holdingvirksomhed betaler 5.000 kr.

§ 373, stk. 1 - - -

Stk. 2. Overtrædelse af § 16 c, § 16 d, stk. 1, § 16 f, stk. 1-3, § 54, stk. 2, § 57, stk. 1, § 57 a, stk. 1, § 70, stk. 1-4, § 71, stk. 1, § 72, stk. 1 og 2, og stk. 3, 3. pkt., § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 77, stk. 1-6 og 10, § 77 a, stk. 1-7 og 9, §§ 77 b og 77 c, § 77 d, stk. 1 og 2, § 79 a, stk. 1, nr. 1, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 108, stk. 1-6, § 121, stk. 1, §§ 122 og 123, § 152 a, stk. 1, 1. pkt., § 152 c, stk. 2, § 152 d, stk. 1 og 2, § 152 e, stk. 1, § 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2 og stk. 4, 1. pkt., §§ 158, 159 og 167,

45. I § 361, stk. 1, nr. 5, indsættes efter »finansiell holdingvirksomhed«: »og forsikringsholdingvirksomhed«.

46. I § 373, stk. 2, indsættes efter »§ 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2 og stk. 4, 1. pkt.,«: »§ 152 j, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, § 152 k, stk. 1, 2 og 5, § 152 m, stk. 1,«

§ 183, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189 og 190, § 191, stk. 1-3, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, stk. 1, § 199, stk. 2 og 5, § 247 a, stk. 9 og 10, § 343 t, stk. 1, § 347 b, stk. 3 og 6, § 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 2, 1.-7. pkt., samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer, straffes med bøde. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 152 a, stk. 2, 1. pkt.

Stk. 3. Med bøde straffes en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 347 b, stk. 1, 1. pkt., § 348, stk. 2, 1. pkt., eller § 350, stk. 1, og overtrædelser af § 112, stk. 1, i selskabsloven. Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 351, stk. 2 og stk. 3, 3. pkt.

47. I § 373, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »der er givet i medfør af«: »§ 152 k, stk. 4,«.

§ 2

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 982 af 6. august 2013, som ændret ved § 2 i lov nr. 1287 af 19. december 2012 og § 27 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. Efter kapitel 2 indsættes:

»Kapitel 2 a

Anvendelse af repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelse m.v.

§ 4 a. Dette kapitel finder anvendelse på repræsentanter i forbindelse med obligationsudstedelser, hvor repræsentanten er registreret i Finanstilsynets register for repræsentanter i henhold til § 4 b, stk. 1, og:

- 1) udstedelsen markedsføres eller påtænkes markedsført overfor danske investorer,
- 2) udsteder er en virksomhed med registreret hjemsted i Danmark, eller

3) udstedelsen i øvrigt har en nær tilknytning til Danmark.

Stk. 2. § 4 f, stk. 1, jf. § 4 g, finder tillige anvendelse for andre kollektive gældsforhold end obligationer.

§ 4 b. Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over repræsentanter registreret for en eller flere konkrete udstedelser af obligationer i henhold til denne lov.

Stk. 2. Finanstilsynet registrerer en repræsentant i registeret, når Finanstilsynet har modtaget en meddelelse underskrevet af repræsentanten, og den part, der har udpeget repræsentanten, om udpegningen af repræsentanten i forhold til en specifik udstedelse, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Repræsentanten er et kapitalselskab eller et udenlandsk selskab med en tilsvarende selskabsform,
- 2) repræsentanten har hjemsted i Danmark, et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Schweiz, Australien, Canada, Hongkong, Japan, Sydkorea, New Zealand, Singapore, Taiwan, USA eller andre lande fastsat i medfør af stk. 5,
- 3) det fremgår af et udkast til vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale for en konkret udstedelse, at repræsentanten er udpeget som repræsentant i henhold til dansk ret,
- 4) det fremgår af udkastet til vilkårene for obligationerne eller tilknyttede aftaler, hvordan repræsentanten kan udskiftes, og hvordan en eventuel ny udpeges i tilfælde af repræsentantens konkurs,
- 5) repræsentanten har indsendt en meddelelse om registrering, der indeholder de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i nr. 1-4 er opfyldt, herunder udkast til vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale, hvoraf det fremgår, at repræsentanten er eller vil blive udpeget som repræsentant i henhold til denne lov, og
- 6) meddelelsen i øvrigt indeholder oplysninger, der skal fremgå af registeret, i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af stk. 4.

Stk. 3. Finanstilsynet sletter repræsentanten fra registeret, hvis Finanstilsynet ikke inden 60 dage efter registreringen af repræsentanten har modtaget en meddelelse fra repræsentanten med tilstrækkelig dokumentation for, at obligationerne i den konkrete obligationsudstedelse er udstedt.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indhold af registeret over repræsentanter og eventuelle nærmere krav til dokumentation i forhold til opfyldelse af betingelserne for registrering. Finanstilsynet kan med henblik på at kontrollere, at oplysningerne i registret over repræsentanter er korrekte og ajourførte samkøre og sammenstille oplysninger fra dette register med oplysninger fra Finanstilsynets øvrige registre.

Stk. 5. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte yderligere lande, der kan omfattes af § 4 b, stk. 2, nr. 2.

§ 4 c. Udstederen kan i forbindelse med udstedelsen af en obligation udpege en eller flere repræsentanter, der opfylder betingelserne i § 4 b, stk. 2, nr. 1 og 2, til at varetage samtlige obligationsejeres interesser.

Stk. 2. Obligationsejerne kan i overensstemmelse med vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale udpege eller udskifte en eller flere repræsentanter, der opfylder betingelserne i § 4 b, stk. 2, nr. 1 og 2, til at varetage samtlige obligationsejeres interesser.

Stk. 3. Repræsentantens rettigheder og forpligtelser i henhold til denne lov gælder for en obligationsudstedelse fra det tidspunkt, hvor repræsentanten er registreret for den konkrete obligationsudstedelse, jf. § 4 b, stk. 2.

Stk. 4. Udpegning af repræsentanten skal fremgå af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale.

Stk. 5. Udpegningen er tillige bindende for en indehavers konkursbo, kreditorer herunder udlægshavere samt for senere erhververe af obligationen.

§ 4 d. Vilkaerne for repræsentanten, herunder repræsentantens forpligtelser og beføjelser samt regler om afsættelse af en repræsentant, jf. § 4 b, stk. 2, nr. 4, fastlægges i vilkårene for obligationerne eller i tilknyttede aftaler.

Stk. 2. En repræsentant skal varetage obligations-ejernes interesser i forhold til udstederen af obligationerne og sikre, at obligationsejernes aktiver holdes adskilt fra repræsentantens egne aktiver.

Stk. 3. Repræsentantens udøvelse af sine beføjelser efter denne lov og i overensstemmelse med vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale har umiddelbar retsvirkning for obligationsejerne.

Stk. 4. Det kan følge af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale, at repræsentanten

- 1) skal håndhæve og fuldbyrde obligationsejernes krav mod udstederen, herunder i henhold til sikkerhedsrettigheder, i overensstemmelse med vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale,
- 2) skal varetage obligationsejernes aktiver i overensstemmelse med vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale,
- 3) kan anlægge søgsmål på vegne af obligations-ejerne i sager, som vedrører obligationerne og tilknyttede aftaler,
- 4) repræsenterer obligationsejerne ved udsteders rekonstruktion og konkurs, og
- 5) kan indkalde til obligationsejermøder.

Stk. 5. Det kan følge af vilkårene for obligationerne eller en tilknyttet aftale, at obligationsejerne ikke selvstændigt kan udøve beføjelser tillagt repræsentanten.

§ 4 e. Har repræsentanten et forhold eller forbindelser til udstederen, der med rimelighed kan forventes at påvirke repræsentantens uafhængighed, herunder om repræsentanten har betydelige finansielle interesser i udsteder eller udsteders obligationer, om repræsentanten er nærtstående til udsteder, eller om der er personsammenfald mellem udsteders ledelse og ansatte og repræsentantens ledelse og ansatte, skal repræsentanten offentliggøre det.

§ 4 f. Der kan stilles pant, kautioner, garantier og andre sikkerheder over for en repræsentant på vegne af de til enhver tid værende obligationsejere og andre, som repræsentanten repræsenterer i relation til den pågældende obligationsudstedelse. Når sikkerheden er stillet over for en repræsentant, kan repræsentanten udøve alle de beføjelser, der tilkommer en rettighedshaver.

Stk. 2. Sikkerheder, som vedrører obligationsudstedelsen, kan stilles overfor repræsentanten, med-

mindre andet fremgår af vilkårene for obligationerne eller af en tilknyttet aftale.

Stk. 3. Udenlandske repræsentanter kan registreres i Det Centrale Virksomhedsregister efter regler, som fastsættes af Erhvervsstyrelsen.

§ 4 g. § 4 f, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på fuldmægtige og andre repræsentanter for långivere i andre kollektive gældsforhold end obligationsudstedelser.«

2. Efter § 57 e indsættes i *kapitel 18*:

»§ 57 f. Positioner et clearingmedlem tager på vegne af dets kunder hos en central modpart og aktiver tilhørende clearingmedlemmet, som clearingmedlemmet har overdraget til en central modpart til sikkerhed for kunders positioner, kan ikke gøres til genstand for retsforfølgning af clearingmedlemets kreditorer.

Stk. 2. Kundens rettigheder til de i stk. 1 nævnte positioner og aktiver kan ikke omstødes efter konkurslovens regler, hvis positionen og sikkerhedsstillelsen fremstod som ordinær.«

§ 58 f, stk. 1 - - -

Stk. 2. Ved gældsfordringer forstås i denne lov pengekrav på grundlag af en aftale, hvor et kreditinstitut som defineret i artikel 4, nr. 1, i direktiv 2006/48/EF, herunder institutterne på listen i direktivets artikel 2, yder kredit i form af lån. Lån ydet til forbrugere som defineret i artikel 3, litra a, i direktiv 2008/48/EF, eller en mikrovirksomhed eller lille virksomhed som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 2 og 3, i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF, er alene omfattet af 1. pkt., hvis enten sikkerhedsstiller eller sikkerhedshaver er omfattet af § 58 b, nr. 2.

3. § 58 f, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

§ 3

I lov om finansiel stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 875 af 15. september 2009, som ændret bl.a. ved lov nr. 721 af 25. juni 2010, lov nr. 273 af 27. marts 2012 og senest ved lov nr. 1287 af 19. december 2012, foretages følgende ændringer:

§ 16 e. - - -

1. I § 16 e indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

Stk. 2. Finansiell Stabilitet A/S medvirker til afvikling af et nødlidende pengeinstitut ved at stifte og kapitalisere et nyt datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S, der overtager det nødlidende pengeinstituts aktiver, jf. § 16 g, stk. 1, og en del af pengeinstituttets passiver, jf. § 16 g, stk. 4, 6 og 8. Datterselskabet skal overtage alle pengeinstituttets medarbejdere og kan overtage andre gensidigt bebyrdende kontrakter efter nærmere aftale med det nødlidende pengeinstitut. Datterselskabet tilføres aktiekapital og supplerende kapital fra Finansiell Stabilitet A/S, således at datterselskabet akkurat opfylder kapitalkravene i lov om finansiell virksomhed.

»*Stk. 2.* Deltager Finansiell Stabilitet A/S i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut, der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 i, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, skal Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S overtage nedenfor nævnte af pengeinstituttets forpligtelser overfor den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, såfremt der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed ikke er angivet en sekundær administrator af aktiverne. Forpligtelserne for Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S omfatter forpligtelser i relation til administration af aktiverne, herunder formidling af betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne til den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, samt administration af fastlagte aftaler for afvikling af aktiverne og aftaler om den indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.«

2. I § 16 n indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Medvirker Finansiell Stabilitet A/S til en afvikling af et nødlidende pengeinstitut efter stk. 1, der har oprettet et refinansieringsregister i henhold til § 152 i, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, skal Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab til Finansiell Stabilitet A/S overtage nedenfor nævnte af pengeinstituttets forpligtelser overfor den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, såfremt der i den indgåede aftale mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed ikke er angivet en sekundær administrator af aktiverne. Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S kan overdrage forpligtelsen, jf. 1. pkt., til et overtagende institut, jf. stk. 2, nr. 1. Forpligtelserne for Finansiell Stabilitet A/S eller et datterselskab af Finansiell Stabilitet A/S omfatter forpligtelser i relation til administration af aktiverne, herunder formidling af betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på aktiverne til den berettigede enhed, som har erhvervet aktiverne, samt administration af fastlagte aftaler for afvikling af aktiverne og aftaler om den indbyrdes prioritetsstilling mellem pengeinstituttet og den berettigede enhed.«

§ 4

I tinglysningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 158 af 9. marts 2006, som ændret senest ved lov nr. 519 af 28. maj 2013, foretages følgende ændringer:

§ 47 c, stk. 1 - - -

Stk. 2. Virksomhedspant skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås med pantets ejer, og mod retsforfølgning. Skadesløsbreve som nævnt i stk. 1 kan ikke overdrages.

§ 47 d, stk. 1 - - -

Stk. 2. Fordringspant skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås med pantets ejer, og mod retsforfølgning. Skadesløsbreve som nævnt i stk. 1 kan ikke overdrages.

1. § 47 c, stk. 2, 2. pkt., affattes således:

»Skadesløsbreve som nævnt i stk. 1 kan ikke overdrages særskilt.«

2. § 47 d, stk. 2, 2. pkt., affattes således:

»Skadesløsbreve som nævnt i stk. 1 kan ikke overdrages særskilt.«